

*Четиридесет хадиса на
ел-Хеттан̄и в превъзходствата на
Ал ел-Бейт*

*от имам ебу 'Абдуллах Мухаммед ибн Джа'афер
ел-Хеттан̄и (қаддесе сиррух)*

Транскрипция на буквите

ж ج	с ث	т ت	б ب	’ ء	
з ز	р ر	з ذ	д د	х خ	х ح
з ظ	т ط	д ض	с ص	ш ش	с س
л ل	к ك	қ ق	ф ف	ғ غ	’ ع
й ي		ў و	х ه	н ن	м م
у, ю дамме		и кесра		а, е фетха	
̄у, ̄ю ̄уа̄у		̄и ̄йа̄		̄а, ̄я елиф	

С името на Алла̄х, Всемилоствивия, Премилосърдния Предисловие в задължението да обичаме Ал ел-Бейт¹

Възхвалявам те, о, Алла̄х, за всички Твои блага и отправям благослов и мир към Твоя Пророк и Пратеник, наставляващ към Твоето изобилие и Твоите блага, и към неговото семейство и сподвижници толкова, колкото създанията и меляикетата възхваляват своя Господар и също толкова, колкото от тях не възхваляват своя Господар.

Казва ел-имам ел-‘алим ел-‘амил ел-хафиз шейхул ислям ебу ‘Абдулла̄х Мухаммед ибн Джа‘афер ел-Кеттанӣ ел-Хасенӣ:²

¹ Текстът поставен в умален шрифт е разяснение на текста на хадисите от различни учени от миналото до наши дни. Разяснение на хадисите от сборника на английски език от шейх ‘Абдуррахман ибн Юсуф Мангера може да бъде намерено на следния адрес: <http://www.zamzamacademy.com/view/videos/arbain-of-kattani/>
А на арабски език от шейх Мухаммед Ибра̄хим ‘Абдулба̄ис ел-Кеттанӣ на следния адрес:
https://www.youtube.com/watch?v=Qu1L_EpHIqY&list=PL_CgoY7aU3y7NfRg3G18vT_7v6o7bQeDy
За повече детайли относно източниците на хадисите, касаещи Ел ел-Бейт вижте книгата "Al-Arba'in Muhammad Ibn Jaffar al-Kattani On the Duty of Loving the Noble Family of the Prophet Muḥammad ﷺ", която е шести номер от поредицата "Collections of Forty Hadiths" на издателство "Turath Publishing".

² Авторът ебу ‘Абдулла̄х Мухаммед ибн Джа‘афер ел-Кеттанӣ е от Ел ел-Бейт, х̄афиз в науката х̄адис, един от големите учени на Мароко. Роден е през 1273 по хиджра, умира през 1345 по хиджра. Авторът е не само х̄афиз по х̄адис, но и специалист по фикх на четирите мезхеба. Той също пътува до еш-Шам и до ел-Хиджаз, където взема знание от тамошните учени. Цялата фамилия ел-Кеттанӣ е много известна в Мароко с големите си учени, които често имат

Знай, че тъй като Всевишния Алла̄х избра Своя Пророк ﷺ над всички останали творения и го отличи с необичайни качества, по същия начин издигна степента на онези, които принадлежат към неговия род, и ни задължи с обич към всички негови близки и с обич към семейството му – *Ал ел-Бейт* – и неговите потомци ﷺ.³

проблеми с властта заради твърдата позиция, която заемат по определени въпроси. В момента по-голямата част от тях се намират в Танжер.

В миналото с постепенния колапс на Андалусия огромната част от мюсюлманите емигранти се заселвали във Фес. И така в него се обособяват две части – на местните и на преселниците. Един от първите университети в света е основан там именно от тях. От едната страна е Джами'атул Қарауйийн – основан от 'А'ише ел-Фихрийе дошла от Қайраӯан, а от другата страна Джами'атул Андалусийе основан от сестра ѝ дошла от Андалусия. И това става около сто години преди основаването на ел-Езхер в Египет. Но в днешно време най-известните марокански учени се помещават в Танжер, където е и фамилията от *Ехл ел-Бейт* – ел-Кеттāнī.

Дори в наши дни има двама крале, тези на Мароко и Йордания, които казват за себе си, че са от *Ехл ел-Бейт*. Но Пратеникът ﷺ казва, че онзи чиито дела го дърпат назад, неговото родословие не ще го изведе напред. Затова ако даден управник е несправедлив не ще сполучи, каквито и претенции за знатност да проявява. Нека Алла̄х дари всичките ни управници с успех в техните дела и стремежа им да бъдат справедливи.

³ Какво значи *Ехл ел-Бейт* и *Ал ел-Бейт*? *Али Мухаммед* ﷺ или *Ал ел-Бейт* е по-общо понятие – всеки едни, който е последвал Пратеника на Алла̄х ﷺ, без значение дали е негова кръвна роднина или не. *Ехли Мухаммед* ﷺ или *Ехл ел-Бейт* е по-специфично – кръвните му роднини и съпругите му. Още по-специфично значение на *Ехл ел-Бейт* са потомците на ел-Хасен и ел-Хусейн – децата на 'Али и на Фатима, Алла̄х да е доволен от всички тях.

Шейх Мухаммед ел-Хāшимī в книгата си "*Мифтāх ел-Дженнех*" казва, че когато изрази *Ал ел-Бейт* се използва в ду'а' включва всички мюсюлмани, дори и грешниците. А онези, които са по-близки на Мухаммед ﷺ са *Ехл ел-Бейт*. Затова в

По тази причина е необходимо всеки един мюсюлманин да бъде запознат с тяхната достойна степен, да ги приема с почит, обич, радост и уважение, да ги обича в най-силна степен заради Аллах и заради почитта му към Мухаммед ﷺ, да се отнася към тях с благодеяние и добротворство, да им отдава всичките техни права, според своите възможности, да изпълнява техните нужди и техните молби, да им оказва помощ в техните дела. Също така да му бъдат средство за премахване на неговите трудности и шефа'ат при Всевишния Аллах, заради високото им положение.

И така да се предпази от унизителното мъчение и да бъде укрепен при Аллах и Неговия доверен Пратеник ﷺ, да се разстелят над него облаците на милостта и да бъде облагодетелстван с добрини и изобилие. Това е така, защото причината за всяка добрина е обичта и почитта към Мухаммед ﷺ и неговото семейство, а причината за злините и неподчинението е лошото и грубо отношение към тях. Който е близък и дружи със семейството на Пратеника ﷺ – дружи с Пратеника ﷺ, а който враждува с тях – враждува с него ﷺ. Който ги обича – той обича Аллах и Неговия Пратеник, а който ги ненавижда – ненавижда Аллах и Неговия Пратеник...⁴

На много места е отбелязано, че обичта към тях е причина за съхраняване на страните и народите и надбавяне на добрините в тях, а ненавистта към тях – причина за тяхното премахване

айета в Кур'ани Керим не се използва *Ал ел-Бейт*, а се използва *Ехл ел-Бейт*.

⁴ Разбира се тук не става въпрос по отношение на неща, където те прекриват границите поставени от Аллах ﷻ, защото няма подчинение към раба в неподчинение към неговия Създател. А става въпрос за отношение от типа: "Потомък на Мухаммед ﷺ!? На кого му пука!"

и лишаване от благодат. Затова е казано: "Няма страна, проявила вражда към тях, която да не е била опустошена, нито куче лаело по тях без да хване краста." И затова и Алла̀х не разстила Своята велика благодат над даден човек без да засили неговата почит и уважение към семейството на Пратеника ﷺ, нито пък го лишава от своите блага без да му надбави ненавист и презрение към тях. По тази причина възхвалата към семейството на Пратеника ﷺ се намира единствено в книгите на достойни и правдиви хора, а обратното на това – в книгите на грешници, безверници и еретици.

И от нещата, които са изпитани достоверно и от красивите и утвърдени правила е, че който се отнася към тях с обич и с почит бива удостоен с вяра и подкрепа за дълго време, а който се отнася с тях обратно на това бива унижен и опозорен.

В "Хауаши 'ал̣я ес-Са̣хих" на ел-'Ариф ел-Фас̣и, Алла̀х да се смили над него, се казва: "Установено е, че който им причинява страдание получава възмездие си на този свят по най-бързия начин, а наказанието в отвъдния е още по-болезнено!"

Казва 'алляме ибн Зикри, Алла̀х да се смили над него: "Добрините и изобилието не престават да се показват над онзи, който ги радва и се държи благотелно към тях."

И казва 'алляме сеййид Мухаммед Беннани ел-Кебир, Алла̀х да се смили над него: "Не е позволено на никой да оскърбява почитеното им положение, нито да отрича тяхното родословие, дори да са се отдалечили и да са изпаднали в неподчинение, или пък да са показали черти на лош характер [т.е. това не са причини да се отрича родословието им]. Защото хората със знание и опит са установили, че причината за подобряване на положението е друженето и помощта към

тях, а причината за развала и за безпорядък е тяхното пренебрежение, проява на вражда към тях и причиняване на тяхното страдание.

Няма страна, която да изпълва техните права и да ги почита, без Аллах да я укрепва за дълго време, да помага на нейните жители да постигнат своите цели, да я взема под Своео покровителство и да я подкрепя, и да я опазва от общностите на безверниците. И няма страна, която да изоставя своите задължения и почитта към тях, без Аллах да я подлага на изпитания, сътресения и разруха, и да я подчинява на хора, които не вярват в Деня на равносметката.

Казано е: Всеки разумен човек трябва да се пази от три неща:

1) Да прекалява в неподчинението и непристойността.

2) Да угнетява творенията и да им вреди.

3) Най-голямата беда – да оскърби онова, което е свързано със светостта на Пратеника на Аллах ﷺ и да пренебрегне уважението към почтените му внуци и роднини. Този не ще бъде пощаден.

А също така: "При положение, че е задължение почитта и попечителството към децата на праведните хора, а също добродетелността към тях, от думите на Всевишния Аллах...

وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا

أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِّنَ رَبِّكَ

А колкото до стената - тя бе на две момчета-сирачета от града и имаше под нея съкровище за тях. И баща им беше праведник. И твоят Господ поиска да стигнат зрелост и

да извадят съкровището си като милост от твоя Господ. [ел-Кехф:82]

...какво остава за децата на приближените раби – *еўлия*? А децата на мъчениците – *шухедā*? А децата на правдивите – *сиддиқин*? А децата на пророците – *енбийā*? А децата на пратениците – *мурселин*? И какво възможно тълкуване може да остане по отношение на децата на Водачът на пратениците и най-добрият от всички творения ﷺ?"

Ибн Секкāk, Аллāх да се смили над него, в книгата си "Нусх Мулюк ел-Ислям" (Наставление към ислямските владетели), казва че: "Праведните предци като Мāлик и онези от неговия ранг се познаваха с някои *еширāф* (букв. – "знатни", потомци на Мухаммед ﷺ), затвърдяваха връзката си с тях, вземаха обещание за застъпничество – *шефā'at* от тях в āхирета и да не ги изоставят в Най-свирепия от дните.

Стремежа на сподвижниците, Аллах да е доволен от тях, да почитат Ехл ел-Бейт и обича им към тях

Сеййидина ебу Бекр ес-Џиддѝкъ عليه السلام ги обичаше и почиташе изключително много и поддържаше връзка с тях. В сборника на ел-Бухарѝ от ‘Аиша عليها السلام се предава, че ебу Бекр عليه السلام казва: "За мен е по-обичано да поддържам връзка с близките на Пратеника عليه السلام отколкото със своите собствени близки!" Също така в ел-Бухарѝ от ибн ‘Умар عليه السلام се предава, че ебу Бекр عليه السلام казва: "Бойте се от Мухаммед عليه السلام по отношение на неговото семейство!" Т.е. внимавайте в отношението си към него عليه السلام, като опазвате, не огорчавате и не се държите лошо с неговото семейство. И също – засвидетелствайте Пратеника عليه السلام в тяхно лице, защото частта е от цялото.

По същия начин сеййидина ‘Умар ибн ел-Хаттаб عليه السلام ги обичаше и уважаваше в най-висока степен. И чрез тях молеше за дъжд, когато настанеше суша. И когато минаваше яздейки покрай сеййидина ‘Аббас عليه السلام слизаше от добичето си за да покаже уважението си, казвайки: "Чичото на Пратеника на Аллах عليه السلام!" Освен това той عليه السلام се ожени за Умм Кулсум عليها السلام – дъщерята на Фатима عليها السلام, желаейки да засили още повече родството си с Пророка عليه السلام и неговото семейство, като ѝ даде за мехр 40 000 дирхема, и отговори на ‘Али عليه السلام след като първоначално му бе отказано да се ожени за нея с думите: "Децата на ‘Али са за децата на Джа‘афер." – "Ожени ме за нея, кълна се в Аллах, няма мъж на тази земя, който да се грижи и да я почита повече от мен!"

Джа‘афер ибн ебу Талиб عليه السلام е убит в битката Мута и е погребан заедно с още двама сахаби южно от ‘Амман. ‘Али عليه السلام взема попечителството над децата му и явно решава да ги ожени по между им. Затова отговаря на ‘Умар عليه السلام, че децата на ‘Али عليه السلام са за децата на Джа‘афер عليه السلام. Но след като ‘Умар عليه السلام го увещава ‘Али عليه السلام му казва: "Добре, съгласен съм, погледни я и ако ти хареса е твоя!" И той я праща при ‘Умар عليه السلام, а ‘Умар عليه السلام след като я

вижда, я докосва и ѝ казва: "Кажи на баща ти, че съм съгласен!" Когато тя се прибира при ‘Али عليه السلام с отговора от ‘Умар عليه السلام, той ѝ казва, че това е нейния съпруг.

По същия начин бе обичта и уважението, и почитта и отношението на всички сподвижници към тях. Те ги предпочитаха пред собствените си семейства и близки, дори пред самите себе си. И всичко това бе израз на обичта им към самия Пратеник ﷺ. Също така подтикваха и останалите хора към такова отношение и им завещаваха да се държат така след тях. Предава се от ибн Мес‘уд عليه السلام: "Обичта към семейството на Мухаммед е по-добра от правене на ‘ибадет цяла година и който умре в това положение ще влезе в Дженнета."

Ел-Е‘амеш предава от ‘Атиййе ел-‘Арджи: Каза ми Джабир ибн ‘Абдуллах عليه السلام: "О, ‘Атиййе, опази моя завет. Не съм те виждал да ме придружаваш в друго пътуване освен това. Обичай семейството на Мухаммед и онези, които го обичат дори и да допускат грехове и грешки. И ненавиждай онези, които ненавиждат семейството на Мухаммед дори и да са говеещи и отслужващи молитва през нощта."

Обичта на предците и уважението им към почтените Ал ел-Бейт

След тях по същия път продължиха да вървят последователите *та̄би'ин* и онези след тях от предците - *селеф* и наследниците – *халеф*, и от учените, и от приближените, и от праведниците. И в тяхната обич, възхвала, почит и завети по отношение на *Ехл ел-Бейт* се предават случки, които нямат изброяване.

Когато при 'Умар ибн 'Абдул'азиз идваше човек от *Ехл ел-Бейт*, та дори и да е младеж, го приемаше и поставяше на високо, изпълваше всичките му нужди и дори казваше на някои от тях: "Когато имаш нужда пиши и ми прати писмото. Наистина се срамувам от Аллах да те видя пред вратите си!" И казваше: "Няма семейство на земята по-обичано за мен от вашето. Наистина вие сте по-обичани за мен от собственото ми семейство." А също така искаше от тях да се застъпят за него в Съдния ден и да не го пропуснат в това тежко положение. И също казваше: "Няма човек от бену Хашим на който да не се полага застъпничество – *шефа'ат* в Съдния ден."

Също ел-Хатиб предава за Ахмед ибн Ханбел, че когато при него дойдеше човек от Курайш или от *ешираф* [семейството на Пратеника ﷺ] го настаняваше пред себе си, вървеше след него когато го изпращеше.

Халифът Му'атесим Биллах причинява много сериозни страдания на имам Ахмед ибн Ханбел. Налага се доктор да го оперира. Докторът казва: "За първи път виждам нещо толкова странно. Всеки който съм оперирал преди съм чувал да къдне неговия угнетител заради болката, която изпитва, а ти казваш: О, Аллах, опрости на Му'атесим." Имам Ахмед отговорил: "Да, защото не искам на Съдния ден да имам дело против роднина на Пратеника ﷺ." И това са думи на големия имам Ахмед по отношение на човек, който дори не е пряк потомък на Пратеника ﷺ, а е негов далечен братовчед. Може това да ви се струва нещо крайно, фанатично или преувеличено, но ако се замислим за

нещата, които обичаме толкова много днешно време, например хора спят на палатки пред магазините на Епъл Макинтош само и само за да могат си купят първи поредния им нов продукт – това не е ли още по-фанатично и безумно?

Ебу Ханифа също ги уважаваше в най-висока степен. Стремеше се към близост до Всевишния Аллах, като раздаваше както на онези, които прикриваха своето родословие от тях, така и на онези, които не го прикриваха. Предава се, че веднъж изпратил 12 000 дирхема, на един от тях, който прикривал родословието си. Освен това подтикваше другарите си към същото.

Ебу Ханифа раздаваше не само на хората от *Ехл ел-Бейт*, а на всички учени от Куфа, като по този начин искаше да ги подпомогне и да помогне за разпространението на знанието и на религията на Аллах. Веднъж Суфян ибн 'Уейна казал на един от учениците на ебу Ханифа: "Той ми даде толкова много, та чак се чувствам засрамен!" А този ученик му отвърнал: "Просто си мълчи, защото ако знаеше колко раздаде на този и на онзи щеше да помислиш, че нищо не си получил."

Еш-Шафи'и до такава степен питаеше обич и уважение към тях, че бе набеден в ши'изъм [рафа]⁵, а хариджитите от завист го смятаха за рафиди. Относно това той изрича следните стихове:

О, ездачо, спри при ел-Мухасаб в Мина,

и се радвай на онзи, който е притихнал в [месджида] ел-Хайф, и на онзи - деен.

⁵ "Рафиди" са крайните екстремни ши'ити, които отричат и проклинат голяма част от сподвижниците и съпругите на Пророка ﷺ, докато сред самите ши'ити, въпреки различните ни убеждения, има голяма част, които също уважават и почитат както сподвижниците на Пратеника на Аллах ﷺ, така и съпругите му – Аллах да е доволен от всички тях! Затова имайте предвид, че навсякъде, където думата "ши'ити" е използвана в негативен смисъл се имат предвид "рафиди", тъй като с тази книга по никакъв начин не целим разпадането на омраза между мюсюлманите с различни убеждения.

Призори, когато хаджиите се устремят към Мина̄,

като вълни в преливащ залив, които се разбиват...

Ако обичта към семейството на Мух̄аммед бе раф̄д [шӣ'изъм],

тогава двете тежести [джинове и хора] нека засвидетелстват, че аз съм ра̄фӣди [шӣ'ит].⁶

В "ел-Хиле" на ебу Ну'айм се предава, че някои хора му казали: "Хората те обвиняват в шӣ'изъм [раф̄д], заради обичта ти към Ал ел-Бейт." А той отговорил: "Аз и те сме като това." и рецитирал следния стих:

Не престанах да се крия до тогава, когато

трябваше да отговоря въпроса на питащия за теб,

за да можем аз и ти да бъдем спасени от думите на клеветника,⁷

но нима човек може да се предпази от другите хора?

Що се отнася до нашия имам Малик [авторът Мух̄аммед ел-Кет̄г̄анӣ е м̄алики във фикх], то възвеличаването и любовта му към тях бяха огромни, и бе от онези, които се придържаха към тях, предпочитаха ги пред останалите и утвърждаваха достойнството и превъзходството им.

Достатъчен пример за това е случката в която Джа'афер ибн Сюлейман ел-'Аббаси го

⁶ Може да се разбира по следния начин. Тръгни на хадж, към Мина̄, и когато хората се спускат и техният сбор е най-голям, тогава засвидетелствай пред всички, пред джинове и хора – моята любов към Мух̄аммед и неговите близки!

⁷ Аз и ти – имам еш-Шафӣӣ и семейството на Мух̄аммед ﷺ.

бичува, след като е задържан по инструкция на халифа ел-Менсур, но в последствие последния дава право на имам Малик да вземе възмездие. Той отговаря: "Аллах да ме опази! Кълна се в Аллах, нямаше камшик, който да се вдигне от тялото ми преди да съм му опростил, заради близостта му с Пратеника на Аллах ﷺ." И също се предава, че когато бил бичуван изпадал в несвяст, после като идвал на себе си и хората влизали при него казвал: "Свидетелствам пред вас, че му опрощавам за това бичуване." А на втория ден казал: "Вчера се страхувах, че може да умра и да срещна Пророка ﷺ, като се срамувах от него, че човек от семейството му може да влезе в Огъня заради мен."

Има еш-Шафи'и има родословие, което е близко до Пратеника ﷺ, но имам Малик поставя най-голямо ударение във важността на всичко, което е свързано с него ﷺ. В неговия фикх практиката на жителите на град Медина по негово време се счита за източник на шери'ат, защото няма как нейните жители да са се отклонили от практиката на Мухаммед ﷺ за толкова малко време. Един вид – те са били живите хадиси на Пророка ﷺ. В своята дискусия – кое е най-свещеното място на земята болшинството от учените приемат, че макар Мекка да има по-високо положение от Медина от историческа гледна точка, то мястото, където е тялото на Мухаммед ﷺ е на по-висока степен от всичко останало, дори и от Кя'абе. От признаците на Часа е че хора от Абисиния ще дойдат и ще разрушат Кя'абе, но такова нещо не се споменава по отношение на гроба на Пратеника ﷺ. В крайна сметка Кя'абе е постройка издигната от хора, а Мухаммед ﷺ е защитен от Аллах ﷻ и неговия най-любим. И Аллах знае най-добре.

Някои айети от Қур'ана, които посочват превъзходствата на Ехл ел-Бейт и тяхното тълкуване

Ибн Секкак споменава, че от айетите на Қур'ана и хадисите на Пророка ﷺ учените са извели, че Всевишния Алла̄х ще въздаде на Ехл ел-Бейт великолепно награда, която не може да бъде обхваната и не може да бъде описана, и не може да ѝ се поставят граници или да бъде проумяна...

Ще споменем някои Қур'анични айети и хадиси на Пратеника ﷺ посочващи тяхното достойнство и преимущество, а също важността от подбуждане към почитта и обичта им, и предупреждение за ненавистта и враждата към тях.⁸ Казва Всевишния Алла̄х:

إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا

Алла̄х иска да отмахне от вас всяка нечистота, о, хора от дома [на Пророка], и напълно да ви пречисти. [ел-Ехзаб: 33]

Учените казват по отношение на този айет, че той е източник на тяхното пророческо

⁸ Тълкуването на посочените айети е частен случай на по-специфичен смисъл, който те могат да съдържат, посочен от някои тълкуватели, без да се отрича тяхното по-общо значение. Например: "**Които дойдат с добрина ...**" може да значи каквато и да било добрина, но в частен случай означава обичта към Ехл ел-Бейт, като една от възможно най-прекрасните добрини, които човек може да извърши. При положение, че даден айет или хадис могат да бъдат разбирани по повече от един начин от езикова или смислова гледна точка и тези разбирания не противоречат на общоприетите принципи всички те се приемат като правилни.

превъзходство.⁹ Той посочва уникалната позиция, която имат, започвайки с частицата "иннема", която потвърждава волята на Алла̄х ﷻ да премахне нечистотата от тях [т.е. грехът и съмненията във вярата] и да ги пречисти от останалите порицани качества. И завършва с думата "тет̄хиран" [букв. – "да ви пречисти очистени"], посочваща най-висока степен, краен предел в изпълване на тази воля и това обещание от Алла̄х ﷻ, а тен̄уйн̄ът – окончание на тази дума – посочва умножение и възвеличаване на това пречистване, което не може да бъде схванато и разбрано от разума.

ذَٰلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهَ عِبَادَهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ۖ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْوَدَّ فِي الْقُرْبَىٰ ۖ وَمَنْ

يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا ۖ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ

С това Алла̄х благовества Своите раби, които вярват и вършат праведни дела. Кажете [о, Мухаммед]: "Не искам от вас отплата за това, а само любов към ближните." А който стори добрина, ще му въздадем с по-добро за нея. Алла̄х е опрощаващ, признателен. [еш-Шура: 23]

"Отплата за това" – т.е. за призова и напътствието по пътя на Алла̄х ﷻ. Ибн 'Аббас رضي الله عنه казва: "Освен да обичате близките ми и да ме опазите в тяхно лице." – чрез запазване на близки отношения с тях, тяхното радване и уважение, и почит.

⁹ Има се предвид като потомци на Мухаммед ﷺ, а не че самите те са пророци или пратеници, които получават откровение.

Ибн ел-Мунзир, ибн Еби Хатим, ибн Мердауейх извеждат в тефсирите си, Ахмед и ет-Таберани в "ел-Кебир", ел-Хаким в "ел-Мустедрак" и други от ибн 'Аббас عليه السلام, че когато този айет бил низпослан казали: "О, Пратенико на Алла̄х, кои са тези твои близки, които сме задължени да обичаме?" Каза: "Алӣ и Фатима, и двамата им сина." А в друго предание: "И синовете им."

Ебу еш-Шейх и други извеждат от 'Алӣ عليه السلام: "За нас – семейството на Мухаммед – има айет. Единствено вярващите опазват обичта към нас."

А който стори добрина, ще му въздадем с по-добро за нея. Предава се от ел-Хасен ибн 'Алӣ عليه السلام: "Сдобиването с добрина е обичта към Ехл ел-Бейт." А еш-Ше'аби извежда от ибн 'Аббас عليه السلام: "Добрината е обичта към семейството на Мухаммед عليه السلام."

وَقَفُّوهُمْ إِيَّاهُمْ مَسْئُولُونَ

И ги задръжете!" Те непременно ще бъдат питани [еҫ-Ҫафҫат: 24]

Казва ел-Уахиди в своя тефсир: "За опеката си над 'Алӣ и над Ехл ел-Бейт."

وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا

И се дръжете здраво за въжето на Алла̄х всички заедно, и не се разединявайте! [Али 'Имран: 103]

Ес-Ҫе'алеби извежда от Джа'афер ес-Ҫадиқ: "Ние сме въжето на Алла̄х."

أَمْ تَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَىٰ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ

Или завиждат на хората за онова, което Алла̄х им дари от Своята благодат? [ен-

Ниса': 54]

Предава се от Мухаммед ел-Бақир: "Кълна се в Аллах, хората – това са Ехл ел-Бейт!"

سَلَمْتُ عَلَىٰ إِلَٰ يَاسِينَ (آلِ يَاسِينَ)

Мир за рода на Иляс! [еф-Саффат: 130]

Предава се от ибн 'Аббас رضي الله عنه, че означава: "Мир за рода на Мухаммед." По същия начин е обяснено и при ел-Келби.

إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ

Аллах е опрощаващ, признателен. [еш-Шура: 23]

Ел-Қуртуби и други предават от ес-Судди: "Опрощаващ греховете на семейството на Мухаммед, признателен за добрините им."

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّنْهَا وَهُمْ مِّنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ ؕ ؕ ؕ وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وَجُوهُهُمْ فِي النَّارِ

هَلْ تُحْزَنُونَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

Които дойдат с добрина, ще имат по-голяма от нея. И пред ужаса на този Ден ще имат сигурност. А които дойдат със злина, ще бъдат хвърлени в Огъня унижени. "Нима ви се въздава за друго освен за делата ви?" [ен-Немл: 89-90]

Някои тълкуватели споменават, че добрината за която се говори е обичта към Ал ел-Бейт, а злината – ненавистта им.

Имайки предвид тълкуването на горните айети някои от тях са казали: "Да ви известя ли за добрина, на която да не й вреди неподчинение?" Казаха: "Коя е тя, Алла̀х да те помилва?" Каза: "Обичта към *Ал ел-Бейт!*" Каза: "А да ви известя ли за злина при която подчинението няма полза?" Казаха: "И коя е тя?" Каза: "Ненавистта им."

Някои хадиси относно превъзходствата на Ал ел-Бейт, Аллах да е доволен от тях¹⁰

Първи хадис:

وَقَدْ أَخْرَجَ أَحْمَدُ فِي مُسْنَدِهِ، وَالْحَاكِمُ فِي "الْكُنَى"، وَأَبُو نُعَيْمٍ فِي "الدَّلَائِلِ"، وَابْنُ عَسَاكِرٍ فِي تَارِيخِهِ، وَالطَّبْرَانِيُّ فِي "الْأَوْسَطِ"، وَغَيْرُهُمْ عَنْ عَائِشَةَ مَرْفُوعًا: "قَالَ لِي جَبْرِيلُ: قَلْبُ مَشَارِقِ الْأَرْضِ وَمَغَارِبِهَا، فَلَمْ أَجِدْ رَجُلًا أَفْضَلَ مِنْ مُحَمَّدٍ، وَقَلْبُ مَشَارِقِ الْأَرْضِ وَمَغَارِبِهَا فَلَمْ أَجِدْ بَنِي أَبِي أَفْضَلَ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ".

Ахмед в неговия "Муснед", ел-Хаким в "ел-Куна", ебу Ну'айм в "ед-Деля'ил", ибн 'Асйакир в "ет-Тарих", ет-Таберани в "ел-Еусет"¹¹ и др. извеждат от 'А'ише عليها السلام мерфу'ан¹²: "Каза ми Джибрил: Претърсих земята на изток и на запад и не намерих по-превъзходен човек от Мухаммед. Претърсих земята на изток и на запад и не намерих по-превъзходни хора [букв. бащини синове] от бени Хашим."

Хафиз ибн Хаджер казва: "Знаците за достоверност са очевидни по страниците на този

¹⁰ Повечето от хадисите звучат сходно, което показва различни неща – че Пророка ﷺ ги е казвал на различни места, по различни поводи. А факта, че тези хадиси се предават от различни сподвижници значи, че това е общоизвестно знание, а не нещо за което Мухаммед ﷺ е известил само определен кръг хора.

¹¹ "Му'джем ел-Еусет" на ет-Таберани, 4-ти том, 373-374-та стр. 6285-ти номер.

¹² Мерфу'ан значи, че предавача цитира тези думи от Пратеника ﷺ. Това е кратък начин да се каже "каза Пратеникът на Аллаh ﷺ" само с една дума.

текст."

Ел-Мунауї предава от ел-Хаѳим, че Джибрил ﷺ е търсил хората с най-превъзходни черти и качества, а не е търсил по техните дела, тъй като по това време всички са били хора на невежеството. И Джибрил ﷺ открил много добри хора сред арабите, докато открил голяма разнородност сред евреите. Ибн 'Араби казва, че Мухаммед ﷺ бе пратен при хора, които не ги бе грижа за каквото и да било с изключение на гостоприемството, колене на камили, непрекъснати войни и проливане на кръв. Това са четирите неща най-скъпи за арабите от Мекка по това време. Те оказваха гостоприемство дори на враговете си. Воюваха с тях през деня, и ги приютяваха през нощта. Това бяха и качества с които се възпяваха. Но не бе скрито за когото и да било, че арабите превъзхождаха неарабите със своята щедрост, храброст и лоялност. Имаше също и щедри и храбри неараби, но те бяха малцина. Имаше и зли и страхливи араби, но те също бяха малцина.

Втори хадис:

وَأَخْرَجَ مُسْلِمٌ وَالتِّرْمِذِيُّ عَنْ وَائِلَةَ بْنِ الْأَسْقَعِ رَفَعَهُ: "إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ كِنَانَةَ مِنْ وَلَدِ إِسْمَاعِيلَ، وَاصْطَفَىٰ قُرَيْشًا مِنْ كِنَانَةَ، وَاصْطَفَىٰ مِنْ قُرَيْشٍ بَنِي هَاشِمٍ، وَاصْطَفَانِي مِنْ بَنِي هَاشِمٍ."

Муслим¹³ и ет-Тирмизи¹⁴ извеждат от Ёасиле ибн ел-Еска'а رحمته الله мерфу'ан: "Наистина Аллах избра [родът] Кинане от децата [букв. детето] на Исма'ил, и избра Қурайш от Кинане, а от Қурайш избра бени Хашим, и избра мен от бени Хашим." Този хадис има много вериги на предаване.

Пълното име на Пратеника ﷺ до 'Аднан, което е предадено с достоверна верига е следното: Мухаммед ибн 'Абдуллах ибн 'Абдулмутталиб ибн Хашим ибн 'Абменаф ибн Қусай ибн Кил'аб ибн Муррах ибн Кя'аб ибн Лю'ейй

¹³ "Муслим", 2276-ти номер.

¹⁴ "Ет-Тирмизи", 3606-ти номер.

ибн Ғалиб ибн Фихр ибн Малик ибн Недр ибн Кина̄нех ибн Ҳузеймах ибн Мудрикeх ибн Илйас̄ ибн Мудар ибн Низар̄ ибн Ме'адд ибн 'Адна̄н.

مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ بْنِ هَاشِمٍ بْنِ عَبْدِ مَنَافٍ بْنِ قُصَيٍّ بْنِ كِلَابٍ بْنِ مُرَّةَ بْنِ كَعْبٍ بْنِ لُؤَيٍّ بْنِ غَالِبٍ بْنِ فِهْرٍ بْنِ مَالِكِ بْنِ النَّضْرِ بْنِ كِنَانَةَ بْنِ خُزَيْمَةَ بْنِ مُدْرِكَةَ بْنِ الْيَاسِ بْنِ مُضَرَ بْنِ نَزَارٍ بْنِ مَعَدٍّ بْنِ عَدْنَانَ عليه السلام

В "Незм ед-Дурар" ибн ел-Бикаи казва: "Това е така, защото учените казват, че доброто родословие означава добър характер. Добрия характер означава чисто сърце. Чистото сърце позволява на човек да придобие знание и наука, а с разбирането им може да бъде постигнато високо положение на този и отвъдния свят."

'Абдуррахман ибн Юсуф: Защо някой би се гордял с родословието си и иска да го запише и да го запази? Защото семейството им е известно със своята храброст, щедрост, героизъм и те искат да запазят и да продължат тези черти. Но днес във времената, които индивидуализмът е поставен на най-висока степен това вече рядко може да се открие. И дори ние мюсюлманите искаме да се отърсим от своето наследство, защото го считаме за изостаналост и пречка за развитие.

Имам ен-Ненѳеӯй казва: "Другарите ни [т.е. учените от школата на имам еш-Шафи'и] взеха това, като доказателство, че останалите племена не са равни с Қурайш. Другите племена, които имат общи предшественици с Қурайш не са равни с тях, нито пък някой е равен с бену Хашим освен бену 'Абдулмутталиб, тъй като те са едно, както е разяснено в хадисите на Пророка ﷺ."

Трети хадис:

وَأَخْرَجَ الْحَاكِمُ وَابْنُ عَسَاكِرَ عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ مَرْفُوعًا: "إِنَّ لِكُلِّ نَبِيٍّ عَصَبَةً يَنْتُمُونَ إِلَيْهَا، إِلَّا وَلَدَ فَاطِمَةَ: فَأَنَا وَلِيُّهُمْ، وَأَنَا عَصَبُهُمْ، وَهُمْ عِزَّتِي، خَلَقُوا مِنْ طِينَتِي، وَبِئْسَ الْمَكْذِبِينَ بِفَضْلِهِمْ، مَنْ أَحَبَّهُمْ أَحَبَّهُ اللَّهُ، وَمَنْ أَبْغَضَهُمْ أَبْغَضَهُ اللَّهُ".

Ел-Хаким¹⁵ и ибн 'Ас̣якир извеждат от Джа̣бир ибн 'Абдуллах رحمته الله мерфу'ан: "Всеки пророк има родословие, към което принадлежи, освен децата на Фатима. Аз съм техния покровител [џели] и аз съм тяхното родословие, а те са семейството ми – създадени са от моята глина. Горко на онези, които вземат за лъжа техните достойнство. Който ги обича – Алла̣х го обича, а който ги ненавижда – Алла̣х го ненавижда."

Ебӯ Ну'айм: "Онези, които разпознават степента на семейството му знаят, че те са зуххад [аскети], които простират челата си в сужд̣... разграничават себе си от престъпниците, които предпочитат този свят, те са онези, които са изоставили удобството и удоволствията, различните видове храни и напитки, следвайки пътя на пророците и истинските приближени – еўлий'..."

Четвърти хадис:

وَأَخْرَجَ أَبُو نُعَيْمٍ فِي "الْحُلِيِّ"، وَالرَّافِعِيُّ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ مَرْفُوعًا: "مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَحْيَى حَيَاتِي، وَيَمُوتَ مَمَاتِي، وَيَسْكُنَ جَنَّةَ عَدْنِي غَرَسَهَا رَبِّي؛ فَلْيُؤَالَ عَلِيًّا مِنْ بَعْدِي، وَلْيُؤَالَ وَلِيِّهِ وَلْيَقْتَدِ بِأَهْلِ بَيْتِي مِنْ بَعْدِي، فَإِنَّهُمْ عِزَّتِي، خَلَقُوا مِنْ طِينَتِي، وَرَزَقُوا فَهْمِي وَعِلْمِي، فَوَيْلٌ لِلْمُكَذِّبِينَ بِفَضْلِهِمْ مِنْ أُمَّتِي، الْقَاطِعِينَ فِيهِمْ صِلَتِي، لَا أَنَا لَهُمْ اللَّهُ شَفَاعَتِي".

Ебӯ Ну'айм в "ел-Хилие"¹⁶, ер-Рафи'и и ибн 'Ас̣якир извеждат от ибн 'Аббас رحمته الله мерфу'ан: "Който го радва да живее моя живот, да умре моята смърт и да бъде настанен в Дженнета 'Адн с мен, който бе засаден от моя Господар, да подкрепя [да продължи близостта си с]

¹⁵ "Ел-Мустедрак 'алә ес-Сахихайн" на ел-Хаким, 3-ти том, 4770-ти номер.

¹⁶ "Хилиету-л-Еўлийа", 1-ви том, 128-ма стр.

‘Али след мен и да подкрепя [да бъде близък с] онези, които го подкрепят, и да подкрепя Ехл ел-Бейт след мен, защото те са моето семейство, създадени са от моята глина и са дарени с моето разбиране и моето знание. Горко на онези от моята общност, които вземат за лъжа техните достойнства и които прекъсват връзката си с мен чрез тях – Аллах няма да ги дари с моето застъпничество!’

Учените казват: Ние ги обичаме заради вярата им, богобоязливостта им, и близостта им до Пратеника ﷺ. Ебу Лехеб също е от семейството на Пратеника ﷺ, но понеже той не повярва това не му носи никаква полза. В хадис в ел-Бухари и Муслим разказан от ‘Амр ибн ел-‘Ас رضي الله عنه Пратеникът ﷺ казва: "Наистина родът на еди-кого си не са мои приближени. Мои приближени са Аллах и праведните вярващи."

В следния стих се казва:

Кълна се в живота ти, човекът е нищо без религията му,

не изоставяй богобоязливостта разчитайки на родословието си.

Наистина Ислямът въздигна Селман от Персия,

а ширкът погуби родословието на ебу Лехеб.

В хадис в "Мустедрак ел-Хаким" се предава по смисъл, че веднъж при разпределяне на придобитото след битката преселниците и помощниците заспорили по отношение на Селман ел-Фариси رضي الله عنه, тъй като те получавали различни дялове. Преселниците казали: Селман дойде с нас, той е от нас! Помощниците възразили: Не, Селман дойде при нас и той е от нас! А Пратеникът ﷺ казал: Наистина Селман е от семейството ми!

Пети хадис:

وَأَخْرَجَ الْمَاوَرِدِيُّ، وَابْنُ عَدَى، وَالْبَيْهَقِيُّ فِي "الشَّعَبِ" عَنْ عَلِيٍّ مَرْفُوعًا: "مَنْ لَمْ يَعْرِفْ عِزَّتِي وَالْأَنْصَارِ وَالْعَرَبِ؛ فَهُوَ لِإِحْدَى ثَلَاثٍ: إِمَّا مُنَافِقٌ، وَإِمَّا لَزْنِيَّةٌ، وَإِمَّا امْرُؤٌ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ لَغَيْرِ طُهرٍ".

Ел-Маўердй, ибн ‘Ади¹⁷ и ел-Бейхақй в "еш-Шу‘аб"¹⁸ извеждат от ‘Али عليه السلام мерфў‘ан: "Онзи, който не признава семейството ми, помощниците [ел-енс̣ār] и арабите, това е заради едно от трите: или е лицемер, или е [дете] от прелюбодейство, или е заченат от майка си докато е била нечиста [по време на менструация]."

Шести хадис:

وَأَخْرَجَ الدَّيْلَمِيُّ فِي "مُسْنَدِ الْفَرْدَوْسِ" عَنْ أَبِي سَعِيدٍ مَرْفُوعًا: "أَهْلُ بَيْتِي وَالْأَنْصَارُ كَرِشِي وَعَيْبَتِي، فَاقْبَلُوا مِنْ مُحْسِنِهِمْ وَتَجَاوَزُوا عَنْ مُسِيئِهِمْ".

Ед-Дейлемй в "Муснед ел-Фирдеўс"¹⁹ извежда от ебу Се‘ид عليه السلام мерфў‘ан: "Семейството ми [Ехл ел-Бейт] и помощниците [ел-енс̣ār] са моите приближени и пазители на тайните ми. Затова приемайте от добродетелните сред тях и опрощавайте на съгрешаващите."

Мубаракпүри казва: "Макар, че местоимението "им" се граматически се отнася за последните споменати, а именно *ел-енс̣ār*, то най-правилната позиция е, че то се отнася и за двете групи едновременно – и за *Ехл ел-Бейт* и за *ел-енс̣ār*."

Аджуррй казва в "еш-Шерй‘а": "Ако някой казва, че обича ебу Бекр, ‘Умар и ‘Усм̣ан, но не обича ‘Али ибн ебу Т̣алиб, нито ел-Хасен и ел-Хусейн, и не е доволен [съгласен] от халифата на ‘Али, ще му бъде ли от полза обичта към ебу Бекр, ‘Умар и ‘Усм̣ан? Не! Това е черта на лицемерите, а не на вярващите. Който не ги обича [т.е. ‘Али, ел-Хасен и ел-Хусейн], то ебу Бекр, ‘Умар и ‘Усм̣ан също нямат нищо общо с него. По същия начин, ако някой твърди, че

¹⁷ "Ел-К̣амил фй ед-ду‘аф̣а", 4:155. Вж. още "Миз̣ан ел-И‘тид̣ал" на ез-Зехебй, 2-ри том, стр. 100 и "Зах̣ирату-л-Хуф̣ф̣аз" на ибн ел-Қайсер̣анй, 4-ти том, 2405-та стр.

¹⁸ "Шу‘аб ел-Им̣ан", 2-ри том, 232-ра стр, 1614-ти номер.

¹⁹ "Муснед ел-Фирдеўс", 1-ви том, 493-та стр, 1650-ти номер.

обича *Ехл ел-Бейт*, но не е доволен [съгласен] от халифата на ебу Бекр, 'Умар и 'Усмāн, не ги обича, разграничава се от тях и ги проклѝна, то тогава вземаме Аллāх за свидетел, че 'Алї, ел-Хасен и ел-Хусейн нямат нищо общо с такъв човек и че обичта на този човек към *Ехл ел-Бейт* не ще му е то полза, докато не обикне ебу Бекр, 'Умар и 'Усмāн, Аллāх да е доволен от всички тях!"

Седми хадїс:

وَأَخْرَجَ أَبُو يَعْلَى بِسَنَدٍ حَسَنٍ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْأَكْوَعِ مَرْفُوعًا: "النُّجُومُ أَمَانٌ لِأَهْلِ السَّمَاءِ وَأَهْلُ بَيْتِي أَمَانٌ لِأُمَمِيَّي".

Ебу Йе'аля извежда с добра верига от Селеме ибн ел-Екўе'а²⁰ мерфўан: "Звездите са сигурност за обитателите на небесата, а семейството ми [*Ехл ел-Бейт*] е сигурност за общността ми."

Предава се, че Суфян ибн 'Уейна е изпращал поздравления си, когато получавал добрата вест за раждането на дете от *Ехл ел-Бейт*, а също е изразявал съболезнованията си, когато научавал за смъртта на човек от *Ехл ел-Бейт*. Когато бил питан за това казвал: "Един източник на сигурност си отиде, а друг пристигна! Те са предпазител от огъня за обитателите на Земята." После цитирал същия хадис от 'Амр ибн Динар от 'Абдуллāх ибн 'Аббас от Пророка ﷺ.

Осми хадїс:

وَأَخْرَجَ الطَّبْرَاكِيُّ فِي "الْأَوْسَطِ" عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ مَرْفُوعًا: "إِنَّمَا مَثَلُ أَهْلِ بَيْتِي كَمَثَلِ سَفِينَةِ نُوحٍ: مَنْ رَكِبَهَا نَجَا، وَمَنْ تَخَلَّفَ عَنْهَا غَرِقَ. وَإِنَّمَا مَثَلُ أَهْلِ بَيْتِي فِيكُمْ مَثَلُ بَابِ حِطَّةِ بَنِي إِسْرَائِيلَ".

²⁰ "Муснед ебу Йе'аля", 6/200, 7239-ти номер.

Ет-Табера̄нӣ в "ел-Еўсе̄т"²¹ извежда от Ебӯ Се̄ид ел-Худрӣ ﷺ мерфӯан: "Наистина примерът със семейството ми [Ехл ел-Бейт] е като примера с кораба на Нӯх, който се покачи на него бива спасен, а който остане извън – бива удавен. И наистина примера със семейството ми [Ехл ел-Бейт] сред вас е като примера с вратата на опрощението [хит̄тах²²] при бенӣ Исра̄ил."

Хаўаридж до такава степен се сражават против 'Алӣ ﷺ, че всеки един отделен път след като тяхната армия бива тотално унищожена, като оцеляват само няколко души, тези хора се разпръскват и отново събират стотици и хиляди привърженици с които се изправят срещу 'Алӣ ﷺ за пореден път. Хаўаридж се сражават против абсолютно всички групи мюсюлмани по тяхно време, дори и Му'аўия ﷺ и 'Амр ибн ел-'Ас ﷺ. Доказателство за заблудата им е че никои от сподвижниците на Пратеника ﷺ не застават в техните редици. И така те не успяват да се покачат на кораба на спасението.

Друга група се качва на кораба, но това не им носи полза, а именно раўафид – крайните екстремни ши'ити, които от своя страна стигат до отричане на всичко и всеки, което по техните разбирания е против 'Алӣ ﷺ, включително отричане от 'А'ише ﷺ и останалите сподвижници на Мухаммед ﷺ, Алла̄х да е доволен от всички тях.

Девети хадис:

وَأَخْرَجَ الطَّبْرَانِيُّ فِي "الْكَبِيرِ" عَنْ أُمِّ هَانِيٍّ مَرْفُوعًا: "مَا بَالُ أَقْوَامٍ يَزْعُمُونَ أَنَّ شَفَاعَتِي لَا تَنَالُ أَهْلَ بَيْتِي، وَإِنَّ شَفَاعَتِي تَنَالُ حَاءَ وَحَكَمَ."

Ет-Табера̄нӣ в "ел-Кеб̄ир" извежда от Умм Ханӣ ﷺ мерфӯан: "Какво е положението на хора, които твърдят, че застъпничеството ми няма да достигне семейството ми [Ехл ел-Бейт],"²³

²¹ "Му'джем ел-Еўсе̄т", 4-ти том, 246-та стр, 5870-ми номер, и "Му'джем ес-Са̄ғир", 2-ри том, 22-ра стр.

²² Вратата през, която трябвало да минат по повеля на Алла̄х ﷻ, правейки суджуд и казвайки хит̄тах, за да им бъде опростено. Някои тълкуватели казват, че тази дума значи: "Избави ни от греховете ни!"

²³ До тук хадисът може да се намери в "Ел-Камил фи ед-Ду'афа̄" на ибн 'Адӣ, 5-ти том, 295-та стр, "За̄хират ел-Хуф̄а̄з" на

а наистина застъпничеството ми ще достигне Ха' и Хакем.²⁴"

Ха' и Хакем са племена от Йемен.

Ет-Таберанī предава, че Умм Ханī' бинт ебу Талиб رضي الله عنها излепа навън, оставяйки своята красота на показ, като обещите ѝ се виждали, а 'Умар رضي الله عنه я видял и казал: "Прави така! Но Пратеника ﷺ няма да ти е от полза изобщо!" А тя разказала това на Пратеника ﷺ и той отговорил с горния хадис. Не в защита на грешката на Умм Ханī' رضي الله عنها, а по-скоро да покаже, че не трябва да се правят такива генерални изводи.

Десети хадис:

وَأَخْرَجَ التِّرْمِذِيُّ وَقَالَ: "حَسَنٌ غَرِيبٌ"، وَالْحَاكِمُ فِي "الْمُسْتَدْرَكِ" عَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمَ رَفَعَهُ: "إِنِّي تَارَكُ فِيكُمْ مَا إِن تَمَسَّكْتُمْ بِهِ لَنْ تَضِلُّوا بَعْدِي، أَحَدُهُمَا أَعْظَمُ مِنَ الْآخَرِ: كِتَابُ اللَّهِ حَبْلٌ مَمْدُودٌ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ، وَعِزَّتِي أَهْلُ بَيْتِي، وَلَنْ يَفْرَقَا حَتَّى يَرِدَا عَلَى الْحَوْضِ، فَانْظُرُوا كَيْفَ تَخْلِفُونِي فِيهِمَا".

Ет-Тирмизī²⁵ предава с верига хасен-ғарīb, а също ел-Хаким в "ел-Мустедрак"²⁶ от Зейд

ибн Қайсеранī, 3-ти том, 1823-та стр, и "Меджме' ез-Зеу'ид" на ел-Хаїсемī, 8-ми том, 210 стр.

²⁴ "Меджме' ез-Зеу'ид" на ел-Хаїсемī, 9-ти том, 260 стр, от 'Абдурахман ибн еби Рафи'.

²⁵ "Ет-Тирмизī", номера от 3786 до 3788, "Хаїс'и 'Али" на ен-Неса'и, 79-ти номер, "Джами' ел-Ус'ул" на ибн Есїр, 1-ви том, 277-ма стр, "Ел-Бидайе ѓе ен-Нихайе" на ибн Кесїр, 5-ти том, 209-та стр, и "Тефсїр ел-Қур'ан ел-'Азим" на ибн Кесїр, 6-ти том, 199-та стр.

²⁶ "Ел-Мустедрак" на ел-Хаким, 3-ти том, 109-ти стр, 4577-ми номер, със следния изказ:

إِنِّي تَارَكُ فِيكُمْ أَمْرَيْنِ لَنْ تَضِلُّوا إِنِ اتَّبَعْتُمُوهُمَا وَهُمَا كِتَابُ اللَّهِ وَأَهْلُ بَيْتِي عِزَّتِي

"Оставям сред вас две неща, не ще се заблудите ако ги следвате. Те двете са книгата на Аллах и моя Ехл ел-Бейт – семейството ми."

ибн Ерқам رحمته мерфу‘ан: "Наистина оставям сред вас две неща, към които ако се придържате никога няма да се заблудите след мен. Едното от тях е по-велико от другото. Книгата на Алла̄х, която е вѣже протегнато от небето към земята. И моето семейство – ехлю бейти. И те двете никога не ще се разделят едно от друго, докато не се срещнат с мен при [басейна] ел-Ха̄уд. . Затова внимавайте по какъв начин ще ме заместите в отношението си към тях!"²⁷

Едното от тях е по-велико от другото. Қур‘анът е по-великото, защото честта на *Ехл ел-Бейт* е именно заради практикуването им на Қур‘ана.

Ен-Нисāбурī в своя тefsīр казва: "Макар, че Пророкът ﷺ си отиде от този свят светлината на тайните му остана сред вярващите. В смисъл, че неговите близки и учени са заели неговото място."

Алїосī казва: "Да се разбира хадїса по отношение на учените от общността като е цяло е по-добро, отколкото да се приема само по отношение на учените от *Ехл ел-Бейт* (както правят шї‘итите). Въпреки това учените от *Ехл ел-Бейт* е първичното разбиране на хадїса, защото Қур‘ана бе низпослан в техния дом."

Имām Ахмед предава от Хумейд ибн ‘Абдулла̄х ибн Зейд, че веднџ Пратеникът ﷺ бил известен за отсѣждане направено от ‘Алї عليه السلام. А Пророка ﷺ се зарадвал на точността на отсѣждането и казал: "Слава на Алла̄х, който отреди мъдростта у нас – *Ехл ел-Бейт*."

Мулля ‘Алї ел-Корī в коментара си към "Мишкāt ел-Меcāбїх" казва: "Хората живеещи в дадена къща естествено ще бъдат много по-добре осведомени за делата в нея в сравнение с тези, които са чужди." Затова се

²⁷ Този хадїс се предава и от много други сахаба сред които Зейд ибн Ерқам رحمته и Зейд ибн Cабит رحمته. Вж. "Китаб ес-Сунна" на ибн еби ‘Асим, 1365-ти номер, "Усул ел-Ехкām" на ибн Хазм, 2-ри том, 277-ма стр, "Захират ел-Хуффа̄з" на ибн ел-Қайсерāнї, 2-ри том, 1009-та стр, "Меджме‘ ез-Зеу‘аид" на ел-Хайсемї, 9-ти том, 165-166 стр, "Мишкāt ел-Меcāбїх" на ет-Тебризи, 6101-ви номер, и "ел-Кāмил фї ер-Ду‘афа" на ибн ‘Ади, 7-ми том, 203-та стр.

Някои учени са на мнение, че хадїcът достига степента на муте‘атир, т.е. че има множество различни непрекъснати вериги на предаване, което гарантира най-високата възможна степен на достоверност.

предполага, че хората от *Ехл ел-Бейт* ще са много по-добре осведомени за това какво се е случило в дома на ‘А’ише رضي الله عنها, Фатима رضي الله عنها, ‘Али رضي الله عنه, ел-Хасен رضي الله عنه, ел-Хусейн رضي الله عنه. Много пъти ‘Умар رضي الله عنه е пращал хора да питат ‘А’ише رضي الله عنها за определени въпроси, които да потвърди. Но ние вече не разполагаме с хора живели в къщата на Пратеника ﷺ, а думите изказани в хадиса не се отнасят за определено време, а са валидни до настъпването на Съдния ден. Затова ако разширим хадиса към цялата общност на Пратеника ﷺ до Съдния ден, то в следващите поколения той се отнасят за учените от общността му като цяло и от *Ехл ел-Бейт* в частност.

Единадесети хадис:

وَأَخْرَجَ الْبَزَّازُ عَنْ عَلِيٍّ مَرْفُوعًا: "إِنِّي مَقْبُوضٌ، وَإِنِّي قَدْ تَرَكْتُ فِيكُمْ الثَّقَلَيْنِ: كِتَابَ اللَّهِ وَأَهْلَ بَيْتِي، وَإِنَّكُمْ لَنْ تَضِلُّوا بَعْدَهُمَا".

Ел-Беззар извежда от ‘Али رضي الله عنه мерфу‘ан: "Аз ще бъда прибран [от този свят], и аз оставих сред вас две тежести [два авторитета]: Книгата на Аллах и семейството ми [Ехл ел-Бейт]. И наистина вие не ще се заблудите след тях."²⁸

Това не значи, че самото съществуване на тези две неща автоматически гарантира напътствието и спасението на всеки един човек, а че онези хора, които се придържат към тях ще бъдат спасени.

Двете тежести – Кур‘ана и семейството на Пратеника ﷺ. Тежести, защото не е лесно да се придържаш към тях. Някой би казал: За Кур‘ана разбираме, но защо да е трудно да обичаш семейството на Пратеника ﷺ? Какво бихме сторили обаче ако например срещнем човек от *Ехл ел-Бейт* и той поиска помощ от нас?

‘Аля ед-Дин ел-Муттеки ел-Хинди казва: "Той ﷺ ги нарича тежести, заради важността на спазването им. Той ﷺ ги нарича двете тежести, от почит към тяхната висока степен, наблюдайки на тяхната изключителна важност."

²⁸ "Меджме‘ ез-Зей‘ид" на ел-Хайсемі, 9-ти том, 166 стр.

Дванадесети хадис:

وَأَخْرَجَ أَحْمَدُ وَأَبُو يَعْلَى عَنْ أَبِي سَعِيدٍ مَرْفُوعًا: "إِنِّي أَوْشَكُ أَنْ أُدْعَى فَاجِبٌ، وَإِنِّي تَارِكٌ فِيكُمْ النَّعْلَيْنِ: كِتَابُ اللَّهِ حَبْلٌ مَمْدُودٌ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ، وَعِزَّتِي أَهْلُ بَيْتِي، وَإِنَّ اللَّطِيفَ الْخَبِيرَ أَخْبَرَنِي أَنَّهُمَا لَنْ يَتَفَرَّقَا حَتَّى يَرِدَا عَلَى الْحَوْضِ. فَانْظُرُوا كَيْفَ تَخْلَفُونِي فِيهِمَا".

Ахмед²⁹ и ебу Йе'ал³⁰ извеждат от ебу Се'ид رضي الله عنه мерфу'ан: "Скоро време ще бъда повикан и ще отговоря. И аз оставям сред вас две тежести [два авторитета]: Книгата на Аллāх – вжже протегнато от небето към земята и семейството ми – моя Ехл ел-Бейт. И наистина Всеблагия и Сведущия ме извести, че те няма да се разделят едно от друго докато не се завърнат при мен при ел-Хаўд. Затова внимавайте как ще ме заместите в отношението си към тях!"³¹

Ибн 'Аджīb в своя тефср "ел-Бехр ел-Медїд" казва: "Обичта към Пророка ﷺ е един от стълбовете на Исляма. Вярата не е пълна без нея. А това е същата обич за Ехл ел-Бейт. Вижте как Пратеника на Аллāх ﷺ свързва Қур'ана и Ехл ел-Бейт, като средство за опазване от заблудата." Защото ако приемем Ехл ел-Бейт като хора на знанието, става ясна неизбежната нужда от тях, за да бъде и самото следване и разбиране на Қур'ани Керїм правилно.

Тринадесети хадис:

وَأَخْرَجَ الرَّيْمَزِيُّ وَقَالَ: "حَسَنٌ غَرِيبٌ"، وَالطَّبْرَانِيُّ فِي "الْكَبِيرِ" عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ مَرْفُوعًا: "أَيُّهَا النَّاسُ! قَدْ تَرَكْتُ فِيكُمْ مَا إِنْ أَخَذْتُمْ

²⁹ "Муснед" на Ахмед, 1/118

³⁰ "Муснед" на ебу Йе'ал, 1-том, 440-та стр, 1017-ми номер.

³¹ Вж. още: "Муслим" от 5920-ти до 5923-ти номер, "Шерх Мушкил ел-Есер" на ет-Тахāўї, 5-ти том, 18-та стр, "ет-Тирмизї", 3788-ми номер, "Телхїс ел-Илел ел-Мутенāхиййе" на ез-Зехеби, 91-ва стр.

بِهِ لَنْ تَضِلُّوا: كِتَابَ اللَّهِ وَعَثَرَتِي أَهْلَ بَيْتِي".

Ет-Тирмизи³² предава с верига хасен-ғариб, а също ет-Ғаберани в "ел-Кебир"³³ от Джабир ибн 'Абдуллах رحمته الله мерфу'ан: "О, хора, оставих сред вас две неща, които ако държите здраво няма да се заблудите: Книгата на Алла̣х и семейството ми – моя Ехл ел-Бейт."

Четиринадесети хадис:

وَأَخْرَجَ أَحْمَدُ وَمُسْلِمٌ، وَالتِّرْمِذِيُّ وَالنَّسَائِيُّ عَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمَ مَرْفُوعًا: "أَذْكُرُكُمْ اللَّهُ فِي أَهْلِ بَيْتِي". قَالَ الطَّبْرِيُّ: "أَيُّ: أَحَذَرُكُمْ اللَّهُ فِي شَأْنِهِمْ، فَالتَّذَكُّيرُ بِمَعْنَى الْوَضْعِ".

Ахмед,³⁴ Муслим,³⁵ ет-Тирмизи и ен-Несайи извеждат от Зейд ибн Ерқам رحمته الله мерфу'ан: "Напомням ви Алла̣х по отношение на моето семейството [Ехл ел-Бейт]!" Казва ет-Ғибни: "Т.е. Бойте се от Алла̣х по отношение на техните дела!"

Грижете се за моето семейство. Подобни инструкции са дадени от Мухаммед صلى الله عليه وسلم и по отношение на сподвижниците му и на съпругите му. 'Абдуррахман ибн 'Ауф رحمته الله бил натоварен със задачата да се грижи за съпругите на Мухаммед صلى الله عليه وسلم от самия него.

В "Шерх сахиҳ Муслим" от имам ен-Неџеуи се предава, че Хусейн ибн Себура и 'Амр ибн Муслим седнали

³² "ет-Тирмизи" 3874-ти номер.

³³ "ел-Му'джем ел-Кебир" на ет-Ғаберани, 2680-ти номер.

³⁴ "Муснед" на Ахмед, 3/14, 17, 26 и 27 и 4/366-367 и 371.

³⁵ "Муслим", 2408-ми номер.

заедно със Зейд ибн Еркама رضي الله عنه. След като Зейд رضي الله عنه им цитирал този хадис те двамата попитали: "А кои са *Ехл ел-Бейт*, о, Зейд? Съпругите му не са ли от *Ехл ел-Бейт*?" Зейд رضي الله عنه отговорил: "Да, съпругите му са от *Ехл ел-Бейт*. И *Ехл ел-Бейт* са онези, които им е забранено да вземат садака след него." Попитали: "А те кои са?" Зейд رضي الله عنه отговорил: "Те са семейството на 'Али, къщата [семейството] на 'Ақил и семейството на Джа'афер." 'Ақил и Джа'афер са братя на 'Али, Аллаh да е доволен от тях. Ен-Не'е'ей казва: "Значението на думата садака е зекят. И той е харама според нас, школата на еш-Шафи'и, за родовете на Мутталиб и ел-Хашим."

При имам Малик те са единствено родът на ел-Хашим. Някои включват и родът Қусайи, а други включват цялото племе Қурайш в това число.

Петнадесети хадис:

وَأَخْرَجَ أَحْمَدُ وَالتِّرْمِذِيُّ، وَقَالَ: "حَسَنٌ صَحِيحٌ"، وَالتَّسَائِيُّ، وَالْحَاكِمُ وَصَحَّحَهُ عَنْ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ، وَيُقَالُ: إِسْمُهُ الْمُطَّلِبُ بْنُ رَبِيعَةَ، مَرْفُوعًا: "وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يَدْخُلُ قَلْبَ رَجُلٍ الْإِيمَانُ حَتَّى يُحِبَّكُمْ لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ". وَفِي رِوَايَةٍ: "وَاللَّهِ لَا يَدْخُلُ قَلْبُ امْرِئٍ مُسْلِمٍ إِيْمَانٌ حَتَّى يُحِبَّكُمْ لِلَّهِ وَلِقَرَابَتِي".

Ет-Тирмизи³⁶ предава с верига хасен-сахих [добра-достоверна], още Ахмед,³⁷ ен-Неса'и и ел-Хаким,³⁸ който го класифицира за достоверен, извеждат от 'Абд ел-Мутталиб, казват още: името му е ел-Мутталиб ибн Раби'а мерфу'ан: "Кълна се в онзи, в чиято ръка е душата ми, вярата няма да влезе в сърцето на човек докато не ви обикне заради Аллаh и Неговия Пратеник." А в друго предание: "Кълна се в Аллаh, вярата не ще влезе в сърцето на мюсюлманина докато не ви обикне заради Аллаh и заради близостта ви към мен."

Ибн Кесир казва: "Не отричай предупреждението по отношение на *Ехл ел-Бейт* и заповедта за добро

³⁶ "ет-Тирмизи", 3758-ми номер.

³⁷ "Муснед" на Ахмед, 3/206.

³⁸ "ел-Мустедрак" на ел-Хаким, 3-ти том, 265-та стр, 5433-ти номер.

отношение към тях. Ти трябва да ги почиташ и уважаваеш, защото те са чисти наследници на най-великия дом основаван на тази земя – знатни и достойни. Още повече ако те следват ясната и автентична пророческа сунна, както направиха техните предци като ‘Аббас и потомците му, и ‘Али и семейството му, и потомците им."

Причината хора като ебу Джехл и други да се държат надменно и студено спрямо семейството на Мухаммед ﷺ е ревността им към благодатта на Аллах към тях. Неговия род още от периода на невежеството бе поел грижата над Кя‘абе и грижата за поклонниците. И на всичко отгоре Аллах ﷻ дарява човек от рода им и с пророчество.

Шестнадесети хадис:

وَأَخْرَجَ الْحَاكِمُ وَالطَّبْرَانِيُّ فِي "الْأَوْسَطِ" عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرٍ مَرْفُوعًا: "وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ: لَا يُؤْمِنُ أَحَدُهُمْ حَتَّى يُجِبَكُمُ الْحَبِيبُ، أُرْجُونَ أَنْ يَدْخُلُوا الْجَنَّةَ شِفَاعَتِي وَلَا يَرْجُوهَا بَنُو عَبْدِ الْمُطَّلِبِ؟".

Ел-Хаким³⁹ и ет-Таберани⁴⁰ в "ел-Еусет" извеждат от ‘Абдуллах ибн Джа‘афер رحمتهما мерфу‘ан: "Кълна се в онзи в чиято ръка е душата ми, никой от тях не е повярвал докато не ви обикне заради обичта му към мен. Нима очакват да влязат в Дженнета с моето застъпничество, а бену ‘Абдулмутталиб да не го очакват?"

Седемнадесети хадис:

وَأَخْرَجَ ابْنُ مَاجَه، وَالْحَاكِمُ، وَالطَّبْرَانِيُّ عَنْ الْعَبَّاسِ بْنِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ مَرْفُوعًا: "مَا بَالُ أَقْوَامٍ يَحْدُثُونَ فَإِذَا رَأَوْا الرَّجُلَ مِنْ آلِ بَنِي قَطْعُوا حَدِيثَهُمْ؟. وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ: لَا يَدْخُلُ قَلْبُ امْرِئٍ الْإِيمَانُ حَتَّى يُجِيبَهُمُ اللَّهُ وَلَقَرَأَتِهِمْ مِنِّي".

³⁹ "ел-Мустедрак" на ел-Хаким, 3-ти том, 17-та стр, 6418-ми номер.

⁴⁰ "Му‘джем ес-Сағир" на ет-Таберани, 667-ми номер.

Ибн Мадже,⁴¹ ел-Хаким⁴² и ет-Таберани извеждат от 'Аббас ибн 'Абдулмутталиб رحمته الله мерфу'ан: "Какво е положението на хора, които разговарят, а когато видят човек от семейството ми [Ал ел-Бейт] прекъсват разговора си? Кълна се в онзи в чиято ръка е душата ми, вратата не ще влезе в сърцето на човек, докато не ги обикне заради Алла̀х и заради близостта им до мен."

Ибн Мадже предава от 'Аббас ибн 'Абдулмутталиб: Ние срещнахме група от Қурайш, разговарящи по между си, които прекъснаха разговора си заради нас. Споменахме това на Пророка ﷺ, а той каза..." и цитирал горния хадис.

Осемнадесети хадис:

وَأَخْرَجَ أَبُو الشَّيْخِ عَنْ عَلِيٍّ مَرْفُوعًا: "مَا بَالُ رَجَالٍ يُؤْذُونَنِي فِي أَهْلِ بَيْتِي؟. وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ: لَا يُؤْمِنُ عَبْدٌ حَتَّى يُحِبَّنِي، وَلَا يُحِبَّنِي حَتَّى يُحِبَّ ذُرِّيَّتِي."

Ебу еш-Шейх извежда от 'Али رحمته الله мерфу'ан: "Какво е положението на хора, които ме огорчават по отношение на семейството ми [Ехл ел-Бейт]? Кълна се в онзи в чиято ръка е душата ми, рабът не ще повярва докато не ме обикне, и не ще ме обикне докато не обикне потомството ми."

Деветнадесети хадис:

وَأَخْرَجَ التِّرْمِذِيُّ وَالْحَاكِمُ وَصَحَّحَاهُ، وَأَقْرَأَ الذَّهَبِيُّ تَصْحِيحَ الْحَاكِمِ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ مَرْفُوعًا: "أَحِبُّوا اللَّهَ لِمَا يُغْذِيكُمْ بِهِ مِنْ نِعَمِهِ، وَأَحِبُّوا

⁴¹ "ибн Мадже" 140-ти номер.

⁴² "ел-Мустедрак" на ел-Хаким, 4-ти том, 71-ва стр, 6960-ти номер.

لِحُبِّ اللَّهِ، وَأَحِبُّوا أَهْلَ بَيْتِي لِحُبِّي".

Хадисът е изведен от ет-Тирмизи⁴³ и ел-Хаким,⁴⁴ които го класифицират за достоверен, а ез-Зехеби потвърждава класификацията на ел-Хаким, които предават от ибн 'Аббас رضي الله عنه мерфу'ан: "Обичайте Аллах заради богатата с които Той ви препитава, и ме обичайте заради обичта ви към Аллах, и обичайте семейството ми [Ехл ел-Бейт] заради обичта ви към мен!"

Ел-Газали предава: Суфян казва: "Онзи който обича онези, които Аллах ги обича, той обича Аллах. Който почита хората почетени от Аллах, той почита Аллах."

Най-високата степен на вяра е обичта към Аллах поради простата причина, че той е нашия Създател и Създателя на всяко нещо. Но ако човек не е стигнал до тази степен трябва да обича Аллах ﷺ най-малкото заради това, че Той ﷺ е онзи, който го дарява с всяко нещо.

Това е още един начин да се покаже чисто логически защо трябва да обичаме Аллах ﷺ, Мухаммед ﷺ и неговото семейство.

Двадесети хадис:

وَأَخْرَجَ الطَّبْرَانِيُّ فِي "الْكَبِيرِ"، وَالْبَيْهَقِيُّ فِي "الشَّعْبِ" وَعَبْرَهُمَا عَنْ ابْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي لَيْلَى عَنْ أَبِيهِ مَرْفُوعًا: "لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ نَفْسِهِ، وَأَهْلِي أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ أَهْلِهِ، وَعِزَّتِي أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ عِزَّتِهِ، وَذَاتِي أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ ذَاتِهِ".

Ет-Таберани в "ел-Кебир",⁴⁵ ел-Бейхаки в "еш-Шу'аб"⁴⁶ и др. от ибн 'Абдурахман ибн

⁴³ "ет-Тирмизи", 3789-ти номер.

⁴⁴ "ел-Мустедрак" на ел-Хаким, 3-ти том, 137-ма стр, 4716-ти номер.

⁴⁵ "ел-Му'джем ел-Кебир" на ет-Таберани, 6302-ри номер.

ебу Лейле от баща му мерфӯ'ан: "Никой от вас не е повярвал докато аз [като пророк] не стана по-обичан за него от самия него, и семейството ми [най-близките ми] по-обичано за него от семейството му [най-близките му], и семейството ми [потомството ми] по-обичано за него от семейството му [потомците му] и личността ми [като обикновен човек] по-обичана за него от личността му."

Ел-Бейхақӣ обяснява: "Част от обичта към Пророка ﷺ е обичта към сподвижниците му, защото Аллāх ги е възхвалявал в различни āйети. Затова споменаването на думите *ехлӣ* [преведено, като семейство] и *итратӣ* [преведено, като близки роднини] в текста на един и същи хадӣс означава, че сподвижниците [сахāба] също са включени в това число. "Аллāх бе доволен от вярващите, когато ти заявиха вярност под дървото [о, Мухаммед]. И узна Той какво имат в сърцата си. И спусна Той спокойствие над тях. И им въздаде близка победа." [ел-Фетх: 18]. След като те [сахāба] придобиха такова положение, заслужават обичта на всички мюсюлмани. А мюсюлманите могат да се доближат до Аллāх, чрез обичта си към тях, защото когато Аллāх ﷻ е доволен от някого Той ﷻ го обича, и за рабите става задължение да обичат онзи, когото техния Господар обича."

Двадесет и първи хадӣс:

وَأَخْرَجَ الشَّيْخَانِ فِي فَوَائِدِهِ، وَالذَّيْلِيُّ وَأَبْنُ النَّجَّارِ عَنْ عَلِيٍّ مَرْفُوعًا: "أَدَّبُوا أَوْلَادَكُمْ عَلَى ثَلَاثِ خِصَالٍ: حُبِّ نَبِيِّكُمْ، وَحُبِّ أَهْلِ بَيْتِهِ، وَتِلَاوَةِ الْقُرْآنِ".

Еш-Ширāзӣ в "ел-Феуā'ид", ед-Дейлеми⁴⁷ и ибн Неджджāр извеждат от 'Али عليه السلام мерфӯ'ан: "Възпитавайте у децата си три качества: обичта към Пророка ви, и обичта към семейството му [Ехл ел-Бейт], и четенето на Қур'ан."

⁴⁶ "Шу'аб ел-Имāн" на ел-Бейхақӣ, 2-ри том, 189-та стр, 1505-ти номер.

⁴⁷ "Муснед ел-Фирдеўс" на ед-Дейлеми, 1-ви том, 1-ва стр, 24-ти номер.

Двадесет и втори хадис:

وَأَخْرَجَ الْبُخَارِيُّ فِي تَارِيخِهِ عَنْ عَلِيٍّ - أَيْضًا - مَرْفُوعًا: "لِكُلِّ شَيْءٍ أَسَاسٌ، وَأَسَاسُ الْإِسْلَامِ: حُبُّ أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَحُبُّ أَهْلِ بَيْتِهِ".

Ел-Бухарӣ в "ет-Тарих" извежда от ‘Али عليه السلام мерфӯ‘ан: "Всяко нещо има свои основи, а основите на Исляма са: обичта към сподвижниците на Пратеника на Алла̀х, Алла̀х да го благослови и приветства, и обичта към семейството му [Ехл ел-Бейт]."⁴⁸

Двадесет и трети хадис:

وَأَخْرَجَ ابْنُ عَسَاكِرَ فِي تَارِيخِهِ عَنْهُ - أَيْضًا - مَرْفُوعًا: "أَسَاسُ الْإِسْلَامِ حُبِّي وَحُبُّ أَهْلِ بَيْتِي".

Ибн ‘Асйакир в "ет-Тарих"⁴⁹ извежда също от него عليه السلام мерфӯ‘ан: "Основите на Исляма са обичта към мен и обичта към семейството ми [Ехл ел-Бейт]."

Двадесет и четвърти хадис:

وَأَخْرَجَ الْمَلَاءُ فِي سِيرَتِهِ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ مَرْفُوعًا: "مَنْ أَحَبَّ أَصْحَابِي وَأَزْوَاجِي وَأَهْلَ بَيْتِي، وَلَمْ يَطْعَنْ فِي أَحَدٍ مِنْهُمْ، وَخَرَجَ مِنَ الدُّنْيَا عَلَى مَحَبَّتِهِمْ؛ كَانَ مَعِيَ فِي دَرَجَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ".

⁴⁸ Също и в "Мизан ел-Итидал" на ез-Зехебӣ, 4-ти том, 35-та стр, като вместо думата "ислям" е използвана думата "дин".

⁴⁹ "Тарих Димешк" на ибн ‘Асйакир, 43-ти том, 241-ва стр.

Ел-Мулла̄ извежда в "Сира" от ибн 'Аббас رحمته اللہ علیہ мерфу'ан: "Който обича сподвижниците ми, съпругите ми и семейството ми [Ехл ел-Бейт], и не отрича никого от тях, и напусне този свят обичайки ги, ще бъде заедно с мен, на моята степен в Қияметския ден."

Двадесет и пети хадис:

وَأَخْرَجَ الطَّبْرَانِيُّ فِي "الْكَبِيرِ" عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ - أَيْضًا - مَرْفُوعًا: "لَا تَزُولُ قَدَمَا عَبْدٍ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَتَّى يُسْأَلَ عَنْ أَرْبَعٍ: عَنْ عُمْرِهِ فِيمَا أَفْتَاهُ، وَعَنْ شَبَابِهِ فِيمَا أَبْلَاهُ، وَعَنْ مَالِهِ فِيمَا أَفْقَهُ وَمَنْ أَيْنَ اكْتَسَبَهُ، وَعَنْ حُبِّنَا أَهْلَ الْبَيْتِ".

Ет-Таберані в "ел-Кебир"⁵⁰ извежда от ибн 'Аббас رحمته اللہ علیہ мерфу'ан: "Краката на раба няма да помръднат в Қияметския ден докато не бъде попитан за четири неща. За живота си – как го е прекарал? И за младостта си – как я изпозвал? И за богатството си – как го е похарчил и откъде го е придобил? И за обичта му към нас – Ехл ел-Бейт?"

Двадесет и шести хадис:

وَأَخْرَجَ الْخَطِيبُ فِي تَارِيخِهِ عَنْ عَلِيِّ مَرْفُوعًا: "شَفَاعَتِي لِأُمَّتِي: مَنْ أَحَبَّ أَهْلَ بَيْتِي، وَهُمْ شِيعَتِي".

Ел-Ҳатиб в "ет-Тарих"⁵¹ извежда от 'Али رحمته اللہ علیہ мерфу'ан: "Застѣпничеството ми е за моята общност – онези, които обичат семейството ми [Ехл ел-Бейт], те са моите привърженици."

⁵⁰ "ел-Му'джем ел-Кебир" на ет-Таберані, 11014-ти номер. В "Тарих Димешк" на ибн 'Асқир, 12-ти том, 126-ва стр. има хадис със сходен смисъл.

⁵¹ "Тарих Бағдад", 2-ри том, 146-та стр.

Двадесет и седми хадис:

وَأَخْرَجَ ابْنُ عَدِيٍّ، وَالدَّيْلَمِيُّ وَأَبُو نَعِيمٍ عَنْ عَلِيٍّ - أَيْضًا - مَرْفُوعًا: "أَثْبَتُكُمْ عَلَى الصِّرَاطِ: أَشَدُّكُمْ حُبًّا لِأَهْلِ بَيْتِي وَأَصْحَابِي".

Ибн 'Ади,⁵² ед-Дейлеми⁵³ и ебу Ну'айм извеждат от 'Али عليه السلام мерфу'ан: "Най-укрепленият от вас върху моста [е:с-ираṭ] ще бъде онзи, който най-силно обича семейството ми [Ехл ел-Бейт] и сподвижниците ми [сахаба]."

Двадесет и осми хадис:

وَأَخْرَجَ أَبُو الشَّيْخِ فِي تَفْسِيرِهِ، وَأَبُو نَعِيمٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَدْرِ الْخَطَمِيِّ عَنْ أَبِيهِ مَرْفُوعًا: "مَنْ أَحَبَّ أَنْ يُبَارَكَ لَهُ فِي أَجَلِهِ، وَأَنْ يُسَعَّهُ اللَّهُ بِمَا حَوَّلَهُ؛ فَلْيُخَلِّفْنِي فِي أَهْلِ خِلَافَةِ حَسَنَةَ. وَمَنْ لَمْ يَخَلِّفْنِي فِيهِمْ؛ بُرِّعَ عُمْرُهُ، وَوَرَدَ عَلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مُسَوَّدًا وَجْهَهُ".

Ебу еш-Шейх в своя тefsир и ебу Ну'айм извеждат от 'Абдуллах ибн Бедр ел-Хатми от баща му мерфу'ан: "Който иска Аллах да му отреди благодатен живот и да стори за него наслада онова, с което го е дарил, да ме замести в грижата ми за семейството ми по най-добрия начин. А който не ме замести в грижата ми към тях животът му ще бъде скъсен и на Қияметския ден ще дойде при мен с почерняло лице."

Благодатта може да се разбира както количествено: който иска да му се удължи живота, така и качествено: който иска да живее благодатен и пълноценен живот, та дори и да е кратък.

⁵² "ел-Камил фи ед-Ду'аф'а" на ибн 'Ади, 7-ми том, 566-та стр.

⁵³ "Муснед ел-Фирдеус" на ед-Дейлеми, 1-ви том, 1-ва стр, 84-ти номер.

Второто нещо, че може да сме богати, да притежаваме много неща, но въпреки това да не усетим сладостта от тях по различни причини. Липса на време, проблеми, тревоги...

Скъсен живот: отново може да се разбира както количествено така и качествено.

Дори има хадиси, които предупреждават за лошото отношение към жителите на Медина като цяло. А какво да кажем за семейството на Пратеника ﷺ при това положение?!

Двадесет и девети хадис:

وَأَخْرَجَ الطَّبْرَانِيُّ فِي "الْأَوْسَطِ" عَنْ ابْنِ عُمَرَ قَالَ: "آخِرُ مَا تَكَلَّمَ بِهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَخْلُقُونِي فِي أَهْلِ بَيْتِي بِخَيْرٍ".

Ет-Табера̄ни в "ел-Еўсет" извежда от ибн 'Умар رضي الله عنه мерфу'ан: "Последните думи на Пратеника на Алла̄х, Алла̄х да го благослови и приветства: Заместете ме в семейството ми [Ехл ел-Бейт] с добро."⁵⁴

Ел-Мунāўй казва: "Заемете мястото ми означава поемете грижата ми към семейството ми: 'Али и Фатима, синовете и потомците им رضي الله عنهم и отдайте правото си към мен по тяхно отношение. Уважавайте ги и ги почитайте, бъдете искрени към тях, отнасяйте се добре и с достойнство към тях и опрощавайте на онези от тях, които допускат грешки."

Тридесети хадис:

وَأَخْرَجَ [الطَّبْرَانِيُّ] فِي الْأَوْسَطِ - أَيْضًا - عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ مَرْفُوعًا: "الزُّمُومَا مَوَدَّتَنَا أَهْلَ الْبَيْتِ؛ فَإِنَّهُ مَنْ لَقِيَ اللَّهَ وَهُوَ يَوَدُّنَا؛ دَخَلَ الْجَنَّةَ بِشَفَاعَتِنَا، وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ: لَا يَنْفَعُ عَبْدًا عَمَلُهُ إِلَّا بِمَعْرِفَةِ حَقَّنَا".

Ет-Табера̄ни в "ел-Еўсет"⁵⁵ извежда от ел-Хасен ибн 'Али رضي الله عنه мерфу'ан: "Привържете се

⁵⁴ "Меджме' ез-Зе'а'ид" на ел-Хайсемӣ, 9-ти том, 166 стр,

⁵⁵ "Му'джем ел-Еўсет", 2-ри том, 260-261-ва стр, 2230-ми номер

за обичта към нас – Ехл ел-Бейт, защото наистина онзи, който се срещне с Алла̄х обичайки ни, ще влезе в Дженнета с нашето застъпничество. Кълна се в онзи, в чиято ръка е душата ми, не ще помогнат делата на раба без да е разбрал нашата важност."

Тридесет и първи хадис:

وَأَخْرَجَ الدَّيْلَمِيُّ مِنْ طَرِيقِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ عَامِرٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُوسَى الرِّضَا عَنْ آبَائِهِ عَنْ عَلِيٍّ مَرْفُوعًا: "أَرْبَعَةٌ أَنَا لَهُمْ شَهِيدٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ: الْمَكْرُمُ لِدُرَّتِي، وَالْقَاضِي لَهُمْ حَوَائِجَهُمْ، وَالسَّاعِي لَهُمْ فِي أُمُورِهِمْ عِنْدَمَا اضْطَرُّوا إِلَيْهِ، وَالْمُحِبُّ لَهُمْ بَقْلَبِهِ وَلِسَانِهِ".

Ед-Дейлемӣ извежда чрез веригата на ‘Абдулла̄х ибн Ахмед ибн ‘Амир от баща му от ‘Али ибн Мус̄а ер-Рид̄а от дедите му⁵⁶ رحمته мерфу‘ан: "Ще бѣда свидетел на четирима в Қияметския ден: онзи, който почита потомството ми, и който изпълва нуждите им, и който бѣрза да им помогне ако имат нужда от него, и онзи, който ги обича със сърцето и езика си."⁵⁷

Тридесет и втори хадис:

وَأَخْرَجَ ابْنُ عَسَاكِرٍ فِي تَارِيخِهِ عَنْ عَلِيٍّ مَرْفُوعًا: مَنْ صَنَعَ إِلَى أَحَدٍ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي يَدًا؛ كَافِيَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ .

Ибн ‘Асякир в "ет-Тарих" извежда от ‘Али رحمته мерфу‘ан: "Който протегне ръка [за

⁵⁶ ‘Али ибн Мус̄а ер-Рид̄а е син на Мус̄а ел-Кязим е син на Джа‘афер ес-Ќадиқ е син на Мухаммед ел-Бақир е син на ‘Али ибн ел-Хусейн Зейнул ‘Абид̄ин е син на ел-Хусейн ибн ‘Али – внукът на Мухаммед, мирът да бѣде над всички тях.

⁵⁷ Вж. още "ел-Феъаид ел-Меджму’" на еш-Шеъканӣ, 638-ма стр, 135-ти номер.

помощ] към семейството ми [Ехл ел-Бейт] аз ще му я изплатя в Қияметския ден."⁵⁸

Тридесет и трети хадис:

وَأَخْرَجَ الطَّبْرَانِيُّ فِي "الْأَوْسَطِ"، وَالْخَطِيبُ فِي تَارِيخِهِ عَنْ عُثْمَانَ مَرْفُوعًا: "مَنْ صَنَعَ إِلَى أَحَدٍ مِنْ خَلْفِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ يَدًا فَلَمْ يَكْفَأْ بِهَا فِي الدُّنْيَا؛ فَعَلَى مَكَافَأَتِهِ إِذَا لَقِنْتَنِي".

Ет-Таберані в "ел-Бұсет"⁵⁹ и ел-Ғатіб в "ет-Тарих"⁶⁰ извеждат от 'Усман رضي الله عنه мерфу'ан: "Който протегне ръка [за помощ] към някого от потомците на 'Абдулмутталиб и не получи въздаянието си на този свят, аз ще изплатя въздаянието му, при срещата му с мен."

Тридесет и четвърти хадис:

وَأَخْرَجَ الدَّبْلِيُّ فِي "مُسْنَدِ الْفَرْدَوْسِ" عَنْ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ مَرْفُوعًا: "مَنْ أَرَادَ التَّوَسَّلَ إِلَيَّ، وَأَنْ تَكُونَ لَهُ عِنْدِي يَدٌ أَشْفَعُ لَهُ بِهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ؛ فَلْيَصِلْ أَهْلَ بَيْتِي وَيَدْخُلِ السُّرُورَ عَلَيْهِمْ".

⁵⁸ Вж. още "Китаб ел-Меджрухун" на ибн Хиббан, 2-ри том, 103-та стр, "ел-Камил фи ед-Ду'афа" на ибн 'Ади, 6-ти том, 425-та стр, "Тезкират ел-Хуффаз", 337-ма стр. и "Ме'арифет ел-Хуффаз", 221-ва стр. на ибн ел-Қайсерані, "Лисан ел-Мизан" на ибн Хаджер ел-'Асқалини, 6-ти том, 269-та стр, "Мизан ел-И'тидал" на ез-Зехеби, 3-ти том, 316-та стр. и "Неуафих ел-Итрах" на ес-Се'ди, 390-та стр.

⁵⁹ "Му'джем ел-Бұсет", 2-ри том, 120-та стр, 1446-ми номер

⁶⁰ "Тарих Бағдад" на ел-Ғатіб ел-Бағдаді, 1-ви том, 100-на стр.

Ед-Дейлемī в "Муснед ел-Фирдеус" извежда от ел-Хусейн ибн 'Али عليه السلام мерфу'ан: "Който желае да се сдобие с моето благоразположение и желае да има при мен ръка, която да се застъпи за него в Қияметския ден да поддържа връзка със семейството ми [Ехл ел-Бейт] и да ги радва."

Джа'афер ес-Ѕадиқ предава от баща си Мухаммед ел-Бақир: "Един човек дойде при баща ми 'Али ибн ел-Хусейн и му каза: Извести ме за ебу Бекр! 'Али ибн ел-Хусейн каза: Питаш за Всеправдивия? Човекът отговори: Да, Аллāх да те помилва. Но нима и ти го наричаш Всеправдив? 'Али каза: Майка ти да скърби за теб. Бе наречен Всеправдив от онзи, който бе по-добър и от мен и от теб – Пратеникът на Аллāх ﷺ, [а също и от] преселниците [мухāджирун] и помощниците [ел-енсār]. И онзи, който не го нарича Всеправдив, Аллāх да не потвърждава онова, което казва нито в земния живот, нито в отвъдния! Научи за ебу Бекр и 'Умар и се привържи към тях. И ако това е грях, нека този грях да тегне на врата ми."

Тридесет и пети хадис:

وَأَخْرَجَ الطَّبْرَانِيُّ وَأَبُو الشَّيْخِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ مَرْفُوعًا: "إِنَّ لِلَّهِ عَزَّ وَجَلَّ ثَلَاثَ حُرُمَاتٍ، فَمَنْ حَفِظَهُنَّ حَفِظَ اللَّهُ دِينَهُ وَدُنْيَاهُ، وَمَنْ لَمْ يَحْفَظْهُنَّ، لَمْ يَحْفَظِ اللَّهُ لَهُ دُنْيَاهُ وَلَا آخِرَتَهُ". قُلْتُ: "مَا هِيَ؟". قَالَ: "حُرْمَةُ الْإِسْلَامِ، وَحُرْمَتِي، وَحُرْمَةُ أَهْلِ بَيْتِي".

Ет-Таберани⁶¹ и ебу еш-Шейх извеждат от ебу Се'ид عليه السلام мерфу'ан: "На Аллāх, Всемогъщ и Велик е Той, принадлежат три светини [неприкосновени неща], който ги опази Аллāх ще опази религията му и земния му живот, а който не ги опази Аллāх не ще опази нито земния му живот, нито отвъдното му." Казаха: "Кои са те?" Каза: "Светостта на Исляма и моята святост, и светостта на семейството ми [Ехл ел-Бейт]."

⁶¹ "Му'джем ел-Еусет", 1-ви том, 72-ра стр, 203-ти номер.

Тридесет и шести хадис:

وَأَخْرَجَ الثَّعْلَبِيُّ فِي تَفْسِيرِهِ مِنْ حَدِيثِ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ مَرْفُوعًا: "مَنْ مَاتَ عَلَى حُبِّ آلِ مُحَمَّدٍ؛ مَاتَ شَهِيدًا، وَمَنْ مَاتَ عَلَى بُغْضِ آلِ مُحَمَّدٍ؛ لَمْ يَشْمَ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ".

Ес-Сеа‘либи в своя тefsир извежда хадис от Джабир ибн ‘Абдуллах رضي الله عنه мерфу‘ан: "Който умре с обич към семейството на Мухаммед умира шехид, а който умре с ненавист към семейството на Мухаммед не ще помирише аромата на Дженнета."⁶²

Тридесет и седми хадис:

وَأَخْرَجَ أَبُو نُعَيْمٍ عَنْ عَلِيٍّ مَرْفُوعًا: مَنْ آذَى شَعْرَةَ مِنِّي - يَعْنِي: مِنْ ذُرِّيَّتِي - فَقَدْ آذَانِي، وَمَنْ آذَانِي فَقَدْ آذَى اللَّهَ، فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ مِلءَ السَّمَاوَاتِ وَمِلءَ الْأَرْضِ".

Ебу Ну‘айм извежда от ‘Али رضي الله عنه мерфу‘ан: "Който нарани дори и косъм от мен – т.е. нарани потомството ми – е наранил мен, а който ме нарани е "наранил" Аллах, и над него е проклятието на Аллах, изпълващо небесата и земята."

Тридесет и осми хадис:

وَأَخْرَجَ الطَّبْرَانِيُّ فِي "الْأَوْسَطِ" عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ أَنَّهُ قَالَ لِمُعَاوِيَةَ بْنِ حَذِيحٍ: "يَا مُعَاوِيَةُ: إِنَّا كَ وَبُغْضْنَا، فَإِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

⁶² "ел-Кāфй еш-Шāф" на ибн Хаджер ел-‘Асқалāни, 248-ма стр.

وَسَلَّمَ قَالَ: لَا يُبْغِضُنَا أَحَدٌ، وَلَا يَحْسُدُنَا أَحَدٌ؛ إِلَّا ذِيْدَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ عَنِ الْحَوْضِ بِسَيَاطٍ مِنْ نَارٍ."

Ет-Таберані в "ел-Еўсет"⁶³ извежда от ел-Хасен ибн 'Алі رحمته الله, който казва на Му'аўия ибн Хадїдж: "О, Му'аўия, пази се от ненавист към нас, защото наистина Пратеникът на Аллах, Аллах да го благослови и приветства, каза: *Никой не ще изпита ненавист към нас и не ще ни завиди без да бъде прогонен от [басейна] ел-Хаўд в Қияметския ден с камшици от огън.*"

Тридесет и девети хадїс:

وَأَخْرَجَ فِي "الْأَوْسَطِ" أَيْضًا عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: "خَطَبَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَسَمِعْتُهُ وَهُوَ يَقُولُ: مَنْ أَبْغَضَنَا أَهْلَ الْبَيْتِ، حَشَرَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَهُودِيًّا".

И също в "ел-Еўсет"⁶⁴ извежда от Джабир ибн 'Абдуллах رحمته الله, който казва: "Пратеникът на Аллах, Аллах да го благослови и приветства, ни изнасяше проповед и аз го чух да казва: *Който ни ненавижда – Ехл ел-Бейт – ще бъде възкресен като евреин в Қияметския ден.*"

Възможно обяснение е, че евреите задавали прекалено много въпроси, а после сами решавали кое от чутото да приемат и кое да отхвърлят. И онзи, който изпитва омраза към *Ехл ел-Бейт* прави нещо подобно – твърди, че обича Аллах ﷻ и Мухаммед ﷺ, но отказва да признае положението на *Ехл ел-Бейт*.

⁶³ "Му'джем ел-Еўсет", 3-ти том, 39-та стр, 2405-ти номер.

⁶⁴ "Му'джем ел-Еўсет", 4-ти том, 211-212-та стр, 4002-ри номер.

Четиридесети хадис:

وَأَخْرَجَ أَبُو نُعَيْمٍ عَنْ عَلِيٍّ مَرْفُوعًا: "مَنْ آذَانِي فِي أَهْلِي فَقَدْ آذَى اللَّهَ".

Ебу Ну'айм извежда от 'Али عليه السلام мерфу'ан: "Който ме оскърби по отношение на семейството ми [Ехл ел-Бейт] е оскърбил Аллах." ⁶⁵

Четиридесет и първи хадис:

وَأَخْرَجَ الطَّبْرَانِيُّ فِي "الْكَبِيرِ" بِسَنَدٍ صَحِيحٍ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ مَرْفُوعًا: "بُغْضُ بَنِي هَاشِمٍ وَالْأَنْصَارِ كُفْرٌ، وَبُغْضُ الْعَرَبِ نِفَاقٌ".

Ет-Таберани в "ел-Кебир" ⁶⁶ извежда с достоверна верига от ибн 'Аббас عليه السلام мерфу'ан: "Ненавистта към бені Хашим и към [помощниците] ел-енсар е безверие, а ненавистта към арабите – лицемерие."

Това, че някои араби са престъпили границите не значи, че всички те трябва да бъдат принизени като народ.

Имам ел-Бейхаки казва: "Хадисите за превъзходството на арабите и на Қурайш са много и няма как смисъла на всеки един от тях да бъде предаден в този кратък труд. И ако някой твърди обратното, то това е противно на позицията приета в ранните дни от съществуването на общността. Повечето от хадисите, които посочват обратното – превъзходство на неарабите над арабите са фабрикувани и не подобава на хората на знанието да се асоциират с техните предавачи, след като Аллах ﷻ ги издигна [арабите] и низпосла последното си откровение на техния език. И така за хората стана задължение да научат арабски език за да могат да го разбират [Қур'ана], макар и това да е задължение на общността [фард кифайе], а не лично задължение за всеки един човек. За да могат по този начин да

⁶⁵ Вж. още "Кенз ел-Уммал", 34/197.

⁶⁶ "Му'джем ел-Кебир" на ет-Таберани, 11149-ти номер.

разбират директно от Аллāх неговите заповеди и забрани, обещанията и заплахите му, и да разбират от Пророка ﷺ неговите разяснения и как са предадени те."

‘Абдуррахмāн ибн Юсуф: Единствено последния век хората изоставиха арабския език и то по такъв грандиозен начин, какъвто никое от предишните поколения мюсюлмани не са. Ако случайно ми изброите няколко имена на известни ислямски учени ще забележите, че повечето от тях не са от арабските страни. Например имам ел-Ғазālī е от персийски произход. Ебу Ханифа също. Ел-Бухārī е от град Бухāра, от тюркски произход. Въпреки това всички те са писали трудовете си на арабски език. Всичките ни източници от които черпим знание са на арабски език [тълкувания на Қур’ана, сборници с хадīsи], макар и техните автори да не са араби. И на всякъде, където мюсюлманите се разселваха правеха петъчната проповед на арабски език, а хората я разбираха [защото на всяко място, където достигаше Исляма се създаваше двуезична система]. И ако погледнем историята си само до преди около двеста години това все още съществуваше. Например в град Казан в Русия и град Буляк, северно Кайро в Египет са въведена в експлоатация едни от най-ранните печатни преси в ислямския свят: "Метба‘а Меймūнийе" и "Мустафа Баби ел-Халеби" – всичко това на арабски език. И книгите, които излизат от там се оказват наистина много ценни, защото те излизат под надзора на истински учени, а не просто като търговски артикул. Турските учени са по същия начин. Мнозинството произведения от Османския период във фикх, ‘ақйда и т.н. са на арабски език. Дори и в балканските страни положението било същото. Ел-Мағнисāуї от османски произход и ел-Буснеуї от Босна пишат съчиненията си по ‘ақйда на арабски. В Индия също е било така. В крайна сметка виждаме, че всеки един от учените ни, без значение от своята народност и майчин език съзнателно е писал своите трудове на арабски език, за да бъдат те достъпни за цялата ни общност. А днес четем Қур’ана и не разбираме какво четем. Много тъжен факт.

Четиридесет и втори хадīs:

وَأَخْرَجَ ابْنُ حِبَّانَ وَالْحَاكِمُ فِي صَحِيحَيْهِمَا، وَالضَّيَّاءُ الْمَقْدِسِيُّ فِي "الْمُخْتَارَةِ" عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ مَرْفُوعًا: "وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ؛ لَا يُبْغِضُنَا أَهْلَ الْبَيْتِ أَحَدٌ إِلَّا كَبَهُ اللَّهُ فِي النَّارِ".

Ибн Хиббан⁶⁷ и ел-Хаким⁶⁸ извеждат в сборниците си с достоверни хадиси и ед-Дия' ел-Меқдис̄ в "ел-Мухтара" от ебу Се'ид ел-Худри رحمته الله мерфу'ан: "Кълна с в онзи, в чиято ръка е душата ми, никой не ще прояви ненавист към нас – Ехл ел-Бейт, без да бъде захвърлен по лице в Огъня от Алла̄х."

Хадисите в този раздел са много и не могат да бъдат изброени, а в онова, което споменах, четиридесетте и два хадиса, придържайки се към примера на ен-Нейеӯй – е посочено достатъчно.

Казва се в "ед-Дурр ес-Сунн̄и": "Учените, мухаддис̄и и фақих̄и, са установили на базата на айетите и хадисите следното правило: че обичта към семейството на Пророка ﷺ е фард 'айн – задължение за всеки мюсюлманин." Казва х̄афиз̄ ебу 'Абдулла̄х ибн Мерзук̄ в някои от отговорите си: "Всички мюсюлмани са единодушни относно уважението към семейството на Мухаммед ﷺ, като никой искрен вярващ не се противи на това..."

Също еш-Шихаб ибн Хаджер ел-Хайтемӣ казва в "ес-Сауа'иқ ел-Мухриқа" подобни думи: "От хадисите разбираме за необходимостта на обичта към семейството на Мухаммед ﷺ и категоричната забрана за тяхната ненавист." Ел-Бейхақ̄и и ел-Бегаӯй също споменават, че обичта към тях е от фардовете на религията. А от имам̄ еш-Ш̄афи'̄и се предава следния стих:

О, семейство на Пратеника на Алла̄х,

обичта към вас е задължение от Алла̄х, низпослано в Кур'ана!

⁶⁷ "Сах̄их̄" на ибн Хиббан̄, 15-ти том, 434-та стр, 6978-ми номер.

⁶⁸ "ел-Мустедрак" на ел-Хаким̄, 3-ти том, 1-ва стр, 4717-ми номер.

Вие сте високо възхвалени,

*а онзи, който мрази вас остава без молитва!*⁶⁹

В своите книги шейх Зеррук също пише за високото им положение, което е отбелязано от не един от предците и от съвременниците. Обичта към мюсюлманската общност е задължение като цяло, а обичта към *Ел ел-Бейт* е обхваната от това задължение в частност, тъй като те са потомци на Пратеника ﷺ...

Ибн Теймийе в "Меджмӯ'а ел-Фетāуа" том 3, стр 407 казва: *Ал ел-Бейт* [семейството] на Мухаммед ﷺ имат права, които сме длъжни да спазваме. Аллāх ﷻ им е дал специално право в придобитото от битките. Това само по себе си доказва много. Също така е казано да отправяме благословия към тях, защото след като всички мюсюлмани са включени в нея [благословията] *Ал ел-Бейт* имат най-голямо право да бъдат споменати. И факта, че всеки път, когато споменем Мухаммед ﷺ отправяме благослов и към семейството му доказва много.

Думите по отношение на почтеното семейство на Пратеника ﷺ са страшно много, изписани са много книги на тази тема, като в споменатото от нас се надяваме да има пояснение на онова, което не е било разяснено. И Аллāх знае най-добре!

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ

О, Аллāх, благослови Мухаммед и рода на Мухаммед, както си благословил Ибрахīm и рода на Ибрахīm! Ти си Преславен, Велик.

⁶⁹ "Дийāн имām еш-Шāфи'ий", 34-та стр, раздел "Семейството на Пратеника на Аллāх ﷺ"

اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ

О, Алла̄х, дари с благодат Мухаммед и рода на Мухаммед, както си дарил с благодат Ибра̄хим и рода на Ибра̄хим! Ти си Преславен, Велик.

انتهى والحمد لله

Завършваме с възхвала към Алла̄х!

Казва ебу ел-Лейс Мухаммед Хамза ел-Кеттани ел-Хасени: Изпълни се желанието ни, отправяйки благодарност към Всевишния Алла̄х, в 2:27:13 часа по обяда, четвъртък, петнадесетия ден от месец Сафер, 1416 година от хиджра. Слава на Алла̄х и нека Аллаховия благослов бѐде над почтения му Пратеник!

تمت وبالحير عمت

Завърши [книгата] и нека се разпространи с добро!

Тълкуване на четиридесетте хадїса от ел-‘алляме ел-мухаддис Мухаммед Ибраїхїм ‘Абдулбаїис ел-Кеттāнї

Първи урок⁷⁰

Слава на Аллāх – Господаря на световете, и най-съвършените, и най-изпълнените, и най-продължителните и непрекъснати благослов и приветствие към нашия повелител Мухаммед – последния пророк и водач на пратениците, и милост на Аллāх към световете, а също и към неговия най-добър и най-пречистен род, и неговите достойни сподвижници, и също онези, които ги последват с добрина до Съдния ден. След което ...

Тази книга е на шейха на нашите шуйх сеййиди Мухаммед ибн Джа‘афер ел-Кеттāнї, който бе от най-изтъкнатите учени на теṣаууф и бе от водачите [румӯз] на Ехл ел-Бейт, които бяха понесли върху себе си пренасянето на преданията [на Пророка ﷺ] и разпространяването [на знанието и на Ислāма] теблāг, а също и призова към Аллāх ﷻ. Тази книга съдържа в себе си четиридесет хадїса по темата за Ехл ел-Бейт, за тяхното положение и онова, което е свързано с

⁷⁰ Учените са единодушни, че когато отправяме ṣалātu-селām към някого от пророците ﷺ към този ṣалātu-селām може да добавим който и да било човек. Например: “Аллāх да благослови и приветства пророка Мухаммед и неговото семейство, и неговите сподвижници, и всички мюсюлмани!” Но някои учени казват, че има съвсем слаба нежелателност [мекрӯх тензїхї] да се отправя ṣалātu-селām директно към хора, които не са пророци, защото това води до уподобяване с практиката на ши‘итите. Други учени обаче казват, че в това няма нищо порицано и пример за това е имам ел-Бухāрї, който в своя достоверен сборник винаги отправя селām след имената на членовете от Ехл ел-Бейт ﷺ и ние се придържаме към същата практика.

обичта към тях. И макар, че заглавието което е изписано като на корицата на книгата е “Ал ел-Бейт”, то правилното словосъчетание е “Ехл ел-Бейт”. Защото когато добавяме към думата “бейт” казваме “ехл”, а когато добавяме към думата “Мухаммед ﷺ” казваме “ал”. Например когато казваме: “Еллохумме салли ‘аля Мухаммедин” продължаваме “ѓе ‘аля али Мухаммед”. Или пък, когато бъде споменат Пророка ﷺ казваме “Еллохумме салли ‘аленнебийи ѓе али”. А когато добавяме към думата “бейт” това е по-специфично и за нея използваме думата “ехл”, придържайки се към Кур’аничния пример: “Иннемā йурйдуллохе еййузхибе ‘анкумурриджсе ехлел бейти”, като Адлāх ﷺ използва думата “ехл”, а не думата “ал”. И още [в друг āйет]: “Рахметуллāхи ‘алейкум ѓе беракятуху ехлел бейти. Иннеху хамйдун меджйдун.” И така в конкретния случай думата “ал” е неточност, която трябва да се замени с “ехл”.

Нека най-напред да поговорим за обичта към Ехл ел-Бейт. На някои хора, в действителност на много хора, когато се заговори за Ехл ел-Бейт или пък за обичта към Ехл ел-Бейт им се струва, че човекът, който говори за това не е от Ехли Суннет, а че в действителност той е Шй’ит. А това е грешка! Погрешно е да разбираме говоренето по темата за Ехл ел-Бейт или за обичта към тях, или тяхното положение, или за необходимостта и дори за задължението те да бъдат обичани и подкрепяни, като излизане от рамките на Ехли Суннет. Още веднъж – това е грешка! В действителност обичта към тях е обща черта между Ехли Суннет и Шй’и. Ние обаче се различаваме от шй’итите по това, че те имат лошо отношение към сподвижниците на Пророка ﷺ, дори по това, че те проклинат някои от тях , или по това, че те проклинат майката на вярващите ‘А’ише . А ние - съвкупността на Ехли Суннет ѓел Джемā’ат се разграничаваме

напълно от всичко това.⁷¹ Обаче обичаме Ехл ел-Бейт, защото обичта към тях е фард.

И трябва да имаме ясна позиция, както имам еш-Шафи'и رحمته الله имаше: “И да засвидетелстват двете тежести [джинове и хора], че ако обичта към Ехл ел-Бейт е рафд [шй'изъм], тогава наистина аз съм рāфидй [шй'ит]!” Този цитат е отговор към онези, които смятат, че самото повдигане на темата за Ехл ел-Бейт е шй'изъм или форма на шй'изъм, като имам еш-Шафи'и им заявява: “Не ме интересува хората какво смятат, при положение, че аз съм с истината!” А обичта към тях е съставна част от тази истина. Също така и подкрепата към тях и съдействието им и т.н.

А сега [с позволенията на Алла̄х] ще навлезем в кратко тълкуване на тези хадйси, които иншā' алла̄х ще продължим и следващите дни така, както Алла̄х ни е улеснил [да сторим].

Първи хадйс:

“Каза ми Джибрил: Претърсих земята на изток и на запад и не намерих по-превъзходен човек от Мухаммед. Претърсих земята на изток и на запад и не намерих по-превъзходни хора от бенй Хашим.”

Правилната дума тук е “қаллебту”, а не както казват някои “қалейбу”, а това е грешка, защото има разлика между “қалб” и “теқлиб”. Защото “қалебе” означава преобръщането на нещо, като най-високата му част заема положението на най-ниската, а “қаллебе” означава – търся,

⁷¹ Като тук отново трябва да поясним, че става въпрос предимно за крайните шй'ити – рāфидй, защото голяма част от шй'итите също уважават и почитат сподвижниците и съпругите на Пророка ﷺ – Алла̄х да е доволен от тях!

обискирам, разследвам. Т.е. “Претърсих земята на изток и на запад. И прегледах всяко място и всяко кътче, и всяко кътче на изток и на запад. И не намерих никого, т.е. не намерих човек по-достоеен от Мухаммед ﷺ.”

Това е истината и това е действителността. И не намирам нужда да я потвърждавам или да я доказвам. И още повече – това е част основополагащите убеждения, които всеки мюсюлманин и всяка мюсюлманка трябва да приеме да вярва непоколебимо. А именно, че Пророкът ﷺ е най-превъзходния в цялата Вселена.

Но все пак нека поговорим малко по въпроса за превъзходството, защото грешките и неразбирателствата свързани с него са много разпространени [в наши дни]. Пророкът ﷺ е най-превъзходното творение. Не казваме, че той ﷺ е най-превъзходния човек, а че той ﷺ е най-превъзходното творение като цяло. Което означава, че той ﷺ е и най-превъзходния от пророците ﷺ, а също и че той ﷺ е най-превъзходния от пратениците ﷺ. Въпроса за превъзходството на хората над мел’икетата [ангелите] е въпрос по който цялата мюсюлманска общност е постигнала единодушие с изключение на [течението] на муа’тезиле. Муа’тезиле казват: “Пророкът ﷺ е по-превъзходен от останалите хора и е по-превъзходен от останалите пророци, и е по-превъзходен от всички мел’икета с изключение на Джибрил ﷺ.” Те смятат, че Джибрил ﷺ е по-превъзходен от Пророка ﷺ. И каква е причината за това? Отговарят: “Защото той [Джибрил ﷺ] бе негов учител [на Пророка ﷺ].” И като доказателство за своята теза те привеждат айета: **“Научи го [на него] многосилният [Джибрил]”** [ен-Неджм: 5] А “многосилният” в този айет е Джибрил ﷺ. А ние отговаряме: Това доказателство съдържа

съмнение и не може да бъде довод. Защо не може да бъде довод? Защото Джибрил ﷺ не бе учител на Пророка ﷺ в общоизвестния смисъл на думата. Защото думата “алламе” съдържа няколко различни значения, едно от които е “еа‘леме” в смисъл на “еҳбера” – извести. Доказателство за това значение на думата “аллеме” е айета: “**Кул ету‘аллимунеллахе би дийникум?**” “**Кажы: Нима вие известявате Алла̄х за вашата религия?**” [ел-Худжурат: 16] Нима в този айет думата “аллеме” означава “учене” [те‘лйм]? [Т.е. нима ние учим Алла̄х на неговата религия?] Или пък означава “известяване” [иа‘лйм]. [Кое е точното значение в случая.] Т.е. значението на айета е следното: “Нима вие известявате Алла̄х за вашата вяра [за вашия им̄ан]?” Това се разбира от граматическото правило, че когато тази дума се използва в смисъл “известяване” тя се комбинира заедно с предлога “**би**” – или на български – “за” или “на” и т.н. А когато тя се използва в смисъл “учене” тя не се комбинира с други предлози. И така значението на горният айет е следното “**Извести го [за откровението от Алла̄х] многосилният [Джибрил].**”

И така разбираме, че ролята на Джибрил ﷺ бе да бъде посланик между Алла̄х ﷻ и неговите пратеници и пророци ﷺ. И така Джибрил ﷺ идваше с откровението и го низпославаше на Пратеника на Алла̄х ﷺ. А не бе негов учител така, както е общоприетия смисъл на думата.

Но дори и за момент да се съгласим с тезата на муа‘тезиле и да приемем, че Джибрил ﷺ бе учител на Пророка ﷺ, това значи ли, че степената на първия е по-висока от степената на втория? Не! Ето защо: “**И научи Той Адем на имената на всички [неща], после ги представи на ангелите и рече: “Съобщете ми имената на тези [неща], ако говорите истината!” Рекоха:**

“Пречист си Ти! Нямаме друго знание, освен това, на което Ти ни научи. Ти си Всезнаещия, Премъдрия.” Рече: “О, Адем, събщи им имената!” [ел-Бақара: 31-33] От този а́йет виждаме как Адем ﷺ съобщава на меля́икетата имената на всички неща. А без съмнение Джибри́л ﷺ бе едно от тези меля́икета. Т.е. по този начин Адем ﷺ се оказва учител на Джибри́л ﷺ. А след като пророка Мухаммед ﷺ е по-превъзходен от Адем ﷺ, от това следва, че той е по-превъзходен и от Джибри́л ﷺ. [По този начин открихме вътрешно противоречие в тезата на муа́тезиле и показахме нейната несъстоятелност.]

И така – да повторим още веднъж, че освен муа́тезиле, никое друго ислямско течение не оспорва превъзходството на Пророка ﷺ. Други учени обаче се подхлъзват по отношение на силата на превъзходството. Казват някои от тях: Как да считаме пророка Мухаммед ﷺ за по-превъзходен от останалите при положение, че Всевишният Алла́х цитира думите на вярващите със смисъл: **“Разлика не правим между никого от Неговите пратеници.”**? [ел-Бақара: 285] А самият Пратеник на Алла́х ﷺ казва думи със смисъл: **“Не предпочитайте едни от пророците над други!”** [достоверен хадис] А също казва ﷺ: **“Не ме поставяйте по-високо от Мұса́. Защото хората ще бъдат поразени в несвяст, а аз ще бъда първия, който ще дойде в съзнание. И аз ще бъда до Мұса́, който ще се държи за една от подпорите на ‘Арш. И не знам дали той се е свестил преди мен или изобщо не изпадал в несвяст, като отплата за поразяването му при планината ет-Тұр.”** А в друго предание: **“... или е бил от онези, за които Алла́х е направил изключение.”** А в трети хадис се казва: **“Нека никой да не казва, че аз съм по-добър от Йу́нус ибн Метта́.”**

И така, всичко това са текстове, които привидно отричат превъзходството на Пророка

ﷺ. А какъв е отговора по отношение на тези текстове? Казвам: Най-напред знайте, че забраната за посочването на превъзходство не премахва самото наличие на превъзходството, което е посочено от Всевишния Аллах, а не от страна на хората. Например, ако аз кажа: “Не ме поставяйте по-високо от останалите хора!” – това може да е от скромност и смирение, а също от уважение и възпитание спрямо останалите хора. Но тази забрана не премахва съществуването на самото превъзходство. Превъзходството съществува. Но въпроса е кой определя това превъзходство? А това е Всевишния Аллах ﷻ. Той ﷻ казва думи със смисъл: **“Тези са пратениците - на едни от тях отредихме да стоят над други.”** [ел-Бақара: 253] И казва също: **“И предпочетохме едни пророци пред други.”** [ел-Исра’: 55] Т.е. наличието на превъзходство между самите пратеници и между самите пророци е факт. А що се касае до забраната за посочване на превъзходство, тя си има своите причини.

Прочетох думи на имам ел-Қуртуби رحمته الله в неговия тefsир на айета **“Разлика не правим между никого от Неговите пратеници.”** [ел-Бақара: 285], който казва: “Този айет посочва липсата на превъзходство.” Но това е грешка. Защо? Защото при това свое заключение имам ел-Қуртуби رحمته الله не съблюдава контекста на този айет. А какъв е контекста на айета? Темата за превъзходството или темата за вярата [иман]? Контекста на айета е темата за вярата. **“Пратеникът повярва в онова, което му бе низпослано от неговия Господ, повярваха и вярващите. Всеки от тях повярва в Аллах и в Неговите ангели, и Неговите писания, и Неговите пратеници. [И казаха:] “Разлика не правим между никого от Неговите пратеници.”**” А в какво не правим разлика? Не правим разлика във вярата. Защото нашата вяра в

Пророка ﷺ задължително влече след себе си вяра във всеки един от предишните пророци ﷺ.

Затова и Свещеният Қур'ан посочва неверието към един от пророците, като неверие към всички тях взети заедно. Например Всевишният Алла̄х казва думи със смисъл: **“Народът на Нұх взе пратениците за лъжци.”** [еш-Шу'арā': 105] В действителност обаче те взеха за лъжец единствено Нұх ﷺ. Защо айета казва, че те са взели за лъжа всички пратеници? По същия начин по-надолу в същата сūra се казва по смисъл: **“И адитите взеха пратениците за лъжци.”** [еш-Шу'арā': 123] А също: **“И самудяните взеха пратениците за лъжци.”** [еш-Шу'арā': 141] И още: **“И народът на Лүт взе пратениците за лъжци.”** [еш-Шу'арā': 160] И още: **“И обитателите на Горичката взеха пратениците за лъжци.”** [еш-Шу'арā': 176] Във всички тези айети Алла̄х ﷻ не казва: “Взеха за лъжа своя пратеник.”, а казва: “Взеха за лъжа пратениците.” И причината за това е именно, че отричането на дори и един от пратениците се счита за равносилно на отричане на всичките пратеници ﷺ. [Защото всички те призовават към едно – вяра в Алла̄х ﷻ.]

И така, какво е точното значение на думите: **“Разлика не правим между никого от Неговите пратеници.”**? Т.е. ние не вярваме в едни от откровенията, като отричаме други от тях, нито пък вярваме в едни от пророците, отричайки други. И значение, което е в пълно съответствие с това откриваме в айет 150-ти от сūra ен-Нисā': **“Които не вярват в Алла̄х и в Неговите пратеници, и искат да отделят Алла̄х от Неговите пратеници, и казват: “Вярваме в едни и не вярваме в други”, и искат да поемат среден път...”** А що се касае до гореспоменатия айет от края на сūra ел-Бақара, неговия контекст е съвсем друг, като в него се говори за разграничение във вярата, а не в превъзходството между пратениците, като

превъзходството между пратениците и пророците ﷺ е посочено в айетите: **“Тези са пратениците - на едни от тях отредихме да стоят над други.”** [ел-Бақара: 253] и **“И предпочетохме едни пророци пред други.”** [ел-Исрā': 55].

А как сега да съгласуваме смисъла между айетите, които показват наличието на превъзходство и хадйсите, които съдържат забрана за посочването на превъзходство? По отношение на първия хадйс: **“Не предпочитайте едни от пророците над други!”** Това е защото ние сме неспособни да го сторим. Ние не притежаваме възните на отмерване на достойнствата. Ние сме неспособни да определим кой от двама обикновени хора е по-достоеен, а какво остава по отношение на притежателите на пророчество? Ние имаме обща представа какво е това “достойнство” или “превъзходство”, но сме неспособни да ги измерим. Без съмнение пророците ﷺ са най-достойните хора от всички, но по какъв начин да посочим кой измежду пророците е по-достоеен от друг измежду тях? Това е изключително трудно нещо. [Затова е и самата забрана.]

Другото нещо е, че група хора могат да предпочетат един пророк пред друг поради някакво пристрастие [като национализъм]. А това поведение е отхвърлено. Например, когато казваме, че нашия пророк Мухаммед ﷺ е най-превъзходния от всички, ние не го правим защото сме негови последователи, а заради многобройните качества, които той притежаваше като личност и които са признак за неговото превъзходство, без да си позволяваме никакво пристрастие от наша страна. Единственото, което правим е да посочим доказателствата, които се намират в Қуръана и Суннета по този въпрос. Но това не е предпочитане заради пристрастие. Запомнете това!

Що се отнася до хадйса: *“Не ме поставяйте по-високо от Мӯсā...”* – той също си има причина. Защото ние знаем, че както айетите от Свещения Қур’ан имат причини за низпославане [есбаб ен-нузъл], така и хадйсите на Пророка ﷺ имат причина за своето изричане [есбаб ел-ўруд]. И така този хадйс също има своята причина за изричане. А тя е, че един от помощниците [енсар] се разхождал по пазара и чул един евреин да казва, кълнейки се: “Кълна се в Онзи, който предпочете Мӯсā над хората...” или “Кълна се в Онзи, който предпочете Мӯсā над световите...” А тези думи посочват, че Мӯсā ﷺ е най-превъзходното творение. И когато този помощник чул тези думи го обхванал гняв – Как може да твърди, че Мӯсā ﷺ е най-превъзходното творение? И ударил по лицето този евреин, казвайки: “Дори и над Мухаммед?” Тогава евреинът на свой ред се разгневил и хванал помощника да се оплаче от него при Пророка ﷺ. А той ﷺ казал: *“Не ме поставяйте по-високо от Мӯсā...”* Вижте само колко внимателен бе Пророка ﷺ по отношение на опазването на почитта и достойнството на своите братя сред пророците! По същата причина са и неговите думи: *“На нас се пада повече да се съмняваме от Ибрахїм.”* По същата причина са и неговите думи: *“Не ме поставяйте по-високо от Мӯсā...”* По същата причина са и неговите думи: *“Ако бях на мястото на Йўсуф щях да се отзова на пратеника [на краля].”* Да опази и да защити високите степени на своите братя пророци и пратеници ﷺ.

И така виждаме, че горният хадйс има два аспекта. Единият от тях е опазването на високата степен на сеййидина Мӯсā ﷺ. Втората от тях е да излекува накърненото достойнство на ударения евреин по най-внимателния и деликатен начин. Вижте само какъв забележителен характер от страна на Пророка ﷺ: ***“И наистина ти имаш велик нрав!”*** [ел-Қалем: 4]

“Не ме поставяйте по-високо от Мӯсā. Защото хората ще бъдат поразени в несвяст...” – при протръбвяването с Рога – “а аз ще бъда първия, който ще дойде в съзнание. И аз ще бъда до Мӯсā, който ще се държи за една от подпорите на ‘Ариш. И не знам дали той се е свестил преди мен или изобищо не изпадал в несвяст, като отплата за поразяването му при планината ет-Тūr.” Забележете, че този хадīs също посочва превъзходството на Пророка ﷺ над Мӯсā ﷺ, но по косвен и непряк начин. Защото изречението “а аз ще бъда първия, който ще дойде в съзнание” е категорично и не допуска вероятност. Негов аналог е хадīsа “Аз ще бъда първия, за който земята ще се разтвори.” Второто изречение от хадīsа обаче допуска различни интерпретации: “И не знам дали той се е свестил преди мен...” Но неговата двусмисленост [на думите “не знам”] се разсейва от предхождащото го: “а аз ще бъда първия, който ще дойде в съзнание”. А що се касае до “или изобищо не изпадал в несвяст, като отплата за поразяването му при планината ет-Тūr.” – то това е заради справедливостта на Аллāх ﷻ. Защото Мӯсā ﷺ веднъж вече бе поразен при планината ет-Тūr и Аллāх ﷻ няма да го подложи на това нещо за втори път. Т.е. това изречение посочва справедливостта на Аллāх ﷻ, а не посочва превъзходството на Мӯсā ﷺ над Пророка ﷺ. И така виждаме огромната мъдрост в тези думи на Пророка ﷺ, който едновременно излекува накърненото достойнство на евреина и в същото време остави ориентир за нас по който да разпознаем неговото превъзходство.

И макар, че говорим за айети от Свещения Қур’ан и за хадīsи на Пратеника на Аллāх ﷻ, ние трябва да бъдем много внимателни за да не вложим в тях значение, което премахва уважението, почитта и свещеността на притежателите на пророчество ﷺ.

Що се касае до третия хадїс: “Нека никой да не казва, че аз съм по-добър от Йўнус ибн Метта̄.” Защо Пророка ﷺ посочва точно Йўнус عليه السلام? Отговора се крие в Свещения Қур’ан: “Изтърпи до присъдата на твоя Господ и не бъди като човека в кита, който зове, изпълнен със скръб!” [ел-Қалем: 48] И когато четем този айет може да си помислим, че Йўнус عليه السلام е допуснал грешка [, заради която Аллāх ﷻ повелява на Пророка ﷺ да се предпази от нея]. И за да разсее това съмнение и това грешно разбиране Пророка ﷺ казва: “Не ме предпочитайте пред Йўнус!” и още: “Нека никой да не казва, че аз съм по-добър от Йўнус ибн Метта̄!” Т.е.: Не си мислете, че заповедта в този айет – “**Не бъди като...**” означава, че има някакъв недостатък в Йўнус عليه السلام.

И отново на хадїса: “Претърсих земята на изток и на запад...”, по същия начин както претърсваме страниците на книга. “... и не намерих човек, който е по-достоеен от Мухаммед.” Като вече се убедихме, смисъла на тези думи е точен, а доказателствата за това са толкова много, че не биха се побрали дори и в многотомна книга. А какво остава за нашата кратка сбирка? Но се опитваме колкото ни е по силите да обхванем онези редки и ценни ползи, които посочват, че Пророка ﷺ е най-превъзходния от всички светове.

След това хадїса продължава: “И претърсих земята на изток и на запад и не намерих по превъзходни хора [буквално синове на бащи] от бені Хāшим.” А кои точно са бені Хāшим? Това са единствено потомствата на Хасен и Хусейн عليهما السلام. Хāшим е прадядо на Пророка ﷺ - Мухаммед ибн ‘Абдуллах ибн ‘Абдулмутталиб ибн Хāшим. Това значи ли, че всички хора от бені Хāшим са на една и съща степен или в този хадїс се има предвид единствено семейството на Пророка ﷺ,

неговото потомство? Казвам: Очевидния отговор на този въпрос е, че се имат предвид онези хора, чието потекло стига до Пророка ﷺ и до дъщеря му Фатима ﷺ. Децата на Фатима ﷺ – ел-Хасен и ел-Хусейн и техните потомства, особено големите имами на Ехл ел-Бейт сред тях, именно те са почетените и предпочетените, за които става въпрос в този хадис. [Но дори и сред тях,] нека да погледнем към членовете на Ехл ел-Бейт в наши дни, всички те на едно положение ли са? На една и съща степен ли са? Не! Разбира се, че тяхната знатност и почитеност не е на една и съща степен. Почтеността сред тях е на различни степени. Защото наред с достойнството на знатния произход, притежават в себе си достойнствата на едеб и сулюк и заедно с това достойнството на добрите дела.

Достойнството да бъдеш от рода на Пророка ﷺ е велика почит, за което разбираме от думите му ﷺ, когато минава покрай Сафийе бинт 'Абдулмутталиб ﷺ – неговата леля. Той ﷺ я вижда, че плаче и я пита защо плаче? А тя му отговаря: "Покрай мен мина 'Умер и каза: Няма да ти е от полза роднинството ти с Пророка ﷺ!" А Пророка ﷺ изкачи минбера, отправи благодарност и възхваля Аллах, а после каза: *"Всяко родословие и всички връзки ще прекъснат на Қияметския ден с изключение на моето родословие и моята връзка. И всяко дете принадлежи на баща си с изключение на децата на Фатима. Защото аз съм техния баща и те принадлежат на мен."* Пророка ﷺ не казва, че баща им е 'Али ﷺ, а че той самият ﷺ е "баща" им и те принадлежат към него ﷺ. Т.е. тяхната знатност се предава по линията на дъщерята на Пророка ﷺ - Фатима ﷺ.

Също в друг хадис Пророка ﷺ казва по смисъл: *"Наистина Аллах постави потомството на всеки пророк в неговия гръб, а постави моето потомство в гръба на този."* – и

посочи към ‘Али, Алла̀х да озари лицето му!

И така наред със знатния си произход много от членовете на семейството на Пратеника на Алла̀х ﷺ добавят към това постоянството и пълното и съвършено следване на Пророка ﷺ. А това вече наистина е най-високата степен на знатност и на достойнство. И така виждаме, че има разлика както в чистотата и близостта на самото родословие, така и в изпълването на делата и повелите, които то предполага. Ще видим по нататък как те са спътниците на Книгата на Алла̀х, те са носителите на знанието за Книгата на Алла̀х. И това е така, защото Ехл ел-Бейт са едната от двете “тежести”. И това не са от думите на ши‘итите, а това е в нашите книги съхраняващи Суннета на Пророка ﷺ.

И така скъпи братя, знатността и достойнството на Ехл ел-Бейт са от знатността и достойнството на Пророка ﷺ. Защото онова, което е свойствено за основата е свойствено и за нейните разклонения. А те [Ехл ел-Бейт] са от него ﷺ - кръвта им, плътта им, космите им и костите им. А какво остава, когато прибавим към това и пълното и неотлъчно следване на Пророка ﷺ? И пълното наследяване на наследството му [знанието му]? А съчетаването между двете е огромна степен.

Когато ибн Хаджер رحمہ اللہ коментира този хадис казва: “Знаците за достоверност се виждат по страниците с текста на този хадис.” А хадисът е само няколко реда, защо той казва страници? Защото мъдростите и поуките, които съдържа се разпростират на страници. “Знаците за достоверност се виждат...” – т.е. самата действителност и самите факти потвърждават неговата достоверност.

В началото ви казах, че ще се стремя да бъда кратък, но не мога да пропусна нещата, които Аллāх ми напомни докато стоя заедно с вас. Затова ме извинете, че удължих толкова. И също не е задължително непременно да завършим тълкуването на всичките четиридесет хадїсa, а вместо това да се спрем на значението и смисъла на онези от тях, за които Аллāх ни улесни. Но въпреки това ще се стремим да не пропускаме редките и ценни ползи съдържащи се в тази хадїси, за които Всевишният Аллāх е разтворил сърцата ни.

Втори хадїс:

“Наистина Аллāх избра Кинāне от децата на Исма‘ил, и избра Қурайш от Кинāне, а от Қурайш избра бени Хāшим, и избра мен от бени Хāшим.”

Думата “рафе‘а” означава, че това предание са думи на Пророка ﷺ и че не е предание, което е “меўкўф” – т.е. думи на разказвача, който в случая е Ёасиле ибн ел-Есқа‘ رحمته الله. Хадїсa започва: “Аллāх ме избра...” Същите думи са използвани и в āйет 33-ти от сўра Али ‘Имрāн: **“Аллах избра над народите Адем и Нўх, и рода на Ибрāхїм, и рода на ‘Имрāн...”** [Обърнете внимание на разликата в āйета:] Аллāх избра Адем عليه السلام и Нўх عليه السلام, но по-нататък не казва, че е избрал Ибрāхїм عليه السلام и Имрāн عليه السلام, а че е избрал и рода на Ибрāхїм عليه السلام и рода на ‘Имрāн عليه السلام. Без съмнение споменаването на думата род [āl] обозначава също и причисляването на основата му към него [т.е. и самите пророци Ибрāхїм и ‘Имрāн عليه السلام]. В същия смисъл са и думите на Пророка ﷺ: “Аз съм повелителят [сейїид] на децата на Адем.”, но това не означава, че Адем عليه السلام не е обхванат в смисъла на този хадїс. Но от скромността на детето е да не показва, че то се намира на по-висока степен от своя баща. И така от скромността и вежливостта на Пророка ﷺ той не казва:

“Аз съм повелител на Адем и на неговите деца.”, а вместо това казва: “Аз съм повелителят [сеййид] на децата на Адем в Кияметския ден, без да се възгордявам.”

И така разбираме, че достойнството и почитта на рода е по причина на това, че Аллāх е избрал за него достойно и почетено начало. И заради това, че Аллāх избра и почете Ибрāхīm ﷺ Той ﷺ почете и избра и неговото потомство или някои от тях. Това се забелязва и от думите на ел-Халīл ﷺ, които отправя като ду‘а’ към Всевишния Аллāх, при поставянето на основите на Бейт ел-Харām [Ке‘абе]: **“Господарю наш, направи ни отдадени на Теб, и от нашето потомство - общност, отдадена на Теб, и ни покажи нашите обреди, и приеми нашето покаяние! Ти си Приемация покаянието, Премилосърдния.”** [ел-Бақара: 128] В същия смисъл са и думите на Пророка ﷺ “Аллāх избра Кинāне от децата [букв. от детето] на Исма‘ил...” Канāне заема централно място в родословието на Қурайш. А самата дума “от детето” може да обозначава единствено, двойствено или множествено число. А това, че родословието на Пророка ﷺ стига до Исма‘ил ﷺ е общоизвестно. А Исма‘ил ﷺ е брат на Исхāк ﷺ, който пък от своя страна е баща на Йеа‘қуб ﷺ. **“А отподир Исхāк - Йеа‘қуб.”** [Худ: 71] От Ибрāхīm ﷺ се раждат Исма‘ил ﷺ и Исхāк ﷺ. От Исхāк ﷺ се ражда Йеа‘қуб ﷺ. А от Йеа‘қуб ﷺ се раждат пророците на бені Исра‘ил. Но от Исма‘ил ﷺ не се ражда нито един пророк с изключение на пророка ни Мухаммед ﷺ. И това е доказателство, че Той ﷺ самичък ги превъзхожда всички тях взети заедно ﷻ.

“И избра Қурайш от Кинāне...” Думата “истафа” [използваната в хадїса] има по-специфично значение от “ихтāра” [и двете най-общо означават - избра]. Думата ихтāра има по-

общо значение, защото тя обхваща всичко онова, което е предмет на нашето намерение или желание. Например: **“Твоят Господ сътворява каквото пожелае и Той избира.”** [Қаҥас: 68] Т.е. Аллāх избира [иҳтāра] каквото пожелае, но избира [иҫтафā или иджетебā] само определени неща. И в изборът, който е “иҫтафā” и “иджетебā” има знатност и почтеност. *“Наистина Аллāх избра Кинāне от децата на Исмаїл, и избра Қурайш от Кинāне, а от Қурайш избра бені Хāшим, и избра мен от бені Хāшим.”* Това е отбрано родословие. Аллāх ﷻ избра тези чисти души от техните предшественици и родоположници. И този подбор продължи до перлата на самото съществуване и най-голямата скъпоценност на тази Вселена – Пратеника на Аллāх ﷺ. А в друго предание се казва: *“Аз съм избран, от избран, от избран.”* И за тази сбирка ще се задоволим с толкова.

О, Аллāх, стори това наше събиране – помилвано събиране, а разделянето ни след него – невинно разделяне и не оставяй сред нас или в нас нещастен или лишен! О, Аллāх, ние те молим заради беракета на нашия пророк Мухаммед ﷺ и неговото най-добро и най-пречистено семейство, и заради беракета на това почтено събиране и тяхното споменаване в него, и хадїсите за тях, които споменахме, молим те, о, Аллāх, да отправиш благослов и приветствие към нашия повелител Мухаммед и към рода на нашия повелител Мухаммед, и да ни дариш с лесни успехи, и да бъдеш нашата сила и нашата подкрепа, и да събереш за нас всички добрини – и в най-скорошните ни дела и в най-далечните, и да ни отредиш да избираме онова, което обичаш, без да понесем вреда и без да бъдем подложени на лошо изпитание! И Аллāх да отправи благослов към нашия повелител Мухаммед и неговото семейство и неговите сподвижници всички заедно. Ел-Фāтиха...

Втори урок

С името на Аллāх, Всемиловичия, Премилосърдния. Слава на Аллāх – Господаря на световите. Възхвалявам Го с всички различни видове възхвала – и онези от тях, които знаем и онези от тях, които не знаем. Възхвала, която да достигне неговите блага над нас и да стане причина да ни надбави от тях. Възхвала, която подобава на великолепието на Неговото господство и на вечното му величие и безкрайното му всемогъщество. И не съм способен да Го възхваля така, както Той самия е възхвалял себе си. И най-съвършените, и най-изпълнените, и най-продължителните и непрекъснати благослов и приветствие към нашия повелител Мухаммед – последния пророк и водач на пратениците, и милост на Аллāх към световите, ключът към заключеното, завършекът на всичко предходно, онзи, който защити истината чрез истината и напъти към правия път на Аллāх. И по същия начин [благослов и приветствие] към неговото семейство, които да се равняват на великата му степен [на Пророка ﷺ] така, както подобава. След което ...

Това е втория ни урок на тема “Разяснение на четиридесетте хадїса на ел-Кетгāнї за превъзходствата на Ал ел-Бейт и техните достойнства, и техните заслуги ﷺ”. И преди да навляза в тълкуване на третия хадїс искам още веднъж да ви уверя, че хадїсите свързани с превъзходствата и особеностите им като цяло, варират по своята степен на достоверност. Някои от тях са мутеъатир [масово предадени по различни непрекъснати вериги на предаване, доближаващи достоверността на Свещения Кур’ан], други са сахїх [достоверни хадїси, които не са масово предадени], други са да’иф [слаби], а дори някои са меуд’а [фалшифицирани]. А като

правило голяма част от учените по хадїс са на становище, че е позволено такива слаби хадїси да се ползват за доказателство що се касае до специфичните особености на хората [ебӯаб ел-ҳаса'ис], също в раздел достойнства на делата [феда'ил ел-еа'мал], стига слабостта на съответния хадїс да не е прекалено голяма. Но ако слабостта на хадїса е много голяма или пък неговия смисъл противоречи на текстовете от Свещения Кур'ан или недвусмислено установените достоверни хадїси с ясно и категорично значение, то не е позволено такъв хадїс да се цитира, без да се поясни неговата слабост.

Трети хадїс:

Изведен от ебӯ 'Абдуллах ел-Хаким ен-Нисабӯри в неговия "ел-Мустедрак 'алә ес-сахїхайн" и от ибн 'Асакїр в "Тарїх ед-Димешк".

Думите на Пророка ﷺ: *"Всеки пророк има родословие, към което принадлежи, освен децата на Фатима."* – те [тези думи] не се ограничават единствено по отношение на пророците. Всеки един от нас има свои предци към които принадлежи. Като думата "предци" в този хадїс означава неговите деди и неговото родословие, към които принадлежи или към които се назовава – еди кой си, син на еди кой си, син на еди кой си и т.н. По същия начин предците на Пророка ﷺ са бащите и дедите му. Но Пророка ﷺ посочва спецификата на Ал ел-Бейт عليه السلام, като казва, че самият той ﷺ е техен предтеча и техен баща. Т.е. макар и те да са деца на Фатима и 'Али عليه السلام, тяхната знатност и достойнство идва директно от Пратеника на Аллах ﷺ.

Няма съмнение, че родословието на децата се приписва на бащата. Това е всеизвестно правило. И въпреки това Пророка ﷺ посочва, че Ехл ел-Бейт са изключение от това правило и че

тяхното родословие се приписва директно към него ﷺ, макар и да знаем, че в действителност те са деца на повелителя на вярващите ‘Али ибн еби Талиб عليه السلام. Онзи, който Пратеника на Алла̄х ﷺ ожени за своята дъщеря, повелителката на жените в Дженнета, Фатима ез-Зехра̄ عليها السلام. Сеййидина ‘Али е бащата на Хасен и Хусейн عليهما السلام. А те са деца на Фатима عليها السلام. Тези двама велики, знатни и почтени внука, които Пророка ﷺ обичаше несравнимо и безпределно и за които той ﷺ каза: “Ел-Хасен и ел-Хусейн са повелителите на младежите в Дженнета.” И също казва: “Ел-Хусейн е от мен и аз съм от ел-Хусейн. Който обича Хусейн и Алла̄х го обича.” “Ел-Хасейн и ел-Хусейн са двамата ми внука.”

И така, по правило родословието на тези два внука трябва да се припише към баща им, който е ‘Али ибн еби Талиб عليه السلام. Обаче Пророкът ﷺ ги дари с още повече знатност и величие, като приписа родословието им към себе си. Или както той ﷺ казва в друг хадис: “Всяко родословие и всички връзки ще прекъснат на Қияметския ден с изключение на моето родословие и моята връзка. И всяко дете принадлежи на баща си с изключение на децата на Фатима. Защото аз съм техния баща и те принадлежат на мен.”

И в това няма противоречие, защото Пророкът ﷺ посочва, че родословието на Ал ел-Бейт като цяло и на Хасен и Хусейн عليهما السلام в частност принадлежи на него, без това да анулира бащинството на ‘Али ибн еби Талиб عليه السلام на тези две знатни и велики личности.

И както вече споменахме, това не важи само по отношение на пророците عليهم السلام, защото всеки човек има своето родословие към което принадлежи. Т.е. може да кажем: Всеки човек има своите предци или своето родословие, към което принадлежи. С изключение на “детето” на

Фатима. И както вече посочихме макар думата “ўелед” да е в единствено число, тя носи смисъла на множествено число в конкретния случай. Защото тя може да обозначава едно, а може да обозначава и повече от едно. Например на арабски език може да се каже: “Аллах да дари човек с праведни деца [ўелед ҫāлих].” Или пък може да се каже: “Аллах да дари човек с праведни деца [ўелед ҫāлихйн].”, като и в двата случая буквално преведена думата “ўелед” значи дете, а не деца, но се използва в смисъл на деца. А също може да се каже: “О, Аллах, дари ме с праведен син [ўелед ҫāлих]!” – като с това се има предвид както синове, така и дъщери. И всички новородени без значение дали са синове или дъщери се наричат “ўелед” [букв. син]. И така думата “ўелед” [дете, син] може да се използва както в мъжки, така и в женски род и по същия начин както в единствено, така и в множествено число. А думата “ўулд” [деца, синове] се използва само в множествено число.

Що се касае до Фатима عليها السلام – тя е известна на всички. Тя е част от Пророка ﷺ и най-обичаната от него. Когато Пророка ﷺ бе попитан кой е най-обичания човек от него, отговори: ‘Аише رضي الله عنها. Когато бе попитан: “А от мъжете?” Каза: “Баща ѝ.” Но в същото време Пророка ﷺ казва: “Най-обичаните хора от семейството ми [Ехл ел-Бейт] са Хасен и Хусейн.” А в трети хадис казва: “Най-обичаният човек от близкото ми семейство [Ехл] е Фатима.” Т.е. вземайки под внимание всички тези хадиси заедно виждаме различните степени на обичта. Първата степен е най-обичания сред обикновените хора “ехабуннās”, втората степен е най-обичания сред семейството му “ехаббу ехли бейти”, а третата степен е най-обичания човек сред най-близкото му семейство “ехаббу ехли”. В първата степен – най-обичания за Пратеника на Аллах ﷺ сред

обикновените хора е ебӯ Бекр ес-Ѕиддӣқ ﷺ. Във втората степен – най-обичаните сред близките му хора от семейството му са Хасен и Хусейн ﷺ. А във третата и най-висока степен от всички, най-обичания човек от най-близкото семейство на Пророка ﷺ е Фāтима ﷺ. Първата степен е най-обща. Втората степен е по-специална. Третата степен е най-специална и най-висока от всички.

И така сеййиде Фāтима ез-Зеҳрā' ﷺ – най-ярката, най-сияйната, най-прекрасната – бе най-обичания човек от всички без изключение, за нейния баща – Пророка ﷺ. И когато тя влизаше при Пророка ﷺ, а той бе седнал, изправяше се, прегръщаше я и я целуваше между очите, след което я настаняваше при себе си. И от своя страна тя правеше същото, когато Пратеникът на Аллāх ﷺ влизаше при нея. И тя е човекът за когото Пратеникът на Аллāх ﷺ казва: *“Фāтима е част от мен. Онзи, който я разгневява – разгневява мен.”* А в друго предание се казва: *“Фāтима е част от мен. Онова, което я разстройва – разстройва и мен. И онова, което я радва – радва и мен.”*

Това беше сеййиде Фāтима ез-Зеҳрā' ﷺ. Онази, на която Пратеникът на Аллāх ﷺ повери тайната си, когато се разболя, а тя се разплака. После отново прошепна в ухото ѝ, а тя се засмя. А майката на вярващите ‘А’ише ﷺ я попита: “Какво ти каза Пратеникът на Аллāх?” А тя ﷺ отговори: “Не ще издам тайната на Пратеника на Аллāх ﷺ!” И чак когато Пророкът ﷺ си замина от този свят Фāтима ﷺ ѝ отговори: “Първия път той ﷺ ми прошепна в ухото, че това е болестта, в която той ще си замине от този свят, а аз се разплаках. А втория път, когато прошепна в ухото ми, ми каза, че аз съм първият човек от семейството му, който ще се присъедини към него ﷺ.” И това бе нещото, което я зарадва. И само шест месеца след като Пророкът ﷺ напусна този

свят Фатима се присъедини към него. Това бе сияйната и прекрасна Фатима , онази, която бе част от Пророка , а частта е от цялото и частта е такава каквото е й цялото.

“Аз съм техния покровител [ўели]...” Т.е. на децата на Фатима. А думата ўели може да има значение на “помощник”, “подкрепящ”, “подсилващ” и т.н. Например Всевишният Аллах казва думи със смисъл: **“А вярващите мъже и вярващите жени са покровители [ўели] един на друг.”** [ет-Теўбе: 71] А какво е това покровителство между тях? То се състои във взаимната им подкрепа, в правдивостта по между им, в помощта помежду им в постоянното извършване на добрини. И също казва по смисъл : **“Ваш ближен [ўели] е само Аллах - и Неговият Пратеник, и вярващите.”** [ел-Ма’иде: 55] И също казва по смисъл : **“Но ако си помагате срещу него, то Аллах е неговият Покровител [меўля, ўели], и Джибрил, и праведните вярващи, и ангелите освен това са [му] помощници.”** [ет-Техрим: 4] Това е значението на думата “ўиляйе”, “покровителство”. “Аз съм техния покровител [ўели]...” – аз съм техния помощник, аз съм тяхната подкрепа.

“... и аз съм техния предтеча [тяхното родословие], към което те принадлежат...” – аз съм тяхната основа, те принадлежат към мен. “... а те са семейството ми [‘итра]...” Думата ‘итра също се използва като синоним на Ехл ел-Бейт. “... създадени са от моята глина...” Това е нещо естествено. Защото потомството на всеки един човек наследява от неговите черти, които се пренасят от поколение на поколение. Дори знаем, че съществуват т.нар. “наследствени болести”. Затова, когато отидем и се оплачем на доктора, че страдаме от определени симптоми, той от своя страна ни разпитва за болестите на нашите бащи и деди. Например диабет, проблеми с кръвното

налягане и т.н.

И Пророка ﷺ не бе изключение. Затова казва ﷺ по отношение на потомството си: “... създадени са от моята глина...” – т.е. те са унаследили от неговите черти, различните членове от потомството му в различна степен, от неговите особености, защото те са част от него ﷺ.

След това Пророкът ﷺ отправя предупреждение и заплаха към всеки, който отрича техните достойнства с думите: “Горко [йейл] на онези, които вземат за лъжа техните достойнства..”. Някои казват, че “йейл” е долина в Джехеннем. Други казват, че това е дума с която се има предвид угроза и заплаха. Например: “Пази се [йейл] от огъня!”, “Пази се [йейл] от мъчението!”. Дума, която означава предупреждение и заплаха. “... онези, които вземат за лъжа...” – т.е. отричащите, онези, които не признават техните достойнства и техните превъзходства. “А Алла̄х предпочита за своята милост когото пожелае!” [ел-Бақара: 105] Защото достойнството на Ехл ел-Бейт е от достойнството на Пратеника на Алла̄х ﷺ, а достойнството на Пратеника на Алла̄х ﷺ е от Всевишния Алла̄х ﷻ. И така достойнството “ел-феџл” на Пророка ﷺ се предава на неговото семейство, още повече – на онези от тях, които постоянстват върху неговия път и се придържат към неговия суннет и неговите напътствия ﷺ. Достойнството на последните се умножава. Онези, които не само притежават родословието на Пророка ﷺ, но в същото време притежават в себе си напътствието му и наставленията му.

“Горко на онези, които вземат за лъжа техните достойнства. Който ги обича – Алла̄х го обича, а който ги ненавижда – Алла̄х го ненавижда.” И това е самата действителност. Онзи, който ги обича – и Алла̄х ﷻ го обича. Тъй като Пророка ﷺ казва: “Човек ще бъде заедно с онзи, когото

обича!” Енес رضي الله عنه разказва: Влезе един човек при Пророка ﷺ и го попита: “Кога ще настъпи Часа?” Отговори: “А ти какво приготви за него?” Каза: “Не съм приготвил за него нито много молитви [намаз], нито пък много говеене [оруч].” [т.е. Спазвам задължителните неща, но не правя нещо допълнително извън тях. Нямам много доброволен ибадет-нафиле.] “С изключение на това, че обичам Аллāх и Неговия Пратеник.” И каза Пратеникът на Аллāх ﷺ: “Ти ще бъдеш заедно с онези, които си обикнал!” И казва Енес رضي الله عنه: “И ние никога не бяхме изпитвали по-голяма радост от радостта, която изпитахме при тези негови думи – Ти ще бъдеш заедно с онези, които си обикнал!” И казва още Енес رضي الله عنه: “А аз обичам Пратеника на Аллāх ﷺ и обичам ебӯ Бекр и ‘Умер и очаквам да бъда заедно с тях, заради обичта ми към тях, та дори и да не съм извършвал дела каквито те са извършвали.”

И като знаем това, какво да си помислим за последствията от обичта към Ехл ел-Бейт? Защото горния хадїс говори за обичта към Пратеника на Аллāх ﷺ и обичта към ебӯ Бекр и ‘Умер رضي الله عنه. А без съмнение обичта към Ехл ел-Бейт не е на по-ниска степен от обичта от към ебӯ Бекр и ‘Умер رضي الله عنه. Защото Пратеникът на Аллāх ﷺ сам посочи тази особеност на Ехл ел-Бейт и посочи същата особеност и по отношение на ел-енсār [сподвижниците – помощници на Пророка ﷺ от Медїна], казвайки за последните: “Обичта към енсār [помощниците] е [част] от вярата, а ненавистта към енсār е от лицемерието.”

Следователно изобщо не е чудно, че Ехл ел-Бейт притежават това достойнство: “Който ги обича – Аллāх го обича...” Онзи, който е искрен в обичта си към тях, Аллāх го обича заради обичта му към тях, защото обичта към тях е от обичта към Пророка ﷺ, а обичта към Пророка ﷺ е

от обичта към Аллах ﷻ. Или както казва Пратеникът на Аллах ﷺ: “Обичайте Аллах заради богатата с които Той ви препитава, обичайте ме заради обичта ви към Аллах, и обичайте семейството ми [Ехл ел-Бейт] заради обичта ви към мен.”

Четвърти хадис:

“Който го радва да живее моя живот и да умре моята смърт...” – т.е. да има славен живот и славна смърт. И Аллах ﷻ да го дари с достоен живот и с достойна смърт, и да го избави от лош завършек и лоша смърт. Да живее достоен и почтен живот, живот със здрава връзка с Всевишния Аллах ﷻ и с хубава и добра връзка с неговите творения. Думите на този хадис са подобни на думите на хадиса: “Моят живот е добро за вас и моята смърт е добро за вас.”

“... и да бъде настанен в Дженнета ‘Адн заедно с мен, който бе засаден от моя Господар...” – т.е. Аллах ﷻ е Онзи, който се е “погрижил” за засаждането с дръвчета и палми и най-различни насаждения и плодове, и всичко останало в него.

“... да подкрепя ‘Али след мен...” – т.е. да го подкрепя, да му помага, да му съдейства. Защото сеййидина ‘Али عليه السلام също имаше специално положение при Пророка ﷺ, който казва: “‘Али е от мен и аз съм от ‘Али. И никой не може да се разплати от мое име освен самия аз и освен ‘Али.” Т.е. никой не може да заеме моето място освен ‘Али. И така Пророкът ﷺ поставя ‘Али عليه السلام на своето положение и на своята степен. Или както казва ﷺ в друго предание: “Нима не ще харесаш да заемеш това положение спрямо мен, което зае Хārūn спрямо Mūsā?” Т.е. позицията на сеййидина ‘Али عليه السلام спрямо любимия ни Пророк ﷺ бе същата както позицията на Хārūn عليه السلام спрямо брат си Mūsā عليه السلام. Защото Mūsā عليه السلام стори ду‘а’ на Всевишния Аллах за своя брат Хārūn عليه السلام

да получи това положение. И то същия начин позицията на ‘Алиؑ бе помощник и поддръжник, и подпора на Пророка ﷺ.

“... да подкрепя ‘Али след мен...” – да му помага и да го поддържа, а не да му противоречи и да му се противи, и да враждува с него, и да го унижава. А “след мен” означава – след моята смърт.

“... и да подкрепя онези, които го подкрепят...” – да има същото отношение не само към сеййидина ‘Алиؑ, но и към онези, които го подкрепят и му помагат.

“... и да подкрепя семейството ми след мен...” Няма съмнение, че Ехл ел-Бейт са най-висш пример, към който да се придържаме и да подражаваме. И под Ехл ел-Бейт на това място имам предвид онези, които са се сдобили с наследството на Пророка ﷺ. Защото има и такива членове на Ехл ел-Бейт, които имат недостатъци в това отношение. Но тъй като тук говорим за придържане и подражаване на примера на даден човек сме длъжни добре да поясним кои са онези, които са достойни за придържане и подражание. А те са онези Ехл ел-Бейт, които са наследили знанието и делата, и постоянното придържане, и богобоязливостта на Пророка ﷺ. Те са онези, които сме длъжни да се придържаме към тях.

“...защото те са моето семейство, създадени са от моята глина и са дарени с моето разбиране и моето знание.” Това са от характерните черти на най-големите учени от Ехл ел-Бейт, а не на веки от членовете на Ехл ел-Бейт, без значение дали са от предците в миналото или от потомците им в наши дни. Защото Аллах ﷻ дари Ехл ел-Бейт с дълбоко разбиране на Неговата Книга, и дълбоко разбиране на Суннета на Пророка ﷺ, и дълбоко разбиране на целите на

Шерї‘ата и целите на Қур‘ана, с които не е дарявал никой друг и с които никой друг не може да се съревновава с тях. И това е така, защото те са истинските наследници на Пророка ﷺ. И те получават от неговата помощ и неговата подкрепа ﷺ. И ще намериш в науката на Ехл ел-Бейт това, което няма да намериш никъде другаде по отношение на разбирането на Книгата на Аллāх ﷻ и Суннета на Пророка ﷺ. Същото важи и за високото положение на Ехл ел-Бейт в тълкуванията на Свещения Қур‘ан и в разясненията на хадїсите на Пророка ﷺ. Ползите, които ще откриеш там, няма да откриеш никъде другаде. Това е значението на думите му ﷺ: “... и са дарени с моето разбиране и моето знание.” – тяхното разбиране е от моето разбиране и тяхното знание е от моето знание. И защото както споменахме преди малко чертите на родителите се предават у децата. И откриваме източника на различните черти на детето у неговия баща или неговия дядо, или неговата майка например. По същия начин е и със семейството на Пророка ﷺ - Ехл ел-Бейт. Те в най-голяма степен наследяват прекрасните и превъзходни черти на своя дядо – Пророка Мухаммед ﷺ.

“Горко на онези от моята общност, които вземат за лъжа техните достойнства и които прекъсват връзката си с мен чрез тях...” Което значи, че онзи, който е прекъснал връзката си с тях, той е прекъснал връзката си с Пророка ﷺ, а който е прекъснал връзката си с Пророка ﷺ - той е прекъснал връзката си с Аллāх ﷻ. “...Аллāх няма да ги дари с моето застъпничество!” Т.е. – тези хора не заслужават да се застъпя за тях при положение, че ме заместиха толкова зле в отношението си към моето семейство.

Пети хадїс:

“Онзи, който не признава семейството ми, помощниците [ел-енс̣ār] и арабите...” [Споменатото семейството е Ехл ел-Бейт.] – онзи, който отрича техните права и онзи, който отрича тяхната знатност и достойнство, и онзи, който не им отдава правата, които им се полагат, то това е поради една от долупосочените три причини.

Помощниците са ел-енс̣ār, **“Които повярваха и се преселиха, и се бореха чрез своите имоти и души по пътя на Аллах, и които приютиха и подкрепиха, те са близни един на друг.”** [ел-Енф̣āl: 72] В този свещен айет помощниците са обозначени с думите: **“и които приютиха и подкрепиха”**. Те са онези, които посрещнаха и приютиха по най-прекрасния начин Пророка ﷺ и преселниците от Мекка заедно с него. Те са онези за които Всевишният Аллāх казва: **“Предпочитат ги [помощниците предпочитат преселниците] пред себе си, дори ако те самите са в нужда.”** [ел-Хашр: 9] Те са онези, за които Пратеникът на Аллāх ﷺ каза в своята прощална проповед: **“Завеждавам ви да се отнасяте с помощниците с добро, защото те са хранителите на моите тайни.”** Това е специалното място на помощниците при Пратеника на Аллāх ﷺ, онези, които го приеха в Медина в противовес на онези, които го изгониха от Мекка. И те са онези, които обещаха да го защитават от онова, от което защитават собствените си близки, семейства и деца.

Арабите пък са предците и родословието на Пророка ﷺ. Защото арабите са най-знатния род измежду хората, от който Аллāх ﷻ е избрал последния си Пророк ﷺ и на чийто език е низпослал Своего Откровение – Свещения Қуръан. **“Спусна го довереният Дух [Джибрил] в твоето сърце, за да бъдеш от предупредителите на ясен арабски език.”** [еш-Шуа'рā': 193-195]

Като тук не става въпрос за номадите бедуини [ea'raḅ], а за арабите водещи уседнал градски живот ['араб], чийто прародител е сеййидина Исма'ил ﷺ.

Който не признава правата на тези три групи и не ги спазва, това е по една от трите причини: “...това е заради е едно от трите: или е лицемер, или е [дете] от прелюбодейство, или е заченат от майка си докато е била нечиста [по време на менструация].”

Шести хадїс:

“Семейството ми [Ехл ел-Бейт] и помощниците [ел-енṣār] са моите приближени и пазителите на тайните ми.” “Айбе” означава сандък или съкровищница, т.е. съкровищниците на моите тайни и мястото на моето доверие. Т.е. те са онези, които са натоварени в най-голяма степен с мисията на Пророка ﷺ след неговата смърт.

“...затова приемайте от добродетелните сред тях и опрощавайте на съгрешаващите.” – приемайте добрините, даровете и вежливостта на праведните от тях и опрощавайте прегрешенията на съгрешаващите сред тях, без да бъдете груби към тях и да ги критикувате, нито пък да отвърщате на злината със злина. Вместо това – отнасяйте се към тях по най-добрия начин, с опрощение и извинение, и добротворство. Същите тези думи: “...затова приемайте от добродетелните сред тях и опрощавайте на съгрешаващите.” се намират и в достоверни хадїси специално по отношение на помощниците.

Седми хадїс:

“Звездите са сигурност за обитателите на небесата...” – защото наличието на звездите е признак за продължаващия живот на Вселената. И също те са ориентир за онези, които търсят

правилната посока на Земята, по думите на Всевишния: **“И други знаци; и по звездите се насочват.”** [ен-Нехл: 16] Затова звездите са признак за сигурност и признак за напътствие.

“...а семейството ми [Ехл ел-Бейт] е сигурност за общността ми.” По същия начин и семейството на Пророка ﷺ - Ехл ел-Бейт са признак за сигурност и напътствие на общността. Т.е. наличието на членове на Ехл ел-Бейт сред нас е признак за сигурността и безопасността на тази общност, защото Аллāх ﷻ няма да погуби общност, сред която се намират Ехл ел-Бейт. По същия начин е спирането и задържането на бедствията от отричащите истината от страна на Всевишния Аллāх, заради това, че Пророкът ﷺ се намира сред тях, казвайки: **“Но Аллах не ще ги мъчи, докато си сред тях, и Аллах не ще ги мъчи, докато молят за опрощение.”** [ел-Енфāl: 33] Кое е отговор от Всевишния Аллāх на думите на неверниците: **“И когато рекоха: “О, Аллах, ако това е правдата от Теб, изсипи над нас камъни от небето или ни прати болезнено мъчение!”**” [ел-Енфāl: 32] И както наличието на Пророка ﷺ бе защита срещу земетресения, пропадания, обезобразявания и тотално унищожение, по същия начин наличието на Ехл ел-Бейт сред нас след неговата смърт е защита срещу наказанието ни на този свят. И още повече, когато признаваме техните права и изпълняваме нашите задължения спрямо тях по най-добрия начин.

Осми хадїс:

“Наистина примерът със семейството ми [Ехл ел-Бейт] е като примера с кораба на Нұх.” Пророкът ﷺ сравнява своето семейство с кораба на Нұх ﷺ. А причината за повелята на Аллāх ﷻ към Нұх ﷺ бе предстоящата катастрофа в която бе погубен неговия народ. И когато хората на Нұх ﷺ минаваха покрай него биваха изумени заради това, че прави кораб в сухата и неплодна

пустиня: “Защо правиш това? Тук няма море! Какво ще правиш с този кораб?” А в същото време не знаеха, че Аллāх ﷻ бе отредил да ги издави, след като бяха взели за лъжец Нūх عليه السلام и бяха отрекли пророчеството му, и оспорваха неговото откровение, и му причиняваха страдания, и всеки път, когато той عليه السلام ги призоваваше към истината се завиваха в дрехите си и се възгордяваха, и поставяха пръстите в ушите си за да не чуят думите му. А Нūх عليه السلام призова своя Господ ﷻ: **“Тогава призова той своя Господ: “Аз съм победен, помогни ми!”**” [ел-Қамер: 10] Тогава Аллāх ﷻ повели на небесата да изсипят водите си и на земята да избликнат изворите ѝ. И когато се срещнаха водата от небесата и водата от земята, се образуваха огромни, пагубни, давещи вълни. И Аллāх ﷻ повели на Нūх عليه السلام да се покачи на кораба заедно с онези, които го последваха. **“И заплава с тях по вълни като планини...”** [Хūd: 42]

И Пророка ﷺ уподоби своето семейство на този спасителен кораб: *“Който се покачи на него бива спасен, а който остане извън – бива удавен.”* Нūх عليه السلام също бе призовал своя син да се качи на кораба: **“Сине мой, качи се с нас и не бъди с неверниците!”** [Хūd: 42] А той му отговори: **“Ще се приютя на планина, която ще ме защити от водата.”** [Хūd: 43] – защото синът му мислеше, че планината е пределно висока и върхът ѝ прекалено недостъпен за да бъде залят от вълните. И въпреки това бе удавен и умря неверник.

И така – онзи, който здраво се придържа за обичта към Ехл ел-Бейт и е заедно с тях – иншā’аллāх – той ще бъде от спасените така, както онези, които се покачиха на кораба заедно с Нūх عليه السلام бяха спасени от Всевишния Аллāх.

“Който се покачи на него бива спасен, а който остане извън – бива удавен.” Който остане

извън – онзи, който не е заедно с тях, който не им съдейства, който не им помага, който не ги подкрепя, който не се присъедини към тях, който не ги покровителства – той бива удавен. Удавен в греховете си, удавен в грижите си, удавен в проблемите си, удавен във всяко нещо водещо до гибел.

“И наистина примера със семейството ми [Ехл ел-Бейт] сред вас е като примера с вратата на опрощението [хит̣тах] при бені Исраїл.” **“И когато рекохме: “Влезте в това селище и яжте оттам в доволство, където пожелаете! И влезте през вратата, кланяйки се, и кажете: “Опрощение! [хит̣тах]”. Ние ще ви извиним прегрешенията и ще надбавим за благотелните.”**” [ел-Бақара: 58] “Хит̣тах” означава: “О, Аллāх, сваляй от нас товара на нашите грехове! О, Аллāх, опрости греховете ни!” Но вместо да направят седжде бені Исраїл влязоха през вратата по гръб. И вместо да кажат “Хит̣тах” [опрощение] казаха “Хаббетун фй шеа‘рах” [Зърно във влакно.]

По същия начин Ехл ел-Бейт са като вратата на опрощението, вратата където греховете биват разтоварени. Или ако искате Аллāх да ви освободи от вашите грехове, тогава обичайте Ехл ел-Бейт и им съдействайте.

Девети хадїс:

“Какво е положението на хора, които твърдят, че застъпничеството ми няма да достигне семейството ми [Ехл ел-Бейт]...”

Може би сте чували думите на Пророка ﷺ към сеййдие Фатима и сеййиде Сафийе в деня в който той ﷺ се изкачи на хълма ес-Сафа, предупреждавайки народа си и близките си с

думите: “Вършете [добрини], защото не мога да ви помогна с нищо пред Алла̄х!” Заради този хадис някои могат да си помислят, че Пророкът ﷺ не ще бъде от полза на семейството си и не ще може да се застъпи за тях, и не ще им допринесе с нищо на Съдния ден. Но този хадис е изречен от Пратеника на Алла̄х ﷺ в началото на пророчеството му, при низпославането на думите на Всевишния Алла̄х: **“Предупреди най-близките си роднини!”** [еш-Шуа‘ра’: 214] само като предупреждение. И затова те не отменят хадисите в които той ﷺ благовестява близките си като: “Фāтима е повелителката на жените в Дженнета.” Или: “Фāтима е от мен.” Или: “Фāтима е част от мен. Който я разгневи е разгневил и мен.” А що се касае до думите му към Фāтима ؑ: “Не ще ти помогна с нищо пред Алла̄х!” те са предупреждение, което е изречено от Пророка ﷺ в изпълнение на заповед от Алла̄х: **“Предупреди най-близките си роднини!”** и те по никакъв начин не отменят гореспоменатите хадиси. Защото споменатите хадиси съдържащи благовестие са съобщителни изречения с ясно и категорично значение, а хадиса съдържащ предупреждение е заповед, която може да се дължи на най-различни причини.

“Какво е положението на хора, които твърдят, че застъпничеството ми няма да достигне семейството ми [Ехл ел-Бейт], а наистина застъпничеството ми ще достигне Хā и Хакем.” Т.е. Как си позволяват, как може да твърдят, че застъпничеството ми няма да бъде от полза на моето семейство при положение, че ще бъде от полза и на най-далечните племена намиращи с в Йемен? Затова този хадис е доказателство за специалното положение, за почитта и за застъпничеството на Ехл ел-Бейт, които не се срещат при другите хора.

Десети хадїс:

“Наистина оставям сред вас две неща, към които ако се придържате никога няма да се заблудите след мен. Едното от тях е по-велико от другото.” Широко разпространеното продължение на хадїса срез мнозинството мюсюлмани е “... Книгата на Алла̄х и моя Суннет.” Но действителност автентичната версия, която е основа на този хадїс е именно споменатата тук: “Книгата на Алла̄х, която е въже протегнато от небето към земята. И моето семейство – ехлю бейти.” Защото ние знаем с категорична увереност, че Пророкът ﷺ бе живия Қур’ан. Затова съчетанието между Книгата на Алла̄х и Ехл ел-Бейт подхожда много повече, отколкото съчетанието между Книгата на Алла̄х и Суннета по същия начин, както бе и съчетанието между Книгата на Алла̄х и Пратеника на Алла̄х ﷺ, който бе нейно въплъщение. Защото Алла̄х ﷻ казва по смисъл: **“И когато им се каже: “Елате при онова, което Аллах низпосла [Қур’āна], и при Пратеника!” , виждаш лицемерите напълно да се отвържат от теб.”** [ен-Нисā: 61] А не казва ﷻ: “Елате при онова, което Алла̄х низпосла, и при Суннета!” И това е така защото Пратеникът на Алла̄х ﷺ и Книгата на Алла̄х ﷻ бяха в непрекъснат, непрестанен и неразделен съюз. И когато Пророкът ﷺ си отиде от този свят този неразделен съюз бе продължен от неговото семейство – Ехл ел-Бейт. Това са нещата към, които този хадїс насочва.

“Едното от тях е по-велико от другото.” По-великото е Қур’āна, защото той е Книгата на Алла̄х и защото той е “Словото на Алла̄х”, и той съдържа повелите на Алла̄х към хората достигнали зрелост. А това, че Ехл ел-Бейт са съчетани с Книгата на Алла̄х означава, че те са хората, дарени с най-дълбоко разбиране на нейните безкрайни мъдрости. И никой друг не е

способен да достигне висотата на Ехл ел-Бейт по отношение на тълкуването на Свещената ни Книга, защото както вече бе споменато в предходните хадїси именно хората от семейството на Пророка ﷺ са дарени и с неговото разбиране и неговата проникателност: *“... защото те са моето семейство, създадени са от моята глина и са дарени с моето разбиране и моето знание.”* Затова Ехл ел-Бейт са ключовете към съкровищниците на Свещения Қур’ан, и те са разкриващите тайните му, и те произнасящите мъдростите му, и те са знаещите неговите тънкости и намеци. Всичко това са причините Пророка ﷺ да свърже Свещения Қур’ан със своето семейство в този хадїс.

“Книгата на Алла̄х, която е въже протегнато от небето към земята.” Тя е първата “тежест” и тук под думата “въже” се има предвид връзка – връзката между раба и неговия Всевишен Господар, връзка която единия ѝ край е в ръката на раба, а другия ѝ край в “ръката” на Алла̄х ﷻ. *“И моето семейство – ехлю бейти.”* – това е втората “тежест” след Свещения Қур’ан.

“И те двете никога не ще се разделят едно от друго...” – няма да се отдалечат едно от друго, нито Ехл ел-Бейт ще се отдели от Книгата на Алла̄х, нито книгата на Алла̄х ще се отдели от Ехл ел-Бейт, а те двете винаги ще бъдат заедно *“... докато не се срещнат с мен при [басейна] ел-Хаўд.”*

“Затова внимавайте по какъв начин ще ме заместите в отношението си към тях!” – Да ме заместите и да ме наследите по най-добрия начин, като отдадете на тях двете всичките права, които им се полагат. Да отдадем правото на Свещения Қур’ан към нас, като следваме пътя начертан от него и да отдадем правото Ехл ел-Бейт към нас, като се придържаме към тях и като се

разграничим напълно от онези, които изпитват ненавист към тях и онези, които не ги подкрепят.

Единадесети хадїс:

“Аз ще бъда прибран [от този свят], и аз оставих сред вас две тежести [два авторитета]: Книгата на Аллāх и семейството ми [Ехл ел-Бейт].” Книгата на Аллāх е Свещения Қур’ан, а семейството е Ехл ел-Бейт, и по-точно онези от тях, които са наследили разбирането на Қур’ана и за които Аллāх е разтворил вратите на познанието на Неговата Книга. Те са онези, към чиято компания трябва да се придържахме здраво дори и с кътните си зъби, и да бъдем пределно искрени с тях, и да копираме от тях в достойнствата и похвалните качества, и да изградим здрава и неразделна връзка с тях, и да предпочитаме тяхната компания пред компанията на хората стремящи се към този свят...

Ехл ел-Бейт – онези, които са наследили знанието за Книгата на Аллāх, онези, които я носят в сърцата си, онези, които са дарени с нейното разбиране. Защото казва Пратеникът на Аллāх ﷺ: “На който Аллāх пожелае добро – дава му да разбира религията.” И казва: “Аз разпределям, а Аллāх раздава.” И след като Пророкът ﷺ разпределя онова, което е свързано с разбирането на религията, няма съмнение, че той ﷺ е отделил за своето семейство онова, което не е отделено за никой друг по отношение на тези науки.

“И наистина вие не ще се заблудите след тях.” Вие не ще се заблудите при положение, че се придържате здраво към тях двете. Няма да се заблудите при положение, че спазите моята повеля да бъдете истински спътници на Свещения Қур’ан и на Ехл ел-Бейт.

Дванадесети хадїс:

“Скоро време ще бъда повикан и ще отговоря.” Има се предвид, че края на живота на Пророка ﷺ е наближил. Скоро време Аллāх ﷻ ще ме повика, а аз ще му отговоря.

“И аз оставям сред вас две тежести.” Оставям – т.е. назначавам за свои наследници и назначавам за свои приемници.

“Книгата на Аллāх – вџе протегнато от небето към земята...” – връзка между раба и неговия Господар, както вече бе пояснено. “... и семейството ми – моя Ехл ел-Бейт.”

“И наистина Всеблагия и Сведущия ме извести, че те няма да се разделят едно от друго докато не се завърнат при мен при [езерото] ел-Хаўд. Затова внимавайте как ще ме заместите в отношението си към тях!” – Внимавайте какви ще бъдат вашите отношения и вашите взаимодействия, и вашето сътрудничество с тях – с Книгата на Аллāх и с Ехл ел-Бейт.

Тринадесети хадїс:

“О, хора, оставих сред вас две неща, които ако държите здраво няма да се заблудите: Книгата на Аллāх и семейството ми – моя Ехл ел-Бейт.”

Смисълът на този хадїс е същия, както и на предишните, а те вече бяха разяснени.

Четиринадесети хадїс:

“Напомням ви Аллāх по отношение на моето семейството [Ехл ел-Бейт]!” Казва ет-Тїбї: “Т.е: Бойте се от Аллāх по отношение на техните дела!”

Това напомняне е призив от Пророка ﷺ към всички хора. Т.е. бойте се от Аллāх как ще

се държите с Ехл ел-Бейт. Не ги пренебрегвайте, не ги смятайте за маловажни, не им се противете, не вършете дела, които ще разрушат обичта им към вас и връзката ви с тях.

Петнадесети хадїс:

“Кълна се в онзи, в чиято ръка е душата ми, вярата няма да влезе в сърцето на човек докато не ви обикне заради Аллāх и Неговия Пратеник.” А в друго предание: *“Кълна се в Аллāх, вярата не ще влезе в сърцето на мюсюлманина докато не ви обикне заради Аллāх и заради близостта ви към мен.”*

И това е самата действителност, защото обичта към тях ﷺ е от обичта към Пророка ﷺ, а обичта към него ﷺ е от обичта към Аллāх ﷻ. И който ги обича ги обича заради Пророка ﷺ, а няма съмнение, че обичта към Пророка ﷺ е самата сърцевина на вярата, по думите му ﷺ: *“Никой от вас не е повярвал докато не стана по-любим за него от родителите му и децата му, и всички хора заедно.”* И след като обичта към Пророка ﷺ е стълб от стълбовете на вярата, по същия начин обичта към Ехл ел-Бейт представлява същия този стълб. Т.е. никаква вяра не е влязла в сърцето на човека докато не ги обикне по същия начин, по който обича Пророка ﷺ.

О, Аллāх, дари ни с обич към Ехл ел-Бейт ﷺ, о, Аллāх, дари ни с подкрепа към тях и с покровителство към тях, о, Аллāх, стори ни от техните приближени, о, Аллāх, стори ни от онези, ги подкрепят, а не от онези, които враждуват с тях, о, Аллāх, стори ни от онези, които ги обичат, а не от онези, които ги ненавиждат, о, Аллāх, стори ни от придържащите се към техните наставления, о, Аллāх, дари ни с благодатта им и с благодатта на обичта към тях, и благодатта на следването им и придържането към тях! О, Аллāх, стори това наше събиране – помилвано събиране, а разделянето ни след него – невинно разделяне и не оставяй сред нас или в нас

нешастен или лишен! О, Аллāх, ние те молим да ни дариш с причините за твоята милост и с чисти намерения, които да доведат до твоето опрощение, и те молим за дял от всяка добрина, и за избавление от всеки грях, и за спасение в Дженнета, и избавление от Огъня! О, Аллāх, не ни оставяй грях в това наше събиране без да си го опростил, нито недостатък без да го прикриеш, нито болен без да го излекуваш, нито дълг без да го изплатиш за нас, нито грижа, нито тъга, нито скръб без да ни зарадваш, нито наша нужда на този свят или на отвъдния без да я изпълниш и без да ни улесниш в нея по най-прекрасния, най-обичан и най-пречистен начин при Теб, без да понесем вреда и без бъдем подложени на лошо изпитание! О, Аллāх, ние те молим за сбор от всички добрини, и началото на всички добрини, и края на всички добрини! И те молим да ни опазиш от всички злини, и тяхното начало, и техния край! И ни дари с добро начало и с добър край, наистина Ти си Разтварящия път към всяко нещо и Ти си Всезнаещия! О, Аллāх, ние те молим за дял от всички добрини, и близките и далечните от тях, онези от тях, за които знаем и онези, за които не знаем! И те молим да ни опазиш от всички злини, и близките и далечните от тях, и онези от тях, за които знаем, и онези от тях, за които не знаем! О, Аллāх, ние те молим за всяко добро, за което те е молил твоя Пророк – сеййидина Мухаммед ﷺ, и те молим да ни опазиш от всяко зло, от което те е молил да го опазиш твоя Пророк – сеййидина Мухаммед ﷺ! О, Аллāх, отреди ни да избираме онова, което ти обичаш без да понесем вреда, нито да ни сполети лошо изпитание! И последният ни зов е – Слава на Аллāх, Господарят на световите. И Аллāх да благослови сеййидина Мухаммед и неговото най-добро и най-пречистено семейство. [Ел-Фātiхa...]

Трети урок

С името на Аллāх, Всемиловития, Премилосърдния. Слава на Аллāх – Господаря на световите. Възхвалявам Го с всички различни видове възхвала – и онези от тях, които знаем и онези от тях, които не знаем. Възхвала, която да достигне неговите блага над нас и да стане причина да ни надбави от тях. Възхвала, която подобава на великолепието на Неговото господство и на вечното му величие и безкрайното му всемогъщество. И не съм способен да Го възхваля така, както Той самия е възхвалял себе си. И най-съвършените, и най-изпълнените, и най-продължителните и непрекъснати благослов и приветствие към нашия повелител Мухаммед – последния пророк и водач на пратениците, и милост на Аллāх към световите, ключът към заключеното, завършекът на всичко предходно, онзи, който защити истината чрез истината и напъти към правия път на Аллāх. И по същия начин [благослов и приветствие] към неговото семейство, които се равняват на великата му степен [на Пророка ﷺ] и така, както подобава. О, Аллāх, отсъди между нас и нашия народ с правдата! Ти си Най-добрият съдник. О, Аллāх, научи ни онова, което не знаем, и ни напомни онова, което сме забравили, и не ни поверявай на самите нас дори колкото премигване на окото, нито пък ни поверявай на някое от твоите творения! О, Аллāх, разтвори за нас твоите мъдрости, и изсипи над нас твоята милост, Ти, който си притежателя на величието и почитта.

Шестнадесети хадїс:

“Кълна се в онзи в чиято ръка е душата ми...” Тези думи посочват, че онова, което ще бъде споменато след тях има изключително голяма важност и че всеки един мюсюлманин и всяка

една мюсюлманка трябва да бъдат запознати с него. Това е една от различните видове клетви, които Пророка ﷺ използваше. А онзи, в чиято “ръка” е душата на Пророка ﷺ и на всеки един човек е Поддръжника и Крепителя на всяко нещо – Аллāх ﷻ. И нито една частица във Вселената не помръдва без Неговото знание, Неговата воля и Неговата повеля. Това е убеждението на всеки мюсюлманин. И когато човек използва клетвата “Кълна се в онзи в чиято ръка е душата ми!” той като че ли казва: “Ако аз лъжа, то Аллāх ﷻ, който господства над мен ще запре езика ми.” Или: “Ще ме обезобрази на място.” Или: “Ще накара земята да ме погълне. Защото Аллāх ﷻ е владетеля на душата ми, и тя е негов заложник.” Няма сърце, което да не се намира между два от “пръстите” на Всемилюстивия, и Той ﷻ “обръща” сърцето както пожелае.

И бе обичая на някои от нашите шуйх, когато известяха предание за блага новина от Пророка ﷺ да казват: **“В Деня на възкресението ще видиш онези, които лъжеха за Аллах, с почернели лица. Нима в Ада няма място за горделивите?”** [ез-Зумер: 60] И съм убеден, че никой разумен човек не би погубил душата си по този начин [чрез лъжлива клетва с името на Аллāх], който начин има толкова пагубни последствия на Қийметския ден – да дойде с почернено лице. Та когато човек се кълне с името на Аллāх ﷻ все едно казва: “Ако лъжа да бъда събран заедно с хората с почернели лица на Съдния ден!” И същите тези хора са онези, към които Аллāх ﷻ отправя следния въпрос: **“Нима станяхте неверници, след като повярвахте?”** [Али ‘Имрāн: 106] Търсим закрила при Аллāх от тази участ!

Затова тази клетва на Пророка ﷺ показва, че онова, което ще бъде съобщено след нея е изключително важно и велико. Защото през своя живот Пророка ﷺ се кълнеше изключително

рядко само при много важни поводи като този.

“Никой от тях не е повярвал...” По принцип, когато срещаме хадїс, съдържащи този израз отрицанието в него е по отношение на пълнотата и съвършенството на вярата [имāна], а не наличието на вяра изобщо. По същия начин, както се казва и в преданието: “Кълна се в Аллāх, не е повярвал! Кълна се в Аллāх, не е повярвал! Кълна се в Аллāх, не е повярвал!” Казаха: “Кой, о, Пратенико на Аллāх?” Каза: “Онзи, чиито съседи не са предпазени от злините му.” Смисъла на този хадїс е същия както и на предишния. Това не значи, че човекът нанасящ вреда на съседите си е безверник, а че неговата вяра не е достигнала съвършенство. В същия смисъл е и следният хадїс: “Кълна се в Аллāх, не е повярвал! Кълна се в Аллāх, не е повярвал! Кълна се в Аллāх, не е повярвал!” Казаха: “Кой, о, Пратенико на Аллāх?” Каза: “Онзи, който си легне заситен, а съседите му гладуват.”

Що се отнася до обичта към Пророка ﷺ, където думата “обич” означава обратното на “ненавист” и “омраза”, нещата стоят по различно. Там вече отрицанието е по отношение на самата вяра, а не на целостта ѝ. Аллāх да ни опази от това! И Аллāх да пази човек, да таи в сърцето си дори пращинка ненавист или омраза към Пророка ﷺ или някой от неговото семейство, защото това премахва вярата изцяло.

Що се отнася до силата на обичта към Пророка ﷺ, той ﷺ казва: “Никой от вас не е повярвал докато не ме обикне повече от родителите си и децата си и всички хора заедно.” Затова отрицанието в този хадїс е отрицание на целостта и съвършенството на вярата, а не отрицание на самата вяра. Причината за това е, че всеки човек, който обича Пророка ﷺ [без да таи в

сърцето си дори и пращинка омраза или ненавист към него ﷺ] е вярващ, но степента на вярата на хората се различава според степента на обичта им към него ﷺ. И всеки човек, който носи в себе си обич към Пророка ﷺ е вярващ, но тази вяра не достига съвършенство, докато обичта му към него ﷺ не достигне най-високата степен.

И затова по отношение на хадїса *“Никой от вас не е повярвал докато не ме обикне повече от родителите си и децата си и всички хора заедно.”* хāфиз ебү Сюлеймāн ел-Хатāбї ﷺ, първия който пише тълкуване на “Сахїх ел-Бухārї” казва: “Обичта бива три вида. Обич от възвеличаване, възхваляване и почит. И обич от милост и състрадание. И обич от сходство и подобие.” Що се касае до обичта от възвеличаване, тя е обичта на детето към родителя му. Обичта от милост и състрадание е обичта на родителя към детето. А обичта от сходство и подобие е обичта между хора, които споделят някои общи качества и характеристики.” Затова хората с склонни да харесват онези, които приличат на тях и имат общи черти по между си, или пък имат сходни характери.

И след като никой не е повярвал съвършено, докато не обикне Пратеника на Аллāх ﷺ, това значи, че тази съвършена обич обхваща в себе си всичките различни видове. Обичта от възвеличаване, възхваляване и почит. И обичта от милост и състрадание. Но какво значи милост и състрадание към него ﷺ. Пример за това е когато четем неговата сїра [биография] и минем покрай случките описващи страданията и трудностите, които той ﷺ понася. И тогава очите на вярващия се навлажняват, сърцето му едва не се пръсва, тялото му се разтреперва от тъга и от състрадание към Пророка ﷺ. А що се отнася до обичта от сходство и подобие, то не намирам в

цялата вселена човек, който да е достигнал характера на Пророка ﷺ [и следователно да го обича заради приликата между тях].

“...докато не ви обикне заради обичта му към мен.” Т.е. докато не обикне Ехл ел-Бейт, заради обичта му към Пророка ﷺ. При положение, че вече установихме, че обичта към Пророка ﷺ е стълб от стълбовете на вярата и че обичта ни към Ехл ел-Бейт е неразделна част от обичта ни към Пророка ﷺ, както се казва в хадїса: “Обичайте Аллāх заради богатата с които Той ви препитава, обичайте ме заради обичта ви към Аллāх, и обичайте семейството ми [Ехл ел-Бейт] заради обичта ви към мен.”, разбираме, че причината и за двете е една и съща [Аллāх ﷻ]. И който обича Пророка ﷺ той обича неговото семейство Ехл ел-Бейт, а който обича Ехл ел-Бейт ги обича заради Пророка ﷺ. Защото Пратеникът на Аллāх ﷺ е коренът, а Ехл ел-Бейт са клони от този корен. И те са част от Пророка ﷺ. И обичта към тях е от обичта към Пророка ﷺ, и покровителството към тях е покровителство към Пророка ﷺ, и подкрепата към тях е подкрепа към Пророка ﷺ. Това е същността на нещата.

“Нима очакват да влязат в Дженнета с моето застъпничество, а бену ‘Абдулмутталиб да не го очакват?” Т.е. как самите те се надяват да получат моето застъпничество в Съдния ден и в същото време са убедени, че няма да бѣда от никаква полза за бені ‘Абдулмутталиб и за Ехл ел-Бейт? Такова мислене е напълно необосновано и абсурдно!

По същия начин стои въпросът с онези, които казват: “Наистина родителите на Пратеника на Аллāх са в Огъня!” Това е абсурд! Онези, които казват: “Наистина бащата на Пратеника на Аллāх е в Огъня!” или пък “Майката на Пратеника на Аллāх е в Огъня!” Това са

отхвърлени слова. Защо? Защото казват, че майката на ‘Йсā ﷺ бе ес-Ѕиддīќа ﷺ и че бе най-добрата жена, а после казват, че майката на Пророка ﷺ е в Огъня. Причината да казват такива неща са погрешното им разбиране на хадīса, където Пророка ﷺ поиска позволение от своя Господар ﷻ да помоли за опрощение на майка си, а не му бе позволено. И не бе му позволено, защото майка му бе от хората на фитрата [естественото вродено състояние на сърцето], а хората на фитрата не се нуждаят от молене за опрощение. Защото търсенето на опрощение се прави за хората, които са достигнали зрелост и които са натоварени с шерī‘атските задължения. А по времето на майка му нямаше шерī‘ат. Защото пророчеството бе оповестено, когато Пратеника на Аллāх ﷺ бе на четиридесет годишна възраст, а майка му почина, когато той бе на шест годишна възраст. А пък баща му почина дори преди да бъде роден. Как тогава изобщо си позволяваме да кажем за тези достойни родители, че те са били идолопоклонници, след като те не засвидетелстваха пророчеството на своя син?

Някои хора се бъркат и казват: “По това време все още важаха шерī‘атите на Мўсā и ‘Йсā ﷺ.” На тях им отговаряме, че арабите не бяха натоварени с шерī‘атите на Мўсā и ‘Йсā ﷺ, защото това бяха законодателства задължаващи единствено евреите. Всевишният Аллāх казва по смисъл за ‘Йсā ﷺ: **“И ще го стори пратеник при синовете на Израил.”** [Али ‘Имрāн: 49] И след като това бяха послания отправени към евреите, а родителите на Пророка ﷺ не бяха евреи, това означава, че те не са натоварени с това послание. Възможно е също други хора да кажат: “Но имаше хора, които все още изпълняваха религията на Ибрāхīm ﷺ” На тях им отговаряме, че посланията на различните пророци се отменят едно от друго. И как изобщо може да се хващаме

за тези хадїси и да изоставяме ясните и категорични повели на Қур'ана? Това е признак за преднамереността на такива хора.

Има десетки айети в Свещения Қур'ан, които показват, че ел-Хаққ [едно от имената на Аллаh] ﷻ не наказва докато не изпрати предупредител. Казва ﷻ: **“И не наказвахме, докато не проводехме пратеник.”** [ел-Исрā': 15] И още: **“За да предупредиш хора, при които досега не е идвал предупредител.”** [Қасас: 46] И тези айети не противоречат на айета: **“И нямаше общност, сред която да не е минал предупредител.”** [Фāтир: 24], защото има разлика между “хора” и “народ” [қаўм] и между “общност” [уммет]. Хората са народа, при който е изпратен пророка и те са неговите близки с които живее. А общността са всички хора, при които е достигнало посланието на съответния пророк от времето на оповестяването на пророчеството му чак до Съдния ден.

Тази тънкост убягва на нашите сахафиййин [хора, които са получили знанието си единствено от четене на книги, без да са учили при автентичен учител] в Египет от дълги години, като едни от тях написа в свое съчинение: “Пророкът ﷺ е изпратен единствено за арабите!” Защо е изпратен само при арабите? “Защото Всевишният Аллаh казва по смисъл: **“Не изпращахме пратеник, освен с езика на неговите хора.”** [Ибрāхїм: 4] И тъй като Қур'ана е на арабски език от това следва, че той е послание единствено за арабите!” И бях изумен как е възможно човек да тълкува Қур'ана по този начин в противовес на толкова много други айети. Това е чисто невежество. Да се избере специфичен текст [айет или хадїс], да се изкара извън неговия контекст и после да се противопостави на общия смисъл на целия Қур'ан!! А къде

забравя айета: **“И те изпратихме Ние [о, Мухаммад] за всички хора само като благовестител и предупредител, ала повечето хора не знаят.”** [Себе: 28] И още: **“И те изпратихме [о, Мухаммад] наистина като милост за световите.”** [ел-Енбийя: 107] Тези айети са доказателство, че посланието на Қур’ана и на Пророка ﷺ обхващат всички хора. И как може той да изостави тези категорични айети и да използва за довод айет, който има съвсем друг смисъл и контекст: **“Не изпращахме пратеник, освен с езика на неговите хора.”**? А в действителност смисълът на този айет, че Пророкът ﷺ говори същия език, както неговите близки с които живее заедно [както по горе бе обяснена разликата между “хора” [қаўм] и “общност” [уммет]]. По този начин Қур’ана бе низпослан на арабски език, след което Аллаһ ﷻ отреди да бъде преведен на различните езици, докато достигна всички хоризонти по целия свят.

При предишните пророци ﷺ техните “хора” и тяхната “общност” бяха едни и същи неща [, но при последния Пророк ﷺ хората са онези с които живя, а общността му ще продължи съществуването си до Съдния ден по целия свят]. И понякога широтата на смисъла в даден айет може да бъде посочена дори от една единствена буква. Например: **“Народът [қаўм] на Нух взе пратениците за лъжци.”** В този айет думата “народ” на арабски език е в мъжки род, а формата използвана за глагола “взе за лъжци” [кеззебет вместо кеззебе] е в женски род. Като това е с цел да се покаже, че в този случай думата “народ” [қаўм] е използвана за синоним на “общност” [уммет], която също е от женски род.

Що се касае до Пратеника на Аллаһ ﷻ също трябва да правим разлика между неговите хора и неговия народ от една страна [қаўм] и неговата общност [уммет] от друга страна. Неговия

народ са онези, при които бе изпратен. И когато в Қур'ана се използват думите: **“изпратихме във вас Пратеник”** [предлога *фи*] [ел-Бақара: 151] се имат предвид неговия народ и неговото обкръжение. А когато се използват думите **“изпратихме към вас Пратеник”** [предлога *иля*] [ел-Муземмил: 15] се има предвид цялата му общност до Съдния ден.

Например този айет: **“Онези, които следват Пратеника, неграмотния Пророк, когото откриват записан у тях в Тората и Евангелието. Той им повелява одобряването и ги въздържа от порицаването, и им разрешава благините, и им възбранява скверностите. И сменя бремето и оковите, които са на тях. Които повярват в него и го почитат, и го подкрепят, и следват Светлината, низпослана с него, тези са сполучилите.”** **Кажи: “О, хора, аз съм Пратеника на Аллах при [иля] всички вас.”** [ел-Еа'раф: 157-158] – е обръщение към цялата общност [уммет].

А този айет: **“Той е, Който провади при [фи] неграмотните [араби] Пратеник измежду тях да им чете Неговите знамения и да ги пречисти, и да ги учи на Книгата и на мъдростта, а преди бяха в явна заблуда.”** [ел-Джуму'а: 2] – е обръщение към неговия народ [қаўм]. Защото ако на това място бе използван предлога “към” [иля], това щеше да значи, че цялата мюсюлманска общност до Съдния ден ще си остане неграмотна. А това е напълно погрешно.

По същия начин Аллаh ﷻ използва думите: **“Когато техният брат Нух им каза...”** [еш-Шу'арā': 106] И още: **“Когато техният брат Худ им каза...”** [еш-Шу'арā': 124] И още: **“Когато техният брат Салих им каза...”** [еш-Шу'арā': 142] И още: **“Когато техният брат**

Лют им каза...” [еш-Шу‘арā’: 161] [Защото тези пророци ﷺ говореха на хората от своите народи.] Но когато идва ред на разказа за Шу‘айб ﷺ Аллах ﷻ казва по смисъл: **“Когато Шу‘айб им каза...”** [еш-Шу‘арā’: 177] – [без да бъдат използвани думите “техният брат”,] защото обитателите на горичката на които Шу‘айб ﷺ говореше не бяха от неговия народ.

Седемнадесети хадис:

“Какво е положението на хора, които разговарят, а когато видят човек от семейството ми [Ал ел-Бейт] прекъсват разговора си?” Тук сеййдина ‘Аббас ибн ‘Абдулмутталиб се оплаква на Пратеника на Аллах ﷺ, че всеки път, когато влезе при ебӯ Суфйāн и неговите другари и те говорят за нещо, прекъсват разговора си, все едно не желаеха той да го чуе. А това е нещо, което огорчава всеки човек. Ако ние разговаряме и някой поиска разрешение да се присъедини към нас и след като му дадем разрешение прекъснем разговора си – той ще се почувства неудобно. Защото той разбира от нашето мълчание, че не желаем да споделяме с него и не желаем да чуе за какво говорим. А това без съмнение наранява.

И точно от това се оплака ‘Аббас رضي الله عنه, че всеки път, когато влиза при ебӯ Суфйāн и другарите му – те прекъсват разговора си, все едно не желаят да ги чуе. И когато му се оплака той رضي الله عنه каза: *“Какво е положението на хора...”*

Защо Пророкът ﷺ каза “положението на хора”, а не каза “положението на човек”? Това бе от неговото възпитание и неговия прекрасен нрав ﷺ. Това бе начина по който той ﷺ лекуваше проблемите. Когато видеше лошо качество у даден човек не го споменава по име. Вместо това отправяше съвета си в множествено число към всички хора: *“Какво е положението на*

хора...”, “Какво е положението на някои от вас...” и т.н. Всичко това показва свенливостта на Пророка ﷺ и прекрасния му подход към хората, а също показва и мъдростта и нежността с която даваше наставления на другите. Мъдрост, защото за него ﷺ бе задължение да дава наставления на другите хора, но не и по начин, който да накара хората да се отвърнат и да се разбягат от него ﷺ. Защото ако се опитаме да поправим някого пред останалите хора, това ще го оскърби, а дори може да го накара да ни се противопостави.

Бях попитан за значението на айета: **“Аллах не обича да се прогласява за злото освен от угнетения.”** [ен-Нисā': 148] А също и за айета: **“Рабите на Всемилоствия са онези, които ходят по земята с кротост и ако невежите им отправят думи, казват: “Мир!”**” [ел-Фурқан: 63] Отговора е, че думите в изреченията, които са пряка реч не е задължително да бъдат изречени от човека. Наистина те могат да бъдат изречени с устата, но смисъла, който носят може да бъде изразен и чрез действията на даден човек. Например думата “Мир!” от горния айет не значи буквално, че трябва да кажем “Мир!” на онзи, който спори с нас, защото това е в разрез с шерї'атската мъдрост, съдържаща се в този айет. Ако ние му кажем “Мир!”, той ще се досети, че ние го смятаме за невеж, а това ще го обиди и огорчи. Това е все едно да му кажем в прав текст: “Ти си неграмотен!”, защото той също чете Қур'ан и знае за този айет. От което разбираме, че смисъла на този айет е да избегнем спора и да се отстраним от този човек по най-мирния и спокоен начин. И затова свидетелства друг айет от същата сүра: **“И ако минат край празнословие, отминават достойно.”** [ел-Фурқан: 72]

Същото важи и за първия айет: **“Аллах не обича да се прогласява за злото освен от**

угнетения.” [ен-Нисā’: 148] Казаха ми: “Ориенталистите и враговете на Ислāма казват: “Твърдите, че Қур’ана има пределно красноречие и изразителност. Но какво красноречие може да има в думи за които няма никаква основа в шерй’ата?” “А кои са тези думи?” **“Аллах не обича да се прогласява за злото освен от угнетения.”**” Защото начина по който те разбират този āйет е, че Аллāх не обича да се говорят скверности, да се проклѝна и да се обижда, освен ако човек също не бъде проклѝнат или обиден. Т.е. че този āйет ни подканва да отвърщаме на злото със същото зло. А действителният смисъл на āйета е, че хората и в частност вярващите нямат право да разгласяват злините извършени от другите хора, освен ако човек е ощетен и той търси правото си [като казва за случилото се съдията или управника например].

Затова и Пророкът ﷺ казва: “*Какво е положението на хора, които говорят...*”, използвайки множествено число, за да не би някой да приеме тези думи лично и да се засегне или обиди. “...а когато видят човек от семейството ми [Ал ел-Бейт] прекъсват разговора си?” – все едно не желаят да бъдат чути.

“Кълна се в онзи в чиято ръка е душата ми, вярата не ще влезе в сърцето на човек, докато не ги обикне заради Аллāх и заради близостта им до мен.” Това е велика клетва! Не ще влезе вярата и вярата няма да намери място в онова сърце, което съдържа дори и прашинка ненавист или омраза към Ехл ел-Бейт. Невъзможно е в едно и също сърце да се съберат едновременно вярата и ненавист към Ехл ел-Бейт. Ако в това сърце има вяра и в същото време има дори малко ненавист към Ехл ел-Бейт, това не е истинска вяра, а е лицемерие - нифāқ. А що се касае до вярата, тя се настанява единствено в чистите и здрави сърца изпълнени с обич и възвеличаване на Пророка ﷺ

и Ехл ел-Бейт ﷺ.

Осемнадесети хадїс:

“Какво е положението на хора, които ме огорчават по отношение на семейството ми [Ехл ел-Бейт]?” Обърнете внимание на думите му ﷺ! Той ﷺ не казва “Какво е положението на хора, които огорчават семейството ми?” Тези думи показват, че огорчението и причиняването на страдание на един член на Ехл ел-Бейт е равносилно на огорчение и причиняване на страдание на самия Пророк ﷺ. И как да не е така при положение, че Пророка ﷺ казва: “Който огорчи [причини страдание на] зиммї [немюсюлманин, който се намира под закрила на мюсюлманите] все едно е огорчил [причинил страдание на] мен.”? [След като това е положението на хората зиммї] какво мислите тогава по отношение на Ехл ел-Бейт ﷺ?

“Кълна се в онзи в чиято ръка е душата ми, рабът не ще повярва докато не ме обикне, и не ще ме обикне докато не обикне потомството ми.” Което още веднъж потвърждава думите ни, че обичта към потомството на Пророка ﷺ - Ехл ел-Бейт е от самата обич към самия Пророк ﷺ. Защото когато даден човек обича истински друг човек, той обича и всичко любимо на този човек – “Любимия на моя любим е и мой любим.”

Деветнадесети хадїс:

“Обичайте Аллāх заради богатата с които Той ви препитава, и ме обичайте заради обичта ви към Аллāх, и обичайте семейството ми [Ехл ел-Бейт] заради обичта ви към мен.”

Няма съмнение, че обичта на раба към неговия Създател е задължение, което самия

разум потвърждава, още преди шерї'ата да я постанови. Защото Той ﷻ изкара човека от небитието, от състоянието на несъществуване и задоволи неговите нужди. И Той ﷻ е **“Който сътвори и осъразмери, Който прецени и напъти.”** [ел-Еа'ля: 2-3] И Той ﷻ дари човека със сетивата, чрез които опознава всичко. Дари го със слух и зрение, и сърце [разум]. И преди да излезем от корема на майките си не знаехме нищо. **“И ви извади Аллах от утробите на вашите майки, без да имате знание, и Той направи за вас слуха и зрението, и сърцата, за да сте признателни.”** [ен-Нехл: 78] И така Аллах ﷻ ни сътвори от нищо. Както казва шейха на нашите шуїуҳ ебу ел-Федл ел-Кеттāнї ﷺ: “Къде бяха способите и средствата, когато бяхме свити в “дъното на кладенеца”? **А нима човекът не помни, че Ние го сътворихме и преди, когато бе нищо?** [Мерйем: 67]” И също както казва шейх 'Адулмāлик ед-Дарїр ел-Хасенї ел-Фāсї ﷺ в неговата “ел-Мунаджāt”: “Не съществувах, а Ти ме стори да съществувам. И аз отсъствах, а Ти ме стори присъстващ. И не знаех нищо, а Ти ме научи... И нямам недостатък срещу който да не стои Твое съвършенство, но дори и моите недостатъци имат край, а Твоето съвършенство няма край!”

“Обичайте Аллах заради благата с които Той ви препитава!” Всеки дъх е благо. Въздухът, който вдишваме и издишваме е огромно благо. Самото ни съществуване е благо. Разумът е благо. Способността да разсъждаваме и разпознаваме е благо. А къде са благата на тялото? **“Който те сътвори и съчлени, и осъразмери...”** [ел-Инфитār: 7], а после те постави в **“най-добрата общност, изведена за хората”** [Āли 'Имрāн: 110] и те стори да бъдеш от последователите на този знатен Пророк ﷺ? Само това благо няма никое друго съпоставимо с него. Нима всичко това бе по твой собствен избор? Нима ти си част от общността на Мухаммед

﴿ٱللَّهُ﴾ по твой собствен избор? Нима Аллāх ﴿ٱللَّهُ﴾ те създаде по твой собствен избор? Нима му каза: “Създай ме!” Той ﴿ٱللَّهُ﴾ е онзи, който те създаде. И ако бе пожелал ﴿ٱللَّهُ﴾ щеше да те сложи в общност на идолопоклонници и на безверници. И ако бе пожелал ﴿ٱللَّهُ﴾ щеше да те стори да си някое от животните. Но вместо това Той ﴿ٱللَّهُ﴾ те почете със съществуване, почете те да си човек, почете те като те сложи в най-добрата общност, и те почете с вярата и с Ислāма. Това са богатата на Аллāх. Затова *“Обичайте Аллāх заради богатата с които Той ви препитава!”* Препитава, защото този процес продължава непрекъснато във всеки един момент, това не е еднократно действие случило се в миналото.

“...и ме обичайте заради обичта ви към Аллāх...” Това е доказателство, че двата вида обич [към Аллāх ﴿ٱللَّهُ﴾ и към Неговия Пратеник ﴿ٱللَّهُ﴾] са неразделни една от друга. В същия смисъл е и хадїса от Енес ибн Мāлик رضي الله عنه: *“Онези, в които се намират следните три неща са усетили сладостта на вярата: Да бъдат Аллāх и Неговия Пратеник по-любими за него от всичко друго освен тях двамата.”* Хадїсът не казва: “Аллāх да бъде по-обичан за него от Неговия Пратеник...”, а казва: “Да бъдат Аллāх и Неговия Пратеник...” Същият израз, където Аллāх ﴿ٱللَّهُ﴾ и Неговия Пратеник ﴿ٱللَّهُ﴾ се споменават заедно се използва дори и в Свещения Қур’ан: ***“Кажі: “Ако вашите бащи, синове, братя и съпруги, и родът ви, и имоти, които сте придобили, и търговия, за която се плашите от застой, и жилища, които харесвате, са ви по-любими от Аллах и Неговия Пратеник...”*** [ет-Теўбе: 24] От това разбираме още веднъж, че обичта към Аллāх ﴿ٱللَّهُ﴾ и към Пророка ﴿ٱللَّهُ﴾ са неразделни една от друга. Същото правило важи дори и по отношение на вярата: ***“Вярвайте в Аллах и Неговия Пратеник...”*** [ел-Хадїд: 7] Същото правило важи и по

отношение на покорството: **“О, вярващи, покорявайте се на Аллах и Неговия Пратеник, и не се отмятайте от него, след като [го] чувате!”** [ел-Енфāl: 20] Дори в последния āйет е използвано местоимение за единствено, а не за двойствено число: **“и не се отмятайте от него [Пророка ﷺ]”** вместо: **“и не се отмятайте от тях двамата”**. А правилото е, че местоимението се връща към най-близкия носител и това е Пророка ﷺ! След този āйет Всевишния Аллāх казва по смисъл: **“О, вярващи, откликвайте на Аллах и на Пратеника, щом ви зове към онова, което ще ви съживи!”** [ел-Енфāl: 24] И отново Аллāх ﷻ казва **“щом ви зове”**, а не **“щом те двамата ви зоват”**. И още: **“И ненавиждаха само защото Аллах и Неговият Пратеник ги обогати от своята благодат.”** [ет-Теўбе: 74] Отново – **“от неговата [на Пророка ﷺ] благодат”**, а не **“от благодатта на тях двамата”**. Защото благодатта е една – нейният източник е Аллāх ﷻ, а нейната проява е Пратеника на Аллāх ﷺ.

Доказателствата за тази неразделност са неизброими. Също и ибн Теймийе رحمہ اللہ след като изброява āйетите, където Аллāх ﷻ и Неговия Пратеник ﷺ са споменати заедно казва: **“Всичко това и още много други неща освен това, са доказателство за неразделността между правата на Аллāх ﷻ и Неговия Пратеник ﷺ и че направлението към Аллāх и направлението към Неговия Пратеник е едно и също направление. Защото общността не може да се свърже със своя господар без посредничеството му ﷺ и тя няма друг път освен неговия път, нито друга връзка освен неговата връзка, затова не трябва да правим разграничение между Аллāх и Неговия Пратеник в никое от горепосочените неща.”** [Т.е. по отношение на вярата и на покорството.]

“...и обичайте семейството ми [Ехл ел-Бейт] заради обичта ви към мен!” И така, след

като обичта ни към Ехл ел-Бейт ﷺ е обич към Пророка ﷺ и след като обичта ни към Пророка ﷺ е обич към Алла̀х ﷻ, то обичта ни към Ехл ел-Бейт ﷺ е обич към Алла̀х ﷻ.

Двадесети хадїс:

“Никой от вас не е повярвал докато аз не стана по-обичан за него от самия него.” Този хадїс говори за най-високата степен на обич и за най-високата степен на вяра. Когато сеййидина ‘Умер ибн ел-Хатта̀б رضي الله عنه каза: “Кълна се в Алла̀х, о, Пратенико на Алла̀х, наистина ти си по-обичан за мен от всяко нещо с изключение на самия мен!” А той ﷺ каза: “Не, о, ‘Умер [не си достигнал съвършенството във вярата]!” Тогава ‘Умер رضي الله عنه каза: “Кълна се в Алла̀х, о, Пратенико на Алла̀х, сега вече ти си по-обичан за мен от всяко нещо, дори от самия мен!” И каза [Пророка ﷺ]: “Сега вече, о, ‘Умер [си достигнал съвършенството във вярата].” Думата “Сега!” от Пратеника на Алла̀х ﷺ е доказателство, че обичта е способна да издигне човек до съвършенство във вярата само за един единствен миг. “Сега!” – и само за миг [‘Умер رضي الله عنه] достигна съвършенство във вярата. А когато търсим съвършенството във вярата, по друг път, различен от обичта, ще ни бъдат нужни дълги периоди от време и години наред, през които да се борим и да търпим, докато достигнем съвършенството. Обичта обаче догонва крайните предели.

“... и семейството ми [ехл, най-близките ми] по-обичано за него от семейството му [най-близките му]...” Кой са семейството му ﷺ? Семейството му, както вече споменахме, са хората посочени от него ﷺ когато бе попитан кои са най-обичаните хора от него ﷺ, а той ﷺ постави хората на различни степени. В единия хадїс хората питат Пророка ﷺ: “Кои е най-обичания човек от теб?” Отговори ﷺ: “‘Аише.” Попитаха: “А от мъжете?” Каза: “Ебу̀ Бекр.” Откъдето разбираме,

че най-обичаният сред обикновените хора за Пророка ﷺ бе сеййидина ебӯ Бекр عليه السلام. Но в друг хадїс Пророка ﷺ казва: “Най-обичаните хора за мен от семейството ми [Ехл ел-Бейт] са Хасен и Хусейн.” А в трети хадїс казва عليه السلام: “Най-обичаният човек за мен от най-близкото ми семейство [Ехл] е Фатїма.” Т.е. с думите “...и семейството ми [ехл] по-обичано за него от семейството му...” тук се има предвид Фатїма عليها السلام.

“...и семейството ми [итра, потомството ми] по-обичано за него от семейството му [потомците му]...” – двамата знатни внуци на Пророка عليه السلام - Хасен и Хусейн عليهما السلام.

“...и личността ми по-обичана за него от личността му.” Защо Пророкът عليه السلام повтаря това изречение след като хадїса започва с подобни думи на него? Защото с първото изречение от хадїса “Никой от вас не е поярвал докато аз не стана по-обичан за него от самия него.” Пророкът عليه السلام има предвид обичта към него заради всичките му качества и характеристики, включително пророчеството и посланието на Аллах, което той عليه السلام оповестява. А с последното изречение на хадїса “...и личността ми по-обичана за него от личността му.” се има предвид обичта към него като обикновен човек дори и без да вземаме под внимание пророчеството и оповестяването на повелите на Аллах عليه السلام.

Двадесет и първи хадїс:

“Възпитавайте у децата си три качества: обичта към Пророка ви, и обичта към семейството му [Ехл ел-Бейт], и четенето на Кур’ан.”

Значението на думата “възпитание” в този хадїс е посяване, развитие и подхранване. Създайте у тях тези прекрасни качества.

Първото от тези качества е обичта към Пророка ﷺ. И няма съмнение, както вече многократно пояснихме, че обичта към Пророка ﷺ е стълб от стълбовете на вярата и основа от нейните основи. И не е възможно човек да достигне съвършенство във вярата без да достигне съвършенство в обичта си към Пратеника на Алла̀х ﷺ.

И [второто качество е] обичта към семейството му ﷺ - Ехл ел-Бейт ﷺ, за която също многократно пояснихме, че е част от обичта към Пророка ﷺ.

И [третото качество е] четенето на Қур'ан. Няма съмнение, че връзката на вярващия към Қур'ана е връзката му към откровението [ўаўх] и връзката към “небето”. И то е връзката му и към оповестяващия от страна на Всевишния Алла̀х ﷻ – Пророка ﷺ. И няма добро в онзи вярващ, който е прекъснал връзката си с Алла̀х или Неговия Пратеник, или Қур'ана. Затова Пророкът ﷺ казва: **“И рече Пратеника: “О, Господи, моят народ изостави [отрече] този Коран.”**” [ел-Фурқан: 30] И слава на Алла̀х, че в този айет се казва “моят народ” [қайми], не се казва “моята общност” [умметі]. Т.е. с този айет се има предвид хората сред, които живееше Пророка ﷺ, които го взеха за лъжец и отрекоха Қур'ана. И не се има предвид, както някои го разбират буквално, хората изоставили четенето на Қур'ан. Защото човек може остави Свещения Қур'ан по друга причина, която не е свързана с ненавист и омраза към него, като заетост, липса на възможност и други подобни пречки. Вместо това се имат предвид хората, които умишлено и целенасочено изоставят Қур'ана. Алла̀х да ни пази да не бъдем от тези хора!

Няма съмнение, че четенето на Қур'ан е от огромна полза за човека. По същия начин е и слушането на Қур'ан. И както ел-Хаққ ﷻ ни е заповядал да четем Қур'ан: **“Четете, колкото**

можете, от Қур'āна!" И още: *"Четете, колкото можете от него!"* [ел-Музземмил: 20], по същия начин Той ﷻ ни заповяда: *"Когато се чете Қур'āнът, слушайте го и мълчете, за да бъдете помилвани!"* [ел-Еа'раф: 204] И още: *"Вярващите са онези, които щом бъде споменат Аллах, сърцата им тръпнат, и щом им бъдат четени Неговите знамения, те усилят вярата им, и на своя Господ се уповават."* [ел-Енфāl: 2] И така Аллах ﷻ е сторил самото слушане на Қур'āна да бъде доказателство против съдружаващите, а не [специално] неговото четене. Защото, когато човек слуша Қур'āн на това слушане присъстват свидетели – онези, които са чели Қур'āн. Затова и Аллах ﷻ казва по смисъл: *"И ако те моли за защита някой от съдружаващите, защити го, та да чуе той Словото на Аллах!"* [ет-Теўбе: 6] В айета се казва: *"...та да чуе Словото на Аллах!"*, а не *"...та да прочете Словото на Аллах!"*

И когато Пророкът ﷺ чу ебӯ Мӯсā ﷺ да чете Қур'āн с прекрасен глас, а после го извести за това с думите: *"Чух твоя глас. И наистина ти си дарен с глас от гласовете на Дайӯд ﷺ."* А той ﷺ му отвърна: *"Кълна се в Аллах, о, Пратенико на Аллах, ако знаех, че ме слушаш щях да го разкрася [четенето си] по най-прекрасния начин."*

Също така Пратеникът на Аллах ﷺ каза на ибн Мес'уд ﷺ: *"Прочети ми Қур'āн!"* А той ﷺ отвърна: *"Да чета на теб, а той бе низпослан на теб?"* Т.е. ти не се нуждаеш да слушаш Қур'āн от мен, тъй като Қур'āнът бе низпослан в твоето сърце. А той ﷺ му отвърна: *"Аз обичам да го слушам от другите."*

А също [Пророкът ﷺ] каза на Убейй ибн Кеа'б ﷺ: *"Аллах ми заповяда да ти прочета [сӯра] Лем йекуниллезине кеферӯ мин ехлил китаби."* Каза: *"Нима Той [Аллах ﷻ] ме нарече по име,*

о, Пратенико на Аллāх?” Каза [Пророкът ﷺ]: “Да!” И Убейй се разплака [от вълнение].

Двадесет и втори хадїс:

“Всяко нещо има свои основи, а основите на Исляма са: обичта към сподвижниците [сахаба] на Пратеника на Аллāх, Аллāх да го благослови и приветства, и обичта към семейството му [Ехл ел-Бейт].”

Няма съмнение, че обичта към сподвижниците на Пророка ﷺ е част от вярата. Защото човек няма право да твърди, че обича Пророка ﷺ, а в същото време да ненавижда неговите сподвижници رضي الله عنهم. Защото самия Күр’ан е утвърдил тяхната знатност и тяхното превъзходство. Както преселниците – ел-мухāджирүн, така и помощниците – ел-енсār. Защото и двете групи са похвалени по най-прекрасния начин в Книгата на Аллāх. Например: **“Мухаммед е Пратеника на Аллах. А онези, които са заедно с него, са строги към неверниците, милостиви помежду си.”** [ел-Фетх: 29] А кои са онези, които са заедно с него? Неговите сподвижници от преселниците и помощниците. Затова онези, които изразяват своята обич към Пророка ﷺ и Ехл ел-Бейт عليه السلام, но в същото време не възпират езиките си да говорят зло по отношение на сподвижниците رضي الله عنهم се намират под изключително голяма опасност. Затова нека тези хора се боят от Аллāх и се завърнат към отношението на [праведните предци] сред мюсюлманите [към сподвижниците му]. И нека да се боят от Аллāх и да опазват свещеността на сподвижниците رضي الله عنهم на Пророка ﷺ. И още повече да внимават по отношение на онези сподвижници, които заместиха Пророка ﷺ по толкова прекрасен начин в отношението си към Ехл ел-Бейт عليه السلام. Защото, както вече споменахме, обичта към тези сподвижници رضي الله عنهم е част от обичта ни към Пророка ﷺ.

Двадесет и трети хадїс:

“Основите на Ислама са обичта към мен и обичта към семейството ми [Ехл ел-Бейт].”

Значението на този хадїс е напълно аналогично на значението на предходния хадїс и не смятам, че има нужда да повтаряме вече казаното още веднъж.

Двадесет и четвърти хадїс:

“Който обича сподвижниците ми, съпругите ми и семейството ми [Ехл ел-Бейт], и не отрича никого от тях, и напусне този свят обичайки ги, ще бъде заедно с мен, на моята степен в Қияметския ден.”

Няма съмнение, че този хадїс е от най-прекрасните и най-великите благовестия. Но никой човек не попада в категорията [на хората споменати в] този хадїс, освен при едно условие. А това условие е човек да почита високото положение на сподвижниците ﷺ, и на пречистите съпругите на Пророка ﷺ, които бяха избрани за такива от самия Всевишен Господар ﷻ. За тях Алла̀х ﷻ казва: **“О, жени на Пророка, вие не сте като никоя друга от жените.”** [ел-Ехзаб: 32]

Искам да ви обърна внимание на една грешка в която често попадат учените по тефсїр. Някои от тях свързват това изречение със следващото: **“Ако сте богобоязливи...”** [Т.е. съпругите на Пророка ﷺ не са като никоя друга от жените само при положение, че са богобоязливи, а ако те не са богобоязливи – няма разлика между тях и другите жени.] Това е неправилно тълкуване, и да се поставя точката на изречението върху думите **“...ако сте богобоязливи.”** също е неправилно. Защото причината за тази почит и това достойнство е именно съжителството им с Пророка ﷺ. Защото ако правилният прочит на айета беше “О, жени на

Пророка, вие не сте като никоя друга от жените само ако сте богобоязливи.” – това щеше да значи, че всяка друга жена, която достигне тяхната степен на богобоязливост получава същата знатност и почит споменати в айета. А това противоречи на първата част от изречението на айета. Затова правилният прочит е: ***“О, жени на Пророка, вие не сте като никоя друга от жените. Ако сте богобоязливи, не говорете с нежност, та да не законнее онзи, в чието сърце има болест.”***

И така този айет е доказателство за достойнството и превъзходството на съпругите на Пророка ﷺ, които бяха пречисти, благословени. Затова никой човек няма право да ги петни или да отрича техните достойнства, защото Всевишният Аллах не позволи на никой от пророците му ﷺ да бъде приписана глупост или скверност.

А що се касае до “измяната” на жената на Нух عليه السلام и жената на Лют عليه السلام тук не става въпрос за прелюбодеяние, а за това, че те им измениха във вярата и в убежденията си. ***“Даде Аллах пример на неверниците с жената на Нух и жената на Лют. Те бяха омъжени за двама Наши праведни раби, но им измениха [във вярата] и с нищо не ги избавиха от Аллах [мъжете им], и бе речено: “Влезте в Огъня с влизащите!””***[ет-Техрим: 10]] Защото не е възможно пророк да не е наясно и да е в неведение с това какво става в неговия собствен дом.

Хадиса продължава: “... и не отрича никого от тях, и напусне този свят обичайки ги, ще бъде заедно с мен, на моята степен в Қияметския ден.” А каква по-голяма благодат и по-голяма почит от това?

Двадесет и пет хадис:

“Краката на раба няма да помръднат в Қияметския ден докато не бъде попитан за четири неща.” Т.е. няма да му бъде повелено да влезе в Дженнета или в Джехеннем, докато не бъде разпитан за тези четири неща. А думата “разпитан” в случая означава да му бъде потърсена сметка.

“За живота си – как го е прекарал?” Ще му бъде казано примерно: Аллах те дари с дълъг живот – шестдесет или седемдесет, или осемдесет, или сто години. Какво направи през всичкото това време? Дали го прекара в покорство към Аллах или в неподчинение към Него? Дали го прекара с вяра и помощ за Исляма или обратното?

“И за младостта си – как я използвал?” Аллах те дари с младост, здраве и сила, за какво ги използва и за какво ги “похарчи”?

“И за богатството си – как го е похарчил и откъде го е придобил?” Дадох ти богатство. Откъде се сдоби с него и по какъв начин го похарчи?

И накрая: “И за обичта му към нас – Ехл ел-Бейт?” Помагаше ли им? Или ги мразеше и враждуваше с тях?

Двадесет и шести хадис:

“Застъпничеството ми е за моята общност – онези, които обичат семейството ми [Ехл ел-Бейт], те са моите привърженици [ши‘а].”

Тук думата ши‘а [ши‘ит] означава помагащите и подкрепящите Ехл ел-Бейт ﷺ. И всеки, който покровителства семейството на Пророка ﷺ е от неговите “ши‘ити” в истинския

смисъл на думата – т.е. от неговите привърженици.

Двадесет и седми хадїс:

“Най-укрепеният от вас върху моста [е-с-сирāt] ще бъде онзи, който най-силно обича семейството ми [Ехл ел-Бейт] и сподвижниците ми [сахаба].”

Това е гаранция от Аллāх ﷻ и Неговия Пратеник ﷺ, че всеки човек, който умре вярващ, и умре с единобожие, и умре с обич към Пророка ﷺ, и неговото семейство ﷺ, и неговите сподвижници ﷺ, на него му е гарантирано, че ще мине през моста – е-с-сирāt, без да бъде от пропадналите, а Аллāх ﷻ ще го утвърди и той ще премина е-с-сирāt като светкавица. И това е обещание от Пратеника на Аллāх ﷺ, което със сигурност ще се изпълни, обещание в което няма лъжа. Че Аллāх ﷻ ще утвърди и укрепи всеки, който умре обичайки семейството на Пророка ﷺ – Ехл ел-Бейт ﷺ и обичайки сподвижниците му – сахаба ﷺ, признавайки високото им положение, и той няма да се подхлъзне и няма да пропадне.

Двадесет и осми хадїс:

“Който иска Аллāх да му отреди благодатен живот...” Учените имат различни становища дали може Аллāх ﷻ да отреди благодат в живота на някого, като удължи предписания му срок на пребиваване на този свят или пък, че това не е възможно, а благодатта в живота означава срока прекаран на тази земя да бъде най-пълноценен и полезен? Онова, което смятам е, че е възможно Аллāх ﷻ да удължи живота на даден човек. Например, ако е предписано на даден човек да прекара определен срок на този свят и определен срок в гроба си, да бъде взето от

времето предписано му да прекара в гроба и да бъде добавено към времето предписано му да прекара на този свят. Но тези две времена събрани заедно нито могат да се увеличат, нито да намалят. И източника от който извлякох това становище са думите на Всевишния: **“Той е Онзи, Който ви сътвори от глина, после отсъди един срок и определен срок има при Него. После се съмнявате!”** [ел-Ен’ам: 2] В този āйет се споменават два срока. Първият от споменатите не се определя точно. Що се касае до втория срок – той е определен при Алла̄х ﷻ. Следователно първият срок, който не е назван е възможно да се променя. Що се касае до втория, който е определен, той не може да се променя. Доказателство за това има и в думите на Нұх ﷺ, който казва: **“Служете на Аллах и се бойте от Него, и ми се покорете! Тогава Той ще ви опрости греховете и ще ви даде отсрочка до определен срок. Срокът на Аллах, когато дойде, не ще бъде забавен, ако знаете.”** [Нұх: 3-4] Думите му: **“ще ви даде отсрочка до определен срок”** са доказателство, че живота може да бъде удължен. А когато той ﷺ казва: **“Срокът на Аллах, когато дойде, не ще бъде забавен...”** има предвид определения срок от āйета в сūra ел-Ен’ам, а той не търпи промяна.

“...и да стори за него наслада онова, с което го е дарил...” – т.е. всички явни и скрити дарове и благодеяния на Алла̄х ﷻ, осезаеми и разбираеми, и малките и големите, и явните и скритите, и присъстващи и отсъстващи, **“...да ме замести в грижата ми за семейството ми по най-добрия начин.”** – да съблюдава моите права и задълженията, които има към мен, чрез отношението си към тях, като отношението му към тях да бъде най-доброто и най-прекрасното. Така, както казва сеййидина ебӯ Бекр: **“Бойте се от Мухаммед ﷺ по отношение на неговото семейство!”** А също казваше: **“Кълна се в Алла̄х, за мен е по-обичано да поддържам връзка с близките на**

Пратеника ﷺ отколкото със своите собствени близки!” Именно това е смисъла на думите му ﷺ “... да ме замести в грижата ми за семейството ми по най-добрия начин.” Да издължи правата ми към него и задълженията си към мен, като се държи добре с тях, и ги подкрепя, и им помага.

“А който не ме замести в грижата ми към тях животът му ще бъде скъсен...” – както продължителността на живота му, така и качеството и беракета в неговия живот, “... и на Қияметския ден ще дойде при мен с почерняло лице.” [Аллах да пази от такава участ!]

Двадесет и девети хадїс:

“Последните думи на Пратеника на Алла̄х, Алла̄х да го благослови и приветства: заместете ме в семейството ми [Ехл ел-Бейт] с добро.”

Смисълът на този хадїс се припокрива със смисъла на предишния хадїс. “Последните думи” в този хадїс означава последното завещание на Пророка ﷺ в болестта му, в която си отиде от този свят.

Тридесети хадїс:

“Привържете се за обичта към нас – Ехл ел-Бейт, защото наистина онзи, който се срещне с Алла̄х обичайки ни, ще влезе в Дженнета с нашето застъпничество. Кълна се в онзи, в чиято ръка е душата ми, не ще помогнат делата на раба без да е разбрал нашата важност.”

“Привържете се...” – бъдете постоянни, придържайте се здраво, не изоставяйте на никаква цена...

“... обичайки ни...” – да има гореща приятелска обич и в двете посоки, да ги обичаме и да ни обичат.

“... не ще помогнат делата на раба без да е разбрал нашата важност.” Т.е. дори и човек да дойде с изобилие от добрини [на Съдния ден], но без да е изпълнил своите задължения към Ехл ел-Бейт, не ги е подкрепял, не им е помагал, не ги е покровителствал, не ги е обичал, не ги е предпочитал пред себе си... На такъв човек не ще му бъде от полза застъпничеството на застъпниците и такъв човек не ще се сдобие със застъпничеството на дядо им – Пророка ﷺ. И Аллāх знае най-добре!

О, Аллāх, ние те молим, и се обръщаме към Теб с твоя Пророк, нашия повелител и нашия най-ближен – Мухаммед ﷺ – Пророкът на милостта, и се обръщаме към Теб с неговото почтено семейство, хората от покривалото, Ехл ел-Кисā', Аллāх да ги благослови и приветства, петимата – ел-Мусṭафā, и ел-Муртедā, и двамата им сина, и ел-Фāтима, обръщаме се към Теб с тях, о, Господарю на световите, да благословиш, и да отправиш приветствия, и да дариш с благодат нашия повелител Мухаммед и неговите най-добри и най-пречистени Ехл ел-Бейт, и да обхванеш и нас заедно с тях с Твоята благодат, и Твоите добрини, и Твоята милост, и да сториш преграда между нас и онова, което ненавиждаме и се страхуваме от него.

О, Аллāх, дари ни със сигурност и дари със сигурност нашите страни, и повери делата ни на най-добрите от нас, и не ги поверявай на най-лошите от нас. И премахни твоята ненавист и твоя гняв от нас, и не дарявай с власт над нас онзи, който няма страх от теб, нито милост към нас, заради греховете, които сме извършили, о, Най-милостив от милостивите. О, Аллāх, отреди ни онова, което обичаме, без да сме изпитали вреда, нито лошо изпитание. И последният ни зов е – Слава на Аллāх, Господаря на световите. И Аллāх да благослови нашия повелител Мухаммед и неговото най-добро и най-пречистено семейство. Ел-Фāтиха...

Четвърти завършващ урок

С името на Аллāх, Всемиловичия, Премилосърдния. Слава на Аллāх, Господаря на световите. И най-съвършените, и най-изпълнените, и най-продължителните и непрекъснати благослов и приветствие към нашия повелител Мухаммед – последния пророк и водач на пратениците, и милост на Аллāх към световите, ключът към заключеното, завършекът на всичко предходно, онзи, който защити истината чрез истината и напъти към правия път на Аллāх. И по същия начин [благослов и приветствие] към неговото семейство, които се равняват на великата му степен [на Пророка ﷺ] и така, както подобава.

Тридесет и първи хадїс:

“Ще бѣда свидетел на четирима в Қияметския ден: онзи, който почита потомството ми, и който изпълва нуждите им, и който бѣрза да им помогне ако имат нужда от него, и онзи, който ги обича със сърцето и езика си.”

Няма съмнение, че извършването на каквито и да било добрини е от признаците на вярата. А също, че помощта между хората като цяло е от признаците за обичта по между им в името на Аллāх ﷻ. И не само това, тя е признак за твърдото и непоколебимо убеждение на вярващите. Защото ако човек не бе убеден, че всяка добрина, която върши ще му бѣде изплатена от Аллāх ﷻ, той изобщо нямаше да я извърши. Затова винаги причината и мотива, който подбужда хората да извършват добрини е твърдото им убеждение, че всяка добрина ще бѣде възнаградена от Аллāх ﷻ.

Какво остава тогава ако тази добрина е извършена на някой от почтените членове на Ехл

ел-Бейт, при положение, че за тях е забранено дори и приемането на милостинята и садаќата. Те нямат право да приемат зекјата на хората. Защото тази садаќа и този зекјат пречистват мърсотията на тези богатства. А те са пречистени [от Алла̄х ﷻ]. Затова човек не трябва да им дава садаќа или зекјат, а ако иска да им помогне да им даде като подарък онова, което му е в излишък от богатството, което притежава.

Когато Пророка ﷺ видя Хасен или Хусейн да поднася фурма към устата си, я извади от устата му и му нареди да я изплюе, казвайки: “*[Тази фурма] може да е от садаќа, а ние не ядем [не приемаме] садаќа.*” Друг път, когато Пророка ﷺ влезе при ‘А’ише رضي الله عنها и видя че е напалила огън и е сложила казан върху него я попита: “*Какво е това?*” А тя отговори: “Месо, което бе дадено за садаќа на Берйра.” [Берйра бе слугиня на ‘А’ише رضي الله عنها.] А Пророкът ﷺ каза: “*Това месо е садаќа за нея, но е подарък за нас.*”

От това разбираме, че за Ехл ел-Бейт има специфични правила и те имат специфични права, като гореспоменатото например – не приемат от садаќата и от зекјата на хората, а приемат единствено подаръци. По тази причина ние не трябва да ги изоставяме и да бъдем нехайни за тяхното положение и тяхното състояние и още повече, ако те се намират в ситуация в която са неспособни да задоволят своите нужди и да се сдобият със своето препитание. Тогавя сме длъжни да направим всичко за да задоволим нуждите им и да обезпечим за тях достоен живот.

Защото Пророка ﷺ не помоли Алла̄х ﷻ да ги дари със земния живот или с богатство, а вместо това Го помоли: “*О, Алла̄х, стори препитанието на родът на Мухаммед кифāфен [толкова, колкото е необходимо].*” А в друго предание: “*О, Алла̄х, стори препитанието на рода на Мухаммед*

қутен [колкото е нужното за деня].” Не трябва да разбираме това, че Пророкът ﷺ се помоли на Аллах ﷻ да лиши потомството му от препитание. Не! Но той ﷺ се страхуваше за тях от изпитанието на охолството на този свят и затова избра за тях да получават само толкова, колкото е необходимо. И избра за тях същото, което избра и за себе си. Защото когато му бе предложено да избере дали да бъде пророк, който е цар или пророк, който е раб, той ﷺ избра да бъде пророк, който е раб.

В този хадис Пророкът ﷺ завещава на своята общност – защото макар и изказът на хадиса да е насочен към неговите сподвижници *رضي الله عنهم*, смисълът му обхваща цялата мюсюлманска общност до Съдния ден – че той ﷺ ще бъде свидетел на четири групи хора. Като смисъла на думата “свидетел” в този хадис е “застъпник”. Кои са тези четири групи хора?

“Онзи, който почита потомството ми,” Защото онзи, който изрази своята почит и своето уважение към сеййид или на шериф от потомството на Хусейн или от потомството на Хасен *عليه السلام*, все едно е оказал почит на самия Пророк ﷺ. А начините по които човек може да изрази своите почит и уважение са многобройни. Всяка добрина, или поддържане на добри приятелски отношения, или благодеяние – всички тези неща са почит и уважение.

“и който изпълва нуждите им,” – онзи, който им помага, когато те се намират в безизходица и не са в състояние да задоволят своите нужди. Или пък ако им бъде попречено да получат онова, което им се полага, човек да побърза да отиде при управника, или царя, или султана за да се застъпи за техните права. Всичко това са от добрините в които човек има най-добра надежда [, че ще му бъдат от полза на Съдния ден].

“и който бърза да им помогне ако имат нужда от него,” Ако те поискат помощ от някого той в никакъв случай не трябва да ги пренебрегва и не трябва да ги изоставя без да им помогне. И в никакъв случай не трябва да се опитва да се отърве и да избяга от тях. Напротив, той трябва да се стреми с всичките си сили и всичките си възможности, и всичко, което притежава и се намира под негово разпореждане – да изпълни нуждите им и да им помогне в делата им.

“и онзи, който ги обича със сърцето и езика си.” Любовта не е претенция, която да остане само на думи. Признаците засвидетелстващи истинската любов не остават скрити за никого. Може да кажеш на твоя брат: “Аз те обичам!”, но когато той изпита нужда в дадена ситуация да избягаш от него и да го изоставиш. Това не е никаква обич. Истинската обич е онази, която се проявява по време на затруднение и по време на изпитание, и по време на беда, и по време на нещастие. А не: “Ти си ми приятел само дотогава, докато не ме търсиш за помощ!” Защото всичко това са признаци на малодушие и безразличие, и дори са доказателство за липсата на истинска и искрена обич.

Тридесет и втори хадїс:

“Който протегне ръка [за помощ] към семейството ми [Ехл ел-Бейт] аз ще му я изплатя в Қияметския ден.”

Това изобщо не е странно или чудно, защото Пророкът ﷺ не се отплаща единствено за добрините, които са извършени спрямо неговото семейство Ехл ел-Бейт, а той ﷺ е по-близък за вярващите от самите тях: **“Пророкът е по-близък за вярващите от самите тях.”** [ел-Ехзāб: 6] И той ﷺ не остава длъжник за добрините извършени към който и да било вярващ, а какво остава

за добрините извършени към Ехл ел-Бейт?

В достоверни хадиси се предава, че когато Пророкът ﷺ присъстваше на погребение питаше: *“Починалият има ли неизплатени дългове или няма?”* Ако му отговаряха, че има задаваше втори въпрос: *“Оставил ли е нещо с което да се изплати дълга му?”* Ако му отговореха, че е оставил кланяше дженазето му, а ако му отговореха, че не е оставил казваше: *“Кланяйте дженазето на своя другар!”*, а той самия се отстраняваше от молитвата-дженазе. Но тази практика не продължи дълго, защото бе отменена от Аллах ﷻ, от милост за вярващите. Тогава вече, отново предадено в достоверни хадиси, когато Пророкът ﷺ присъстваше на погребение не питаше, а казваше: *“Който умре оставайки някакво богатство, това богатство се полага на наследниците му. А който умре оставяйки дълг, този дълг ще бъде изплатен от мен, защото аз съм по-близък за вярващите от самите тях.”*

В този хадис виждаме как Пророкът ﷺ потвърждава своята близост към вярващите дори и в нещата свързани с тяхното финансово благосъстояние и с техните дългове. А какво мислите, че той ﷺ ще стори по отношение на хората, чакащи отплата за помощта си към неговото семейство? Как да не се отплати на онези, които са им сторили добрина и които и им се притекли на помощ? Без значение дали тази добрина по отношение на Ехл ел-Бейт е малка или голяма, без значение дали този човек им е помогнал само с един дирхем или един динар, без значение дали ги е напоил или нахранил, без значение дали им е подарил дреха или е поддържал приятелство с тях. Пророкът ﷺ ще се отплати за всички тези добрини на Съдния ден, когато този човек изпитва най-голяма нужда от помощ, и от застъпничество, и от добрини в своята везна.

Тридесет и трети хадїс:

“Който протегне ръка [за помощ] към някого от потомците на ‘Абдулмутталиб и не получи въздаянието си на този свят, аз ще изплатя въздаянието му, при срещата му с мен.”

Този хадїс има същото значение както и предишния с единствената разлика, че в предишния се споменават Ехл ел-Бейт, а в този хадїс се споменават потомците [халеф] на ‘Адулмутталиб. Като думата “халеф” в този хадїс означава синове или потомци, или онези, които заместват даден човек след неговата смърт. И в още по-голяма степен ако те се придържат към примера на своя предшественик. В такъв случай те се наричат праведни заместници или праведни потомци. Но ако те не са праведни не се наричат “халеф”, а се наричат “халф”. Затова трябва да правим разлика между тези две думи. Пример за втората дума е айета: ***“Но ги последваха поколения [халф], които изоставиха молитвата и последваха страстите. Тях ще ги постигне изтребление.”*** [Мерйем: 59] От което виждаме, че думата “халф” означава заместници или потомци, които не са праведни. А в хадїса, който коментираме се използва думата “халеф” – праведни потомци.

“Който протегне ръка [за помощ] към някого от потомците на ‘Абдулмутталиб...” – в това число влизат и самият Пророк ﷺ и семейството му ﷺ. Защото Пророкът ﷺ се гордееше, че произлиза от това родословие: *“Аз съм Пророк, който не лъже, аз съм син на ‘Абдулмутталиб!”* А думата “ръка” в този хадїс означава “добрина” и “благодаяние”, не буквалното ѝ значение в смисъл на човешки орган. Защото когато кажем [на арабски] “Този човек има ръка при мен и се моля на Аллах да ми помогне да му се отплатя за нея.” – това означава, че въпросния човек е

извършил добрина към нас, за която желяем да му се отплатим. А когато думата “ръка” се използва с частицата “над” вместо частицата “при” като: “Този човек има ръка над друг човек.” – това значи, че първия има власт над втория.

И думата “ръка” може да се използва дори и в смисъл на подкрепа: **“Онези, които заявяват вяpност към теб [о, Мухаммед], те заявяват вяpност към Алла̄х. Ръката на Алла̄х е върху ръцете им.”** [ел-Фетх: 10], което значи, че подкрепата на Алла̄х е заедно с тях. Затова не правете като антропоморфистите [ел-муджессимун] от последователите на течението на ибн ‘Абдулѳеххāб и други освен тях, които пък претендират, че следват праведните предци [селеф], защото те използват този āйет, като доказателство, че Всевишният Алла̄х има органи, казвайки: “Алла̄х има ръка, но тя не е като нашите ръце!” Пречист е Алла̄х от онова, което му приписват! Но когато човек каже: “Алла̄х има ръка.” – този човек, съществуването на качество ли е утвърдил или съществуването на средство, спомагащо за осъществяването на това качество? С тези думи той утвърждава средството, а не качеството. Защото ръката е средство, а хващането например е качество, раздаването също е качество, извършването на добрина също е качество. И когато кажем, че Алла̄х ﷻ е Облагодетелстващия – това е Негово качество. Но когато кажем, че Алла̄х има ръка ние сме му приписали орган и сме му приписали средство, и сме Го уподобили на творенията [теджсим]. Пречист е Алла̄х от всичко това. Дори и да кажем: “Алла̄х има ръка, но тя не е като нашите ръце.” това не допринася с нищо за пречистването на Алла̄х от прилика с творенията, защото оставя отворена вратата на уподобяването. Защото Шейтана идва и започва да пита: “Щом не е като нашите ръце тогава на какво прилича? Каква е дължината ѝ? Каква е

ширината й?...” Аллāх да ни пази от всичко това! И също така приписването на органи и средства на Всевишния Аллāх не допринася с нищо за неговото възвеличаване. Защото, когато кажем, че даден човек има уши това не значи, че той чува, защото може и да е глух. Когато кажем, че даден човек има очи това не значи, че той вижда, защото може и да е спял. [Но ако кажем, че този човек притежава зрение и слух, които са качества, а не органи или средства, тогава нещата стоят съвсем иначе.] Нима Всевишният Аллāх не казва по отношение на лицемерите: **“И ги виждаш да те гледат, ала не съзират.”** [ел-Еа’раф: 198] Гледат, ала не виждат и не съзират, не гледат на теб с теб с почит и уважение, а гледат с презрение, защото им липсва проникателност.

И така видяхме, че думата “ръка” може да означава най-различни неща – благодеяние, сила, авторитет, власт и т.н. Затова не трябва да стесняваме нашия кръгзор и хоризонтите на нашето възприятие и да разбираме всяка дума буквално така, както е записана в речника, а вместо това да бъдем широко скроени за значението на думата “ръка” [и на всички останали думи] според контекста, в който се намират.

И още веднъж, когато чуем хадйса *“Който протегне ръка [за помощ] към някого от потомците на ‘Абдулмутталиб...”* ние буквално за протегнатата човешка ръка ли се сещаме или за всяка добрина и благодеяние, и жест на уважение?

“...и не получи въздаянието си на този свят,” – т.е. ако те са бедни и нямат възможност да ти се отплатят за добрината, която си им сторил, тогава ще ти се отплати по най-превъзходния начин техния дядо – Пророка ﷺ. Ако ти им помогнеш и не получиш своята отплата за това, Пророкът ﷺ ще ти се отплати на Съдния ден. Когато го срещнеш ﷺ при басейна [ел-хаўд] ще те

напои. Когато го срещнеш ﷺ при везните [ел-мизан] ще се застъпи за теб. Когато го срещнеш ﷺ при моста [ес-сират] – ще се застъпи за теб по същия начин.

“... аз ще изплатя въздаянието му, при срещата му с мен.” А Пророкът ﷺ е най-добрият в отплатата. Такъв бе неговия характер и такива бяха неговите качества още на този свят. Той приемаше подаръците и отвърщаше на тези подаръци с многократно по-големи. А как мислите, че той ﷺ ще постъпи на Съдния ден, когато всички ние ще се нуждаем от застъпничеството му, от неговото облагодетелстване и от неговото свидетелство в наша полза?

Тридесет и четвърти хадис:

“Който желае да се сдобие с моето благоразположение и желае да има при мен ръка, която да се застъпи за него в Кияметския ден да поддържа връзка със семейството ми [Ехл ел-Бейт] и да ги радва.”

Думата “връзка” в този хадис означава обич, добрина, благодееяние, да бързаш да изпълниш нуждите и потребностите им. И това изобщо не е много в сравнение със стореното от Пророка ﷺ без да иска абсолютно никаква награда и никаква отплата за това. Защото той ﷺ не поиска никаква награда за оповестяването на посланието на Алла̀х ﷻ, а поиска от нас единствено да обичаме неговите близки. “**Кажете: Не искам от вас отплата за това, а само любов към ближните.**” [еш-Шурā: 23] – “за това” – за призова към Алла̀х и оповестяването на посланието му.

Освен това в този айет Алла̀х ﷻ показва, че никоя добрина не може да изкупи богатта на призова към Алла̀х. Защото за отплата на всяка добрина Алла̀х ﷻ дава десет като

нея: **“Който дойде с добрина, ще има десет като нея.”** [ел-Ен‘ам: 160] Ако отслужиш молитва- намаз Алла̄х ﷻ ще те възнагради за десет молитви. Ако дадеш садака един дирхем Алла̄х ﷻ ще те възнагради за десет дирхема. Но обичта към Ехл ел-Бейт не се измерва в добрини, защото тя е много по-велика от добрините. Затова и самият айет **“Кажы: Не искам от вас отплата за това, а само любов към ближните.”** продължава по следния начин: **“А който стори добрина, ще му надбавим съвършенство в нея.”**, а не продължава: “...ще му дадем десет като нея.”, защото добрината за която се говори е обичта към Ехл ел-Бейт, а думите **“...ще му надбавим съвършенство в нея.”** – означават ще увеличим и ще умножим обичта му към тях. Също така за **“стори”** на арабски е използвана думата “иктерафе”, която винаги се комбинира с извършването на злини. Но точно в този айет тя е използвана в противоположен смисъл. Като че ли Алла̄х ﷻ иска да ни посочи, че както човек потъва и се удавя, когато се отдаде на страстите си, по същия начин човека, който е усетил сладостта на любовта към Ехл ел-Бейт се “удавя” в нея в добрия смисъл на думата и той извършва тази добрина със страст и със желание. Затова никой от нас не е достигнал истинска обич към Ехл ел-Бейт, докато помощта към тях не се превърне в негова страст и негово желание. **“...ще му надбавим съвършенство в нея.”** – и Алла̄х ﷻ ще увеличи обичта му до такава степен, че този човек ще изгуби себе си и ще се слее с тази обич.

“...да поддържа връзка със семейството ми [Ехл ел-Бейт] и да ги радва.” И това отново изобщо не е много. Да зарадваме семейството на Пророка ﷺ за да се сдобием в замяна на това с вечната радост на Қияметския ден – денят на най-големия ужас. Точно това е думата, която използва Свещения Қур‘ан – ужас. **“В Деня, когато ще го видите, всяка кърмачка ще забрави**

своего кърмаче и всяка бременна ще роди преждевременно, и ще видиш хората опиянени. Ала не са опиянени те, но мъчението на Аллах е сурово.” [ел-Хадж: 2] А вярващите този ден *“и най-големият ужас не ще ги наскърби.”* [ел-Енбийā: 103] Отново обърнете внимание на думите. Аллāх ﷻ не казва: “И най-големият ужас не ще ги уплаши.”, което е много по-логично и по-подходящо в случая, защото на ужаса отговаря старата, а вместо това казва: *“И най-големият ужас не ще ги наскърби.”* Защото между тях и ужаса ще има преграда: *“И ще се въздигне между тях стена с врата.”* [ел-Хадīд: 13] И затова те няма да изпитват ужас, когато хората ще изпитват ужас и те няма да се страхуват, когато хората ще се страхуват, защото те са от приближените на Ехл ел-Бейт. И който покровителства Ехл ел-Бейт на този свят, Аллāх ще го покровителства и подкрепя и на този свят и на отвъдния. И тези са хората, които имат най-голямо право да бъдат описани с думите на Аллāх ﷻ *“...за тях не ще има страх и не ще скърбят.”* [ел-Бақара: 38].

“...и да ги радва.” – било то като им бъде от полза, или им помогне, или ги нахрани, или която и да било друга добрина от всички добрини.

Тридесет и пет хадīs:

“На Аллāх, Всемогъщ и Велик е Той, принадлежат три светини [неприкосновени неща]...”

Няма съмнение, че неприкосновените неща, които трябва да опазваме са много и не се изчерпват с горепосочените три. *“Всеки мюсюлманин е неприкосновен за другите мюсюлмани – кръвта му е неприкосновена и богатството му е неприкосновено, и честта му е неприкосновена!”* Домът на Аллāх – Кеа‘бе – също е неприкосновен. Религиозните обреди [ше‘а’ир] също са

неприкосновени. Свещените месеци също са неприкосновени. **“Така е! Който зачита светините на Аллах, това е най-доброто за него при неговия Господ.”** [ел-Хадж: 30] **“Така е! А който зачита обредите на Аллах, това е от набожността на сърцата.”** [ел-Хадж: 32]

Защо тогава Пророкът ﷺ споменава точно тези три светини измежду всички останали в този хадис? Причината е, че ползата от тяхното съблюдаване е всеобхватна.

“... който ги опази Аллах ще опази религията му и земния му живот, а който не ги опази Аллах не ще опази нито земния му живот, нито отвъдното му.” – т.е. Аллах ﷻ ще го опази на този свят и Аллах ﷻ ще опази нещата от които този човек има нужда на този свят. Ще опази нещата с които Го е дарил и които му е предоставил – и явните от тях и скритите, и близките [скорошните] и далечните [в бъдеще]. А що се отнася до смисъла на думите *“ще опази религията му”* – това е връзката му с Аллах ﷻ, пътя в религията, който следва, връзката му с повелите на Аллах ﷻ, връзката му с Пратеника на Аллах ﷺ, връзката му с Ехл ел-Бейт ﷺ, връзката му с Книгата на Аллах и Суннета, връзката му с останалите хора. *“Аллах ще опази религията му...”* – т.е. ще опази всяко нещо с което тя е свързана.

А земният живот в сравнение с религията има много малка тежест. Защото ако религията на даден човек бъде опазена, всички беди, които понася вече стават маловажни. Защото ако човек има силна и здрава вяра, дори и да го сполетят кризисни моменти и беди, нещастия, и несполуки [той ще ги понесе с лекота]... Самият Пророк ﷺ проявяваше огромно търпение. Затова най-важното е вярата да остане чиста и неопетнена.

И така, този хадис е обещание от Пророка ﷺ, че на този човек ще бъдат опазени и

религията и земния му живот и че той ще бъде способен да понесе всяко нещастие и страдание щом изпълни споменатите в хадїса неща, споменатите три светини.

“Казаха: “Кои са те?” Каза: “Светостта на Ислāма,”” От светостта на Ислāма е да се спазва неприкосновеността на кръвта на мюсюлманите. Да не се враждува с другите хора е от светостта на Ислāма. Да не се заграбва онова, което не ни се полага е от светостта на Ислāма. “Мюсюлманинът е брат на мюсюлманина – не го оставя без помощ и не го предава, и не го унижава [презира].” И още: “Достатъчно зло за мюсюлманина е да унижава [презира] своя брат мюсюлманин.” И още: “Всеки мюсюлманин е неприкосновен за другите мюсюлмани.” За това в никакъв случай не трябва да мамим друг човек или да го заблуждаваме, или да убиваме, или да сме съучастници в тези неща. Светостта на Ислāма е да опазим кръвта на нашите братя и тяхната чест, и тяхното имущество, и да не ги обвиняваме в безверие [куфр], и да не ги обвиняваме в съдружаване [ширк], и да не ги обвиняваме в заблуда [далāле]. А вместо това винаги да намираме най-добрия смисъл на думите, които са изrekli [и да им намираме извинение], защото човек винаги може да допусне грешка.

Какво е това безумие да се обвиняваме в съдружаване [ширк] и в нововъведения [бид‘ат]? Как може да си позволяваме да тълкуваме думите на другите както ние си пожелаем, без изобщо да се интересуваме какво те самите са имали предвид? Не бе ли примерът на Пророка ﷺ точно обратното на всичко това? Когато дойде човек при него ﷺ и каза: “Извърших прелюбодеяние [зина].” Той ﷺ [търсейки извинение за него] му каза: “Може би само си погледнал?” Този човек каза: “Не! Извърших зина.” А Пророкът ﷺ каза [като отново му потърси

извинение]: “Може би само си докоснал?” и т.н. Защото Пророкът ﷺ не искаше да потвърди, че този човек е извършил прелюбодеяние, а искаше да намери изход за него.

А погледнете в същото време какво правят тези претендиращи, че са последователи на праведните предци [селеф]? Които отвърщат своя поглед от достойнствата на другите хора, но не пропускат възможност да ги нападнат за недостатъците им. И ако човек бъде оскърбен или опорочен – нямат спиране в оскърбяването и опорочаването му. Казват: “Той е съдружаващ [мушрик]!”, “Той е безверник [кяфир]!”, “Той е заблуден [дәлл]!”, “Той заблуждава другите [мудилл]!”, “Той е човек на нововъведенията [мубтедиа’]!”. Но ако даден човек бъде споменат с добро, казват: “Предполагаме, че е такъв, но не оправдаваме и не пречистваме никого пред Алла̀х!”

А къде остава богобоязливостта? Кога се проявява богобоязливостта? Когато даден човек бъде споменат с добро или когато бъде споменат с лошо? Богобоязливостта се проявява тогава, когато даден човек бъде нападнат или обвинен. Тогава е момента да оправдаем и да извиним нападнатия човек и да имаме най-добрите мисли за него. Защото на Съдния ден Алла̀х ﷻ няма да ни държи сметка: “Защо мислеше, че този човек е добър?”, а ще ни държи сметка: “Защо предполагаше, че този човек е лош?” И за лошите мисли, предположения и подозрения спрямо другите хора ще трябва да даваме сметка, а за добрите предположения спрямо тях – напротив! Ще получим награда за тях, та дори и човека, който сме мислили за добър в действителност да е бил лош. Защото добрата мисъл за другите хора е част от вярата. Повтарям: добрата мисъл за другите хора е част от вярата.

Затова в този хадис Пророкът ﷺ обръща такова голямо внимание на неприкосновеността на Исляма, която в действителност е светостта на самите мюсюлмани. И затова той ﷺ каза, когато се намираше пред Кеа'бе [Аллах да го почете!]: *“Колко велико си ти! И колко велика е твоята святост! Но светостта на мюсюлманина е по-голяма при Алла̀х от теб! Защото Алла̀х е сторил неприкосновени кръвта му и имуществото му, и честта му. И е забранил да се мисли лошо за него [за мюсюлманина]!”*

“...и моята святост...” Светостта или неприкосновеността на Пророка ﷺ е огромна. Казвайки това се обръщам към онези млади, неопитни, глупави и невежи хора, които имат лош едеб, лошо отношение към Пророка ﷺ. И се отнасят с него ﷺ и го възприемат него ﷺ все едно е един обикновен човек, като тях самите! И както вече говорихме в дома на шейх 'Абдурраззақ за значението на думите на Пророка ﷺ: **“Аз съм само човек като вас...”** [ел-Кехф: 110] И след като Пророкът ﷺ е човек като нас значи ли това, че ние сме хора като него? Разбира се, че не!

Този отговор се вижда от словореда на самия айет, но за да не навлизам в подробности ще спомена само ключовите моменти от този разговор. Светостта на Пратеника на Алла̀х ﷺ е от светостта Алла̀х ﷻ. И онзи, който има лошо отношение към Пратеника на Алла̀х ﷺ той има лошо отношение към Алла̀х ﷻ. Защото самия Кур'ан има пределно внимателно и деликатно отношение към Пратеника на Алла̀х ﷺ и защото винаги когато Алла̀х ﷻ се обръща към него ﷺ го прави по начин по който Пророка ﷺ да не бъде наскърбен.

Възхити ме завършека на сура ел-Қалем със своята деликатност и внимателност по отношение на Пророка ﷺ! В нея ел-Хаққ ﷻ споменава думите на неверниците по отношение на

Пророка ﷺ. **“И едва не те сразяват с погледи неверниците, когато слушат Напомнянето, и казват: “Той е луд.”**” [ел-Қалем: 51] Обърнете внимание само как Аллāх ﷻ пренася разговора от второ в трето лице. Изречението започва: **“И едва не те сразяват...”**, където Аллāх ﷻ се обръща директно към Пророка ﷺ. Но когато идва ред на думата “луд”, обръщението на Аллāх ﷻ към Своя Възлюбен ﷺ не е директно: “... и казват, че ти си луд.”, а това обръщение преминава в непряка реч от трето лице: **“и казват: “Той е луд.”**” За да се разграничи Аллāх ﷻ по този начин максимално от думата “луд” и да опази честта на Своя Любим ﷺ незасегната и непокътната. Но за съжаление на нас ни липсва тази деликатност и внимателност и ние не се свеним да се обръщаме към Пророка ﷺ все едно е един обикновен човек като нас.

И още: **“Аллах ти ги показва в твоя сн малцина. А ако ти ги покажеше мнозина, щяхте да паднете духом и да спорите по делото.”** [ел-Енфāl: 43] Отново Аллāх ﷻ не казва: “А ако ти ги покажеше мнозина щеше да паднеш духом...”, а прехвърля речта от него ﷺ към неговите сподвижници ؓ: **“А ако ти ги покажеше мнозина, щяхте да паднете духом...”**

И още: **“Не подобава на пророк да има пленници, докато не е воювал по земята [с неверници]. Вие искате богатата на земния живот, а Аллах иска [за вас] отвъдния. Аллах е всемогъщ, премъдър.”** [ел-Енфāl: 67] И отново Аллāх ﷻ не казва: **“Искаш** богатата на земния живот...”, а прехвърля разговора в трето лице към неговите сподвижници ؓ: **“Вие искате богатата на земния живот...”**, защото Пророкът ﷺ не желаше нищо от земните блага.

Обърнете внимание и на сūra ел-Муджадеде, където жената разделила се със своя съпруг се оплаква от проблема си при Пратеника на Аллāх ﷺ: **“Чу Аллах думите на онази,**

която спореше с теб за своя съпруг и се оплака на Аллах. Аллах чу вашия разговор. Аллах е всечуваш, всезрящ.” [ел-Муджаделе: 1] Айета започва: “**Чу Аллах думите на онази, която спореше с теб...**”, но когато идва ред на думите на Аллах ﷻ той ﷻ не казва: “Аллах чу вашия спор.”, а казва: “**Аллах чу вашия разговор.**” за да не би Пророкът ﷺ да бъде описан спорещ или препирлив човек.

Това е едебът, отношението и деликатността на Свещения Қур’ан към Пратеника на Аллах ﷺ. А къде е нашето отношение и нашата деликатност към него ﷻ? Защото ние трябва да сме много по-внимателни в това отношение. Какво е това обръщение: “Мухаммед”? И когато им кажеш: “Кажи: Сеййдина [нашия повелител, господар] Мухаммед!” – те отговарят: “Това е прекаляване и възвеличаване!” Къде е това преувеличаване? Какво е това преувеличаване в думата “сеййидина”? Не казва ли самият той ﷺ: “Аз съм повелителя [сеййид] на синовете на Адем на кийметския ден.”?

Може някой да възрази: “Ама в хадїса става въпрос за Съдния ден!” Та нима да бъдеш сеййид в Деня, за който Аллах ﷻ казва: “**И повелята в този Ден принадлежи на Аллах.**” [ел-Инфиṭār: 19] И още: “**На кого е Днес владението?**” [Гāфир: 16] е по-малко от това да бъдеш сеййид на този свят? Но той ﷺ не казва, че е сеййид на този свят, защото за “ес-сийāде” – за първенството и господството на този свят се надпреварват дори и най-долните и лоши хора. А що се отнася до отвъдното - āхирета – там е истинското първенство. Затова и Всевишният Аллах казва: “**Владетеля на Съдния ден.**” [ел-Фāтиха: 4], не казва: “Владетеля на земния живот.” Защото по отношение на земния живот: “**Ти даряваш владението на когото пожелаеш и**

отнемаш владението от когото пожелаеш.” [Али ‘Имрāн: 26] И още: **“Аллах дарява Своето владение комуто пожелае.”** [ел-Бақара: 247] Защо Аллāх ﷻ дарява владението си? Защото Той ﷻ е Пребогатия и Неговото Всемогъщество не зависи и на пращинка от това владение.

Някой друг може да възрази: “ес-Сеййид [господарят] е Всевишния Аллāх!” Да, това е вярно. Но това не означава, че никой друг не може да сподели това име. Защото, когато кажем, че Аллāх ﷻ е ес-Сеййид – Господарят – това значи абсолютно и безусловно господство. А когато кажем, че някой от творенията е сеййид [годподар], то неговото господство варира в зависимост от неговата степен [и също източника на неговото господство е Аллāх ﷻ]. И нима самия Аллāх ﷻ не използва думата сеййид по отношение на неговите творения? Например по отношение на господаря приютил Йўсуф عليه السلام: **“И се натъкнаха на господаря си [сеййид] при вратата.”** [Йўсуф: 25] И още по отношение на Йехйā عليه السلام: **“Ще бъде господар, целомъдрен и пророк от праведниците.”** [Али ‘Имрāн: 39] Нима Пророкът عليه السلام не казва за внуците си: “Ел-Хасен и ел-Хусейн са двамата сеййиди [господарите, повелителите] на младежите в Дженнета.”? Нима не казва عليه السلام: “Фāтима е сеййиде [повелителката, господарката] на жените в Дженнета.”? Нима когато ебў Бекр ес-Ѕиддйк عليه السلام откупи Билāl عليه السلام ‘Умер ибн ел-Хаттāб عليه السلام не каза: “Нашият господар [сеййидина] ебў Бекр освободи нашия господар [сеййидина] Билāl.”? Нима когато Пророкът عليه السلام настани до себе си на минбера Хасен عليه السلام не каза: “Този мой син е сеййид [годподар] и чрез него Аллāх ще помири две големи групи мюсюлмани.” Нима той عليه السلام не каза на сподвижниците си عليه السلام: “Станете да посрещнете вашия господар [сеййид]!” – когато влизаше Се‘ад ибн ‘Убаде عليه السلام? И изобщо това безсрамие, безочие и наглост нямат нито граници, нито оправдание, нито

пък каквото и да било доказателство! Единствената причина за това е лошото разбиране и болния мозък. Това са хора, които не опазват светостта и неприкосновеността на Пророка ﷺ.

“...и светостта на семейството ми [Ехл ел-Бейт].” И без съмнение светостта и неприкосновеността на Ехл ел-Бейт ﷺ е от светостта и неприкосновеността на Пророка ﷺ. И почитта и уважението към Ехл ел-Бейт ﷺ е почит и уважение към Пророка ﷺ. И обичта към Ехл ел-Бейт ﷺ е обич към Пророка ﷺ. Затова пазете тяхната святост и тяхната неприкосновеност! Споменавайте ги на най-добрите места, защото те са нашия образец за подражание! След Пророка ﷺ те са нашия най-добър пример за следване. Те са светлината на знанието и познанието. Затова вземайте своето знание от тях!

Тридесет и шести хадис:

“Който умре с обич към семейството на Мухаммед умира шехид,”

Който умре и в сърцето му се намира обичта и любовта към Ехл ел-Бейт, и привързаността към тях, ще бъде сред шехидите [умрелите в борба по пътя на Аллах ﷻ]. Т.е. Аллах ﷻ ще го настани на степената на шехидите. Защо? Защото повечето от тях ﷺ умряха шехиди [и това не престава да е така и до ден днешен]. А както вече пояснихме хадиса: “Човек ще бъде заедно с онзи, когото обича.” Затова онзи, който изпитва любов и обич към тях и умре в това положение ще бъде съживен заедно с тях и ще бъде настанен на тяхната степен – степената на шехидите.

“...а който умре с ненавист към семейството на Мухаммед не ще помирише аромата на Дженнета.” А що се отнася до онези, които умират с омраза към тях в сърцата си – Аллах ﷻ да ни

пази от такава участ! Думата “буџд” означава още ненавист и вражда. Та нима може да си представите някого от последователите на Пророка ﷺ да ненавижда Ехл ел-Бейт? Такъв човек изобщо не е мюсюлманин. Онзи, който мрази Ехл ел-Бейт не е мюсюлманин. И също онзи, който изявява своята омраза към тях, и изявява своята ненавист към тях, и изявява своята вражда към тях – той не е мюсюлманин. Това бе отсъждането на Пророка ﷺ, че такъв човек няма да влезе в Дженнета. Такъв човек “... не ще помирише аромата на Дженнета.” А Пророкът ﷺ ни извести “, че аромата на Дженнета се усеща от такова и такова разстояние.” Т.е. такъв човек изобщо няма да се доближи до Дженнета, камо ли да влезе в него.

Тридесет и седми хадїс:

“Който нарани дори и косъм от мен [т.е. нарани потомството ми] – е наранил мен,” – защото частта е от цялото, а те са от Пророка ﷺ, Аллāх ﷻ ги създаде от неговата [на Пророка ﷺ] глина, те са плът от плътта му и кръв от кръвта му, коса от косата му и кости от костите му. И всяка от тайните на Пророка ﷺ се съхранява в тях ﷺ. Затова той ﷺ казва: *“Който нарани дори и косъм от мен...”* – т.е. който нарани дори и един човек от моето семейство – все едно е наранил част от мен. А какво остава за онези, които издевателстват над тях като цяло? Които ги кълнат или ги хулят, или ги бият, или им нанасят рани...

“а който ме нарани е “наранил” Аллāх, и над него е проклятието на Аллāх, изпълващо небесата и земята.” – за такъв човек става задължително проклятието на Аллāх ﷻ и проклятието на проклинащите. Защото онези, които наранят човек от семейството и потомството на Пророка ﷺ все едно са наранили Пророка ﷺ, а онези, които наранят Пророка ﷺ все едно са “наранили”

Аллах ﷻ.

Като по отношение на Алла́х ﷻ думата “наранили” има метафорично значение, защото **“Най-съвършените качества принадлежат на Аллах.”** [Пречист е Алла́х от подобие с творенията!][ен-Нехл: 60], както например имат метафорично значение и думите в а́йетите: **“Стараят се да измамят Аллах...”** [ел-Бақара: 9] И още: **“И ако искат да ти изменят, те вече измениха на Аллах преди.”** [ел-Енфāl: 71] А как може човек да измами или да измени на Алла́х? Тези думи не трябва да се разбират буквално. А те означават, че тези хора ще бъдат записани като опитали се измамят или да изменят на Алла́х ﷻ. По същия начин и хората, които нараняват Ехл ел-Бейт ще бъдат записани при Алла́х ﷻ при опиталите си да Го наранят ﷻ. Защото, който нарани Пророка ﷺ все едно се е опитал да нарани Алла́х ﷻ по същия начин и както: **“Който се покорява на Пратеника, вече се е покорил на Аллах.”** [ен-Нисā’: 80]

Тридесет и осми хадїс:

“О, Му’ауия, пази се от ненавист към нас,” – думата “иййāке” [пази се] тук означава страхувай се да не бъдеш от ненавистниците ни, “защото наистина Пратеникът на Алла́х, Алла́х да го благослови и приветства, каза: *Никой не ще изпита ненавист към нас и не ще ни завиди без да бъде прогонен от [басейна] ел-Хаўд в Қияметския ден с камшици от огън.*” А думата “зйде” [прогонвам] означава препречване или възпиране по същия начин, както камилите биват възпирани от водопой. Затова всеки, който изпита омраза или ненавист към Ехл ел-Бейт и всеки, който изпита завист към Ехл ел-Бейт, и всеки, който враждува с Ехл ел-Бейт ще дойде на Съдния ден и ще пожелае да пие от ел-Хаўд, в този голям зной и в тази огромна жажда, но меля’икетата

ще го възпрат с камшици от огън, с които ще удрят гърбовете им и няма да им позволят да пият.

Също знаем и хадїса описващ хората прогонени от ел-Хаўд за които Пророкът ﷺ ще каже: “*[Но това са] моите сподвижници!*” А ще му бъде отговорено: “Ти не знаеш какво правеха след теб. Те се отрекоха и се отвърнаха.”

Тридесет и девети хадїс:

“Който ни ненавижда – Ехл ел-Бейт – ще бъде възкресен като евреин в Қияметския ден.” Такъв човек ще бъде съживен заедно с евреите на Съдния ден. Защо точно с евреите? Защото евреите са народа, който изпитваше най-силна омраза към Пророка ﷺ и към неговото семейство عليه السلام. И също така сте добре запознати с всичките им опити за издевателства над Пророка ﷺ. Опитаха се да го отровят, като поставиха отрова в месото на овцата, опитаха се да го затиснат с камък, хвърлен от високо, и непрекъснато заговорничеха против него ﷺ. И по тази причина онези, които изпитват омраза към Ехл ел-Бейт са като тези евреи. Затова и на Съдния ден ще бъдат съживени заедно с тях. Защото тяхното престъпление е като престъплението на евреите.

Четиридесети хадїс:

“Който ме оскърби по отношение на семейството ми [Ехл ел-Бейт] е оскърбил Аллах.” Тълкуване на хадїс със същия смисъл вече бе направено по-горе.

Четиридесет и първи хадїс:

“Ненавистта към бені Хашим и към [помощниците] ел-енсар е безверие, а ненавистта към арабите – лицемерие.” Бені Хашим са онези, които имат общо родословие с Пратеника на Аллах ﷺ и самия Пратеник ﷺ е от тях. Заради думите му ﷺ: “... и избра мен от бені Хашим.” А

това още веднъж значи, че омразата към него ﷺ и към Ехл ел-Бейт е безверие [куфр]. Как може да има вярващ човек, който да мрази Пророка ﷺ? Не може да има такъв. А може ли да има вярващ, който да мрази ел-енсър [сподвижниците помощници от Медина], за които Пророкът ﷺ каза: *“Обичта към енсър е от вярата, а омразата към енсър е от лицемерието.”*? Такъв мюсюлманин не може да съществува. И това дори не се счита и за голям грях, а директно се счита за явно безверие. Онзи, който изяви ненавист към Пророка ﷺ е станал безверник. И също онзи, който изяви ненавист към енсър е станал безверник. И озни, който изяви ненавист към Ехл ел-Бейт е станал безверник.

А ненавистта към арабите е от лицемерието. Защо? Защото те са родословието на Пророка ﷺ. И защото от тях също е сеййидина Исма‘ил .

Четиридесет и втори последен хадїс:

“Кълна с в онзи, в чиято ръка е душата ми, никой не ще прояви ненавист към нас – Ехл ел-Бейт, без да бъде захвърлен по лице в Огъня от Аллāх.” Аллāх да ни опази от тази участ!

И го молим – Пречист е Той и Всевишен – да дари и мен, и вас, и всички мюсюлмани с обич към Ехл ел-Бейт и любов към тях, и здрава връзка с тях, и да ни дари с тяхното задоволство, и да ни дари с радост в помощта към тях и отзоваването на техните повели! И Го молим да ни събере в тяхната компания, и да ги стори наши застъпници пред Него и при Него, и да ни въведе в тяхната степен, и да ни стори от техните другари, винаги, и в земния живот и в отвъдния! И Аллāх да благослови нашия повелител Мухаммед , и неговото семейство , и неговите сподвижници – всички заедно!

И се моля на Всевишния Аллāх да стори това събиране и това време, което прекарахме в

тълкуване и разяснение на тези хадиси да бъде украса за нас, и да го стори причина за изпъване на задълженията ни към Ехл ел-Бейт, и съблюдаване и опазване на правата им към нас! И се моля Аллах ﷻ да го стори от делата от които изпитваме най-голяма надежда да вкусим от техните плодове още на този свят, преди да се пренесем на отвъдния! И Аллах да благослови нашия повелител Мухаммед ﷺ, и неговото семейство ﷺ, и неговите сподвижници ﷺ – всички заедно!

Слава на Аллах – Господаря на световите! О, Аллах, благослови и приветствай, и дари с благодат нашия повелител Мухаммед ﷺ и неговото семейство ﷺ и неговите сподвижници ﷺ – всички заедно! О, Аллах, стори ни от онези, които са заслужили тяхното застъпничество, и от онези, които очакват Твоята милост и Твоята благодет! О, Аллах, заради светостта на този твой почтен Пророк ﷺ и неговото семейство ﷺ, и неговите сподвижници ﷺ, стори ни от най-добрите хората на неговата общност и ни събери “утре” в неговата компания, и стори езиците ни да го прославят и да го подкрепят, и стори да прекараме живота си придържайки се към неговия Суннет и покорявайки му се, и ни прибири от този свят с обич към него ﷺ и неговата общност! О, Аллах, въведи ни в Дженнета заедно с него ﷺ, защото наистина той ﷺ е първия, който ще влезе в него, и ни настави заедно с него ﷺ в неговите замъци, защото наистина той ﷺ е първият, който ще бъде настанен в тях, и ни помилвай в деня, в който той ﷺ ще се застъпи за творенията и те ще бъдат помилвани! О, Аллах, дари ни да го посещаваме всяка година [в Дженнетската градина в Медина] и не ни прави от нехайните към Теб и нехайните към него! О, Аллах, не оставяй нито един човек в тази наша сбирка без да си измил греховете му с водата на покаянието и без да си покрил недостатъците му с булото на опрощението! О, Аллах, заедно с нас в

отминалите години имаше и други братя – помилвай ги и тях! И не ги лишавай и тях от благодатта и наградата на това събиране! О, Аллāх, помилвай ни, когато и ние умрем и се пренесем в гробовете! И ни дари с добри дела, чиято полза никога да не прекъсва! И ни стори от споменаващите Твоите блага, и от признателните за твоята благодат над нас, и от онези, които не забравят за срещата с Теб! И ни съживи заети с вършене на добрини, а когато ни прибиращ от този свят ни прибери без да се намираме в лошо изпитание, нито унижени! И винаги завършвай делата ни с добро! О, Аллāх, бъди ни достатъчен срещу злото на потисниците! О, Аллāх, бъди ни достатъчен срещу злото на потисниците! О, Аллāх, бъди ни достатъчен срещу злото на потисниците! И ни избави от злото на този земен живот!

О, Аллāх, стори този достоен Пратеник ﷺ застъпник за нас! И ни дари с висока степен заедно с него ﷺ на Съдния ден! О, Аллāх, напои ни от басейна ел-Хайд на Твоя Пророк ﷺ на Съдния ден с най-чистото и най-прекрасното питие, след което никога да не изпитаме жажда, и ни събери под неговото знаме! О, Аллāх, опрости ни заради него ﷺ, а също и на нашите бащи и на нашите майки, и на нашите шуйх, и на нашите учители, и на онези, които имат право над нас, и на онези, които разпространяват тази добрина в този час, и на всички вярващи мъже и вярващи жени, и на всички мюсюлмани и мюсюлманки, и живите от тях и умрелите! Наистина Ти си близо и Ти отговарящ на онзи, който те зове, и Ти изпълваш нуждите и опрощаваш греховете и грешките, Ти който си най-милостив от милостивите! И Аллāх да благослови нашия повелител Мухаммед ﷺ, и неговото семейство ﷺ, и неговите сподвижници ﷺ – и да ги приветства! Пречист е твоят Господар, Господаря на мощта, от онова, което Му приписват! Мир за пратениците! И слава на Аллāх, Господаря на световите! Ел-Фāтиха...

Някои извадки от тълкуванията на имām Джеләлүддин ес-Суйүти
[заедно с арабския текст] **и имām Фехруддин ер-Рāзӣ** [само българския текст],
Аллāх да е доволен от тях, на айетите, касаещи Ехл ел-Бейт

Айета за “пречистването на Ехл ел-Бейт” [ет-тетхир]

وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ ۚ وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ

وَرَسُولَهُ ۚ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا ﴿٣٣﴾

И стойте в домовете си, и не се показвайте, както се показваха жените по времето на Невежеството, и отслужвайте молитвата, и давайте милостинята зекят, и се покорявайте на Аллах и на Неговия Пратеник! Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка, хора от дома на Пророка, Ехл ел-Бейт], и напълно да ви пречисти. [ел-Ехзāб: 33]

وأخرج ابن أبي حاتم، وابن عساکر، من طريق عكرمة رضي الله عنه، عن ابن عباس رضي الله عنهما في قوله: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ). قَالَ: نزلت في نساء النبي صلى الله عليه وسلم خاصة. وَقَالَ عكرمة رضي الله عنه: من شاء بأهله أَنَّهَا نزلت في أزواج النبي صلى الله عليه وسلم.

И извеждат ибн ебӣ Хāтим, и ибн ‘Асāкир, по пътя на ‘Икриме, от ибн ‘Аббас عليه السلام за думите Му [на Всевишния]: Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о,

семе́йство [на Пророка]. Казва: Този айет бе низпослан специално за съпругите на Пророка ﷺ. И казва 'Икриме: Който желае ел-мебахиле на този айет – да знае, че той бе низпослан за съпругите на Пророка ﷺ.

وَأَخْرَجَ ابْنُ مَرْدَوَيْهِ، مِنْ طَرِيقِ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: نَزَلَتْ فِي نِسَاءِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.

И извежда ибн Мердауейх, по пътя на Се'ид ибн Джубейр, от ибн 'Аббас رضي الله عنه, който казва: [Този айет] бе низпослан за съпругите на Пророка ﷺ.

وَأَخْرَجَ ابْنُ جَرِيرٍ، وَابْنُ مَرْدَوَيْهِ، عَنْ عِكْرَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي قَوْلِهِ: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ). قَالَ: لَيْسَ بِالَّذِي تَذْهَبُونَ إِلَيْهِ، إِنَّمَا هُوَ نِسَاءُ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.

И извеждат ибн Джерйр, и ибн Мердауейх, от 'Икриме رضي الله عنه за думите Му [на Всевишния]: **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семе́йство [на Пророка]**. Казва: Не е онова, което смятате, наистина той [айета] е за съпругите на Пророка ﷺ. وَأَخْرَجَ ابْنُ سَعْدٍ عَنْ عُرْوَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ). قَالَ: يَعْني أَزْوَاجَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، نَزَلَتْ فِي بَيْتِ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا.

И извежда ибн Се'ад от 'Ур'е رضي الله عنه: **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семе́йство [на Пророка]**. Казва: Говори се за съпругите на Пророка ﷺ, [айетът] бе низпослан в дома на 'А'ише رضي الله عنه.

وَأَخْرَجَ ابْنُ جَرِيرٍ، وَابْنُ أَبِي حَاتِمٍ، وَالطَّبْرَانِيُّ، وَابْنُ مَرْدَوَيْهِ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا زَوْجِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ،

وَسَلَّمَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ ببيتها، على منامة لَهُ عَلَيْهِ كِسَاءٌ خَيْرِي، فَجَاءَتْ فَاطِمَةُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا بِبِرْمَةٍ فِيهَا خَزِيرَةٌ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (ادْعِي زَوْجَكَ وَابْنِكَ حَسَنًا وَحَسِينًا). فدَعَتْهُمْ، فَبَيْنَمَا هُمْ يَأْكُلُونَ إِذْ نَزَلَتْ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا). فَأَخَذَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِفَضْلَةِ أَزَارِهِ فَغَسَاهُمْ إِيَّاهَا، ثُمَّ أَخْرَجَ يَدَهُ مِنَ الْكِسَاءِ وَأَوْمَأَ بِهَا إِلَى السَّمَاءِ، ثُمَّ قَالَ: (اللَّهُمَّ هَؤُلَاءِ أَهْلُ بَيْتِي وَخَاصَتِي، فَأَذْهِبْ عَنْهُمْ الرِّجْسَ وَطَهِّرْهُمْ تَطْهِيرًا). قَالَهَا ثَلَاثَ مَرَّاتٍ. قَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: فَادْخَلْتُ رَأْسِي فِي السِّتْرِ فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَأَنَا مَعَكُمْ؟ فَقَالَ: (إِنَّكَ إِلَيَّ خَيْرٌ). مَرَّتَيْنِ.

И извеждат ибн Джерѝр, и ибн ел-Мунзир, и ибн ебѝ Хатим, и ет-Таберанѝ, и ибн Мердаѝейх, от умм Селеме عليها السلام – съпругата на Пророка ﷺ, че Пратеникът на Аллāх ﷻ бе в дома ѝ, върху мястото си за спане, покрито с одежда хайберийе. И дойде Фāтима с тенджера в която имаше блюдо от месо, а Пратеникът на Аллāх ﷻ каза: *“Повикай своя съпруг и двамата си сина - Хасен и Хусейн.”* А тя ги повика и докато се хранеха бе низпослано на Пророка ﷺ: **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка], и напълно да ви пречисти.** А Пророка ﷺ хвана свободната част от своята одежда и ги обгърна с нея. После изкара ръцете си изпод одеждата и ги обърна към небето. После каза: *“О, Аллāх, това са хората от моето семейство и най-специалните за мен. Затова премахни от тях всяка мърсотия и ги пречисти напълно!”* И го повтори три пъти. Умм Селеме казва: И аз вкарах своята глава под покривалото и казах: О, Пратенико на Аллāх, не съм ли и аз заедно с вас? А той каза: *“Ти си на добро положение.”* И го повтори два пъти.

وأخرج الطَّبْرَانِيُّ عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: جَاءَتْ فَاطِمَةُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا إِلَى أَبِيهَا بِثَرِيدَةٍ لَهَا، تَحْمِلُهَا فِي طَبَقٍ لَهَا حَتَّى وَضَعَتْهَا بَيْنَ يَدَيْهِ. فَقَالَ لَهَا: (أَيْنَ ابْنُ عَمِكَ؟). قَالَتْ: هُوَ فِي الْبَيْتِ. قَالَ: (أَذْهَبِي فَادْعِيهِ وَاتَّبِعِي بَنِي). فَجَاءَتْ تَقُودُ ابْنَيْهَا، كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا فِي يَدٍ، وَعَلَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ يَمْشِي فِي أَثَرِهِمَا، حَتَّى دَخَلُوا عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَجْلَسَهُمَا فِي حَجَرِهِ، وَجَلَسَ عَلَيَّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ يَمِينِهِ، وَجَلَسَتْ فَاطِمَةُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا عَنْ يَسَارِهِ. قَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: فَأَخَذْتُ مِنْ تَحْتِي كِسَاءً كَانَ بِسَاطِنًا عَلَى الْمَنَامَةِ فِي الْبَيْتِ.

И извежда ет-Таберанӣ от умм Селеме عليها السلام, която казва: Дойде Фатима една сутрин със супа от хляб. Носеше я в чиния, която постави пред ръцете му [на Пророка ﷺ]. А той ﷺ ѝ каза: “Къде е сина на чичо ти [т.е. съпруга ѝ – ‘Али ибн еби Талиб’]?” Каза: Той е вкъщи. Каза ﷺ: “Иди да го повикаш и доведи двамата ми сина [т.е. двамата ми внука - Хасен и Хусейн].” И дойде водейки синовете си, държейки всеки от тях за ръка, а ‘Али вървеше след тях. И влязоха при Пратеника на Аллах ﷺ, а той ﷺ ги настани в стаята си, като настани ‘Али от дясната си страна, а настани Фатима от лявата си страна. Умм Селеме казва: И взе изпод мен одеждата, която ползвахме за постеля на спалнята ни вкъщи.

وأخرج الطَّبْرَانِيُّ عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ لِفَاطِمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: (اِئْتِنِي بِرُوجِكَ وَابْنِهِ). فَجَاءَتْ بِهِمَا، فَالْقَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَيْهِمَا كِسَاءً فَدَكِيَا، ثُمَّ وَضَعَ يَدَهُ عَلَيْهِمَا، ثُمَّ قَالَ: (اللَّهُمَّ إِنْ هَؤُلَاءِ أَهْلُ مُحَمَّدٍ) - وَفِي لَفْظٍ: (أَلْ مُحَمَّدٍ) - (فَأَجْعَلْ صَلَوَاتِكَ وَبَرَكَاتِكَ عَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا جَعَلْتَهَا عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مُجِيدٌ). قَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: فَرَفَعْتُ الْكِسَاءَ لَأَدْخُلَ مَعَهُمَا، فَجَذَبَنِي مِنْ يَدِي وَقَالَ: (إِنَّكَ عَلَى خَيْرٍ).

И извежда ет-Табера̄н̄и от умм Селеме عليها السلام, че Пратеникът на Алла̄х ﷺ каза на Ф̄атима: “Доведи ми съпруга си и децата му!”, и тя дойде с тях, а Пратеникът на Алла̄х ﷺ ги обгърна със своята одежда, после постави ръцете си върху тях, после каза: “О, Алла̄х, това са семейството [ехл] на Мухаммед.” А в друг изказ: “Родът [āl] на Мухаммед.” “Затова нека твоите благослови и твоята благодат бъдат над рода на Мухаммед така, както дари и рода на Ибра̄х̄им. Наистина ти си Всеславен, Предостоеен.” Казва умм Селеме: И аз надигнах одеждата за да се мушна при тях, а той ﷺ я придърпа от ръцете ми и каза: “Ти си на добро положение.”

وَأَخْرَجَ ابْنُ مَرْذُوقٍ عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ قَالَتْ: نَزَلَتْ هَذِهِ الْآيَةُ فِي بَيْتِي: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا). وَفِي الْبَيْتِ سَبْعَةٌ، جِبْرِيلُ، وَمِيكَائِيلُ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ، وَعَلِيٌّ، وَفَاطِمَةُ، وَالْحُسَيْنُ، وَالْحُسَيْنُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ، وَأَنَا عَلَى بَابِ الْبَيْتِ. قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَلَسْتُ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ؟ قَالَ: (إِنَّكَ إِلَيَّ خَيْرٌ، إِنَّكَ مِنْ أَزْوَاجِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ).

И извежда ибн Мердауейх от умм Селеме عليها السلام, която казва: Този айет бе низпослан в моя дом: **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка], и напълно да ви пречисти.** А в дома ми бяха седмина: Джибрил и Микя'ил, и 'Али, и Ф̄атима, и Х̄асен, и Х̄усейн, а аз бях на прага на дома. Казах: О, Пратенико на Алла̄х, аз не съм ли от твоето семейство? [А той ﷺ] каза: “Ти си на добро положение. Ти си от съпругите на Пророка ﷺ.”

وَأَخْرَجَ ابْنُ مَرْذُوقٍ، وَالْخَطِيبُ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ يَوْمَ أُمِّ سَلَمَةَ أُمُّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، فَنَزَلَ جِبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِهَذِهِ الْآيَةِ: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ

وَيُطَهِّرُكُمْ تَطْهِيرًا). قَالَ: فَدَعَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِحَسَنَ، وَحُسَيْنَ، وَفَاطِمَةَ، وَعَلِيٍّ، فَضَمَّهُمْ إِلَيْهِ وَنَشَرَ عَلَيْهِمُ النَّوْبَ، وَالْحِجَابَ عَلَى أُمِّ سَلَمَةَ مَضْرُوبٌ، ثُمَّ قَالَ: (اللَّهُمَّ هَؤُلَاءِ أَهْلُ بَيْتِي، اللَّهُمَّ اذْهَبْ عَنْهُمْ الرِّجْسَ وَطَهِّرْهُمْ تَطْهِيرًا). فقالت أُمُّ سَلَمَةَ: فَأَيْنَ أَنَا؟ قال: (إِنَّكَ إِلَى خَيْرٍ).

И извеждат ибн Мердауейх, и ел-Хатїб от ебї Се'їд ел-Худрї رحمته الله, който казва: Беше денят [в който е ред] на умм Селеме – майката на вярващите. И Джибрил спусна върху Пратеника на Аллах ﷺ този аїет: **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка], и напълно да ви пречисти.** Казва: И повика Пратеникът на Аллах ﷺ Хасен, и Хусейн, и Фатима, и Алї, събра ги при себе си и разпростря дрехата си върху тях... После каза: “О, Аллах, това са моето семейство, о, Аллах, премахни от тях всяка мърсотия и ги пречисти напълно!” А умм Селеме каза: А аз къде съм? Каза: “Ти си на добро положение.”

وأخرج الترمذي، وابن جرير، والطبراني، وابن مردويه، عن عمر بن أبي سلمة ربيب النبي صل الله عليه وسلم، قال: لما نزلت هذه الآية على النبي صل الله عليه وسلم: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ). في بيت أُمِّ سَلَمَةَ، فدعا فاطمة وحسنًا وحسينًا فجلبهم بكساء، وعلي خلف ظهره، ثم قال: (اللهم هؤلاء أهل بيتي، فأذهب عنهم الرِّجْسَ وطهرهم تطهيرًا). قَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: فإنا معهم يَا نَبِيَّ اللَّهِ؟ قَالَ: (أَنْتِ عَلَى مَكَانِكَ، وَإِنَّكَ عَلَى خَيْرٍ).

И извеждат ет-Тирмизи, и ибн Джерїр, и ет-Таберани, и ибн Мердауейх, от ‘Умер ибн ебї Селеме رحمته الله, който бе отгледан от Пророка ﷺ, да казва: Когато този аїет бе низпослан на Пратеника на Аллах ﷺ: **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка],** в къщата на умм Селеме, [той ﷺ] повика Фатима и Хасен, и Хусейн, и

ги покри със своята одежда, а ‘Али бе зад него. После каза: “О, Алла̄х, това са моето семейство, о, Алла̄х, премахни от тях всяка мърсотия и ги пречисти напълно.” Каза умм Селеме: И аз ли съм с тях, о, Пророко на Алла̄х? Каза: “Ти си на своето положение, и ти са на добро положение.”

وَأَخْرَجَ التِّرْمِذِيُّ وَصَحَّحَهُ، وَابْنُ جَرِيرٍ، وَابْنُ الْمُثَنَّدِ، وَالْحَاكِمُ وَصَحَّحَهُ، وَابْنُ مُرْدَوَيْهِ، وَابْنُ بَيْهَقٍ فِي سَنَنِهِ، مِنْ طَرَقٍ، عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: فِي بَيْتِي نَزَلَتْ: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ). وَفِي الْبَيْتِ فَاطِمَةُ، وَعَلِيٌّ، وَالْحُسَيْنُ، وَجَلَّلَهُمُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِكِسَاءٍ كَانَ عَلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: (هَؤُلَاءِ أَهْلُ بَيْتِي، فَأَذْهَبَ عَنْهُمْ الرِّجْسَ وَطَهَّرَهُمْ تَطْهِيرًا).

И извеждат ет-Тирмизī и го определя за достоверен, и ибн Джерīр, и ибн ел-Мунзир, и ел-Х̣аким и го определя за достоверен, и ибн Мердаўейх, и ел-Бейхақī в своя “ес-Сунен”, по различни пътища, от умм Селеме عليها السلام, която казва: В моя дом бе низпослано: **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка]**. А в дома ми бяха Ф̣а̣тима, и ‘Али, и Х̣асен, и Х̣усейн. А Пратеника на Алла̄х ﷺ ги загърна със своята одежда, която носеше и каза: “Това са моето семейство. Премахни от тях всяка мърсотия и ги пречисти напълно.”

وَأَخْرَجَ ابْنُ جَرِيرٍ، وَابْنُ أَبِي حَاتِمٍ، وَالطَّبْرَانِيُّ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (نَزَلَتْ هَذِهِ الْآيَةُ فِي خَمْسَةِ، فِيَّ، وَفِي عَلِيٍّ، وَفَاطِمَةَ، وَحَسَنٍ، وَحُسَيْنٍ: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا).

И извеждат ибн Джерīр, и ибн ебī Х̣атим, и ет-Таберāнī, от ебī Се‘īд ел-Х̣удрī عليه السلام, който казва: Каза Пратеникът на Алла̄х ﷺ: “Този āйет бе низпослан за петима: за мен, за ‘Али, за

Фатима, за Хасен и за Хусейн. **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка], и напълно да ви пречисти.**”

وَأَخْرَجَ ابْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَأَحْمَدُ، وَمُسْلِمٌ، وَابْنُ جُرَيْرٍ، وَابْنُ أَبِي حَاتِمٍ، وَالْحَاكِمُ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: خَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ غَدَاةَ وَعَلَيْهِ مِرْطٌ مَرَجَلٌ مِنْ شَعْرِ أَسْوَدَ، فَجَاءَ الْحَسَنُ وَالْحُسَيْنَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، فَأَدْخَلَهُمَا مَعَهُ، ثُمَّ جَاءَتْ فَاطِمَةُ فَأَدْخَلَهَا مَعَهُ، ثُمَّ جَاءَ عَلِيٌّ فَأَدْخَلَهُ مَعَهُ، ثُمَّ قَالَ: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا).

И извеждат ибн ебī Шейбе, и Ахмед, и Муслим, и ибн Джерйр, и ибн ебī Хатим, и ел-Хаким, от ‘А’ише رضي الله عنها, която казва: Една сутрин Пророкът ﷺ излезе навън, наметнат със своя плащ от черна вълна на който имаше изображение. И дойдоха Хасен и Хусейн, а той ги вкара в него заедно със себе си. После дойде Фатима, а той вкара и нея заедно със себе си. После дойде и ‘Али, а той го вкара заедно с всички тях. А после каза: **“Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка], и напълно да ви пречисти.”**

وَأَخْرَجَ ابْنُ جُرَيْرٍ، وَالْحَاكِمُ، وَابْنُ مَرْذُوقٍ، عَنْ سَعْدِ قَالَ: نَزَلَ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْوُحْيُ، فَأَدْخَلَ عَلِيًّا، وَفَاطِمَةَ، وَابْنَيْهِمَا تَحْتَ ثَوْبِهِ، ثُمَّ قَالَ: (اللَّهُمَّ هَؤُلَاءِ أَهْلِي وَأَهْلُ بَيْتِي).

И извеждат ибн Джерйр, и ел-Хаким, и ибн Мердауейх, от Се‘ад رضي الله عنه, който казва: На Пратеника на Аллах ﷺ бе низпослано откровение, а той вкара ‘Али и Фатима, и Хасен, и Хусейн под дрехата си, после каза: **“О, Аллах, това са моето семейство и обитателите на дома ми!”**

وَأَخْرَجَ ابْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَأَحْمَدُ، وَابْنُ جُرَيْرٍ، وَابْنُ الْمُنْذَرِ، وَابْنُ أَبِي حَاتِمٍ، وَالطَّبْرَانِيُّ، وَالْحَاكِمُ وَصَحَّحَهُ، وَابْنُ أَبِي

سَنَّهُ، عَنْ وَائِلَةَ بْنِ الْأَشْعَثِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: جَاءَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى فَاطِمَةَ وَمَعَهُ حَسَنٌ، وَحُسَيْنٌ، وَعَلِيٌّ، حَتَّى دَخَلَ، فَأَدْنَى عَلِيًّا وَفَاطِمَةَ فَاجْلَسَهُمَا بَيْنَ يَدَيْهِ، وَاجْلَسَ حَسَنًا وَحُسَيْنًا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا عَلَى فَخْذِهِ، ثُمَّ لَفَّ عَلَيْهِمْ ثَوْبَهُ وَأَنَا مُسْتَدْبِرُهُمْ، ثُمَّ تَلَا هَذِهِ الْآيَةَ: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا). وَقَالَ: (اللَّهُمَّ هَؤُلَاءِ أَهْلُ بَيْتِي، اللَّهُمَّ أَذْهِبْ عَنْهُمْ الرِّجْسَ وَطَهِّرْهُمْ تَطْهِيرًا). قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَأَنَا مِنْ أَهْلِكَ؟ قَالَ: (وَأَنْتَ مِنْ أَهْلِي). قَالَ وَائِلَةُ: إِنَّهُ لَأَرْجَى مَا أَرْجُوهُ.

И извеждат ибн еби Шейбе, и Ахмед, и ибн Джерир, и ибн ел-Мунзир, и ибн еби Хатим, и ет-Таберани, и ел-Хаким и го определя за достоверен, и ел-Бейхаки в своя “ес-Сунен”, от Ысиле ибн ел-Еска رحمته الله, който казва: Пратеникът на Аллах ﷺ дойде при Фатима, а с него бяха Хасен, Хусейн и ‘Али и влезе [при нея]. И доближи ‘Али и Фатима и ги настани пред себе си. И настани Хасен и Хусейн – всеки от тях на едно от бедрата си. После ги обвини със своята дреха, а аз бях зад тях. После прочете този аят: **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка].** И каза: “О, Аллах, това са моето семейство, о, Аллах, премахни от тях всичката мърсотия и ги пречисти напълно!” Казах: О, Пратенико на Аллах, нали и аз съм от твоето семейство? Каза: “И ти си от семейството ми.” Казва Ысиле: Това е най-голямата ми надежда от всичко.

وأخرج بُنُ سَعْدٍ، وَابْنُ أَبِي حَاتِمٍ، وَالتَّبْرَانِيُّ، وَابْنُ مَرْدَوَيْهِ، عَنْ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ قَالَ: نَحْنُ أَهْلُ الْبَيْتِ الَّذِي قَالَ اللَّهُ: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا).

И извеждат ибн Се‘ад, и ибн еби Хатим, и ет-Таберани, и ибн Мердауейх, от Хасен ибн

‘Али عليه السلام, който казва: Ние сме семейството [на Пророка ﷺ, Ехл ел-Бейт], за което Аллāх казва: **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка], и напълно да ви пречисти.**

وَأَخْرَجَ ابْنَ أَبِي شَيْبَةَ، وَأَحْمَدَ، وَالتِّرْمِذِيُّ وَحَسَنَهُ، وَابْنُ جَرِيرٍ، وَابْنُ الْمُنْذِرِ، وَالطَّبْرَانِيُّ، وَالْحَاكِمُ وَصَحَّحَهُ، وَابْنُ مَرْذُوقٍ، عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَمُرُّ بِبَابِ فَاطِمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا إِذَا خَرَجَ إِلَى صَلَاةِ الْفَجْرِ وَيَقُولُ: (الصَّلَاةُ يَا أَهْلَ الْبَيْتِ، الصَّلَاةُ، إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا).

И извеждат ибн ебī Шейбе, и Ахмед, и ет-Тирмизī и го определя за добър, и ибн Джерīр, и ибн ел-Мунзир, и ет-Таберāнī, и ел-Хāким и го определя за достоверен, и ибн Мердаўейх, от Енес عليه السلام, че когато Пратеникът на Аллāх ﷺ излизаше за сутрешната молитва [феджр] минаваше покрай вратата на Фāтима и казваше: “[Време за] молитва, о, семейство, **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка], и напълно да ви пречисти.**”

وَأَخْرَجَ مُسْلِمٌ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: (أَذْكُرْكُمْ اللَّهُ فِي أَهْلِ بَيْتِي). فَقِيلَ لَزَيْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: وَمَنْ أَهْلُ بَيْتِهِ؟ أَلَيْسَ نَسَاؤُهُ مِنْ أَهْلِ بَيْتِهِ؟ قَالَ: نَسَاؤُهُ مِنْ أَهْلِ بَيْتِهِ، وَلَكِنْ أَهْلُ بَيْتِهِ مِنْ حَرَمِ الصَّدَقَةِ بَعْدَهُ: آلُ عَلِيٍّ، وَآلُ عَقِيلٍ، وَآلُ جَعْفَرٍ، وَآلُ عَبَّاسٍ.

И извежда Муслим от Зейд ибн Ерқам عليه السلام, че Пратеникът на Аллāх ﷺ казва: “Помнете Аллāх [бойте се от Аллāх] по отношение на моето семейство!” Попитаха Зейд: А кои са семейството му? Съпругите му не са ли от семейството му? Каза: Съпругите му са от семейството

му, но семейството му [най-близките му] са онези, за които е забранена садаката след него ﷺ: родът на 'Али, и родът на 'Ақил, и родът на Джа'фер, и родът на 'Аббас.

وَأَخْرَجَ الْحَكِيمَ، وَالتَّوْمِذِيَّ، وَالطَّبْرَانِيَّ، وَابْنَ مَرْذُوقَةَ، وَأَبُو نَعِيمٍ، وَالْبَيْهَقِيَّ مَعًا فِي الدَّلَائِلِ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (إِنَّ اللَّهَ قَسَمَ الْخَلْقَ قِسْمَيْنِ، فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِهِمَا قِسْمًا، فَذَلِكَ قَوْلُهُ: (وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ) (الْوَاقِعَةُ الْآيَةُ 27) (وَأَصْحَابُ الشَّمَالِ) (الْوَاقِعَةُ الْآيَةُ 41). فَأَنَا مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ، وَأَنَا خَيْرُ أَصْحَابِ الْيَمِينِ، ثُمَّ جَعَلَ الْقِسْمَيْنِ أَثْلًا، فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِهَا ثَلَاثًا، فَذَلِكَ قَوْلُهُ: (وَأَصْحَابُ الْمِمْنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمِمْنَةِ وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ) (الْوَاقِعَةُ الْآيَةُ 8 - 10). فَأَنَا مِنَ السَّابِقِينَ، وَأَنَا خَيْرُ مِنَ السَّابِقِينَ، ثُمَّ جَعَلَ الْأَثْلَ ثَلَاثًا، فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِهَا قَبِيلَةً، وَذَلِكَ قَوْلُهُ: (وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ) (الحجرات الْآيَةُ 13). وَأَنَا أَتَقَى وَلَدَ آدَمَ وَأَكْرَمَهُمْ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى وَلَا فَخْرَ، ثُمَّ جَعَلَ الْقَبَائِلَ ثِيُوتًا، فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِهَا بَيْتًا، فَذَلِكَ قَوْلُهُ: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا). فَأَنَا وَأَهْلُ بَيْتِي مُطَهَّرُونَ مِنَ الذُّنُوبِ).

И извеждат ел-Хаким, и ет-Тирмизи, и ет-Таберани, и ибн Мердауейх, и ебу Ну'йм, и ел-Бейхақи в своята “ед-Деля’ил”, от ибн ‘Аббас رضي الله عنه, който казва: Каза Пратеникът на Аллаh ﷺ: “Наистина Аллаh раздели творението на две части и ме сложи да бъда в по-добрата част. Това е [значението на] Неговите думи: от “И хората на десницата...” [ел-‘Уақи‘а: 27] до “И хората на левицата...” [ел-‘Уақи‘а: 41]” И аз съм от хората на десницата, и аз съм най-добрият от хората на десницата. После стори двата вида да са три и ме сложи в най-добрата третина. Това е [значението на] Неговите думи: “Едни - отдясно, - какво ще е за тези отдясно?; и други - отляво, - какво ще е за тези отляво?; и първенците [в богобоязливостта], - те са

първенците [в Рая].” [ел-Ўақи‘а: 8-10] И аз съм от първенците, и аз съм най-добрия от първенците. После стори трите части да са племена и ме сложи в най-доброто племе. Това е [значението на] Неговите думи: **“И ви сторихме народи и племена, за да се опознавате. Най-достоеен измежду вас при Аллах е най-богобоязливият.”** [ел-Худжурāt: 13] И аз съм най-богобоязливия от синовете на Адем и най-достойният от тях пред Всевишния Аллāх, без да изпитвам гордост. После стори племената да са домове и ме сложи в най-добрия дом. Това е [значението на] Неговите думи: **“Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка], и напълно да ви пречисти.”** И аз и моето семейство сме пречистени от греховете.”

وَأَخْرَجَ ابْنَ جَرِيرٍ، وَابْنَ أَبِي حَاتِمٍ، عَنْ قَتَادَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي قَوْلِهِ: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا). قَالَ: هُمْ أَهْلُ بَيْتِ طَهْرِهِمُ اللَّهُ مِنَ السَّوْءِ، وَاخْتَصَمَ بِرَحْمَتِهِ. قَالَ: وَحَدَّثَ الضَّحَّاكُ بْنُ مُزَاحِمٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، أَنَّ نَبِيَّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَقُولُ: (نَحْنُ أَهْلُ بَيْتِ طَهْرِهِمُ اللَّهُ مِنْ شَجَرَةِ النَّبُوءَةِ، وَمَوْضِعِ الرِّسَالَةِ، وَمُخْتَلَفِ الْمَلَائِكَةِ، وَبَيْتِ الرَّحْمَةِ، وَمَعْدَنِ الْعِلْمِ).

И извеждат ибн Джерйр, и ибн ебй Хатим, от Қатāде, за думите [на Всевишния]: **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка].** Казва: Те са семейство, което Аллāх е пречистил от злините и ги е предпочел със своята милост. Казва: Предаде ни Даххāк ибн Мезах̄им, че Пророка на Аллāх ﷺ казваше: **“Ние сме семейство пречистено от Аллāх, от родословното дърво на пророчеството, и ние сме мястото [на низпославане] на Писанието, и ние сме местообитание на меля‘икетата, и дом на милостта, и извор на знанието.”**

وأخرج ابن مردويه عن أبي سعيد الخدري رضي الله عنه قال: لما دخل علي رضي الله عنه بفاطمة رضي الله عنها جاء النبي صلى الله عليه وسلم أربعين صباحاً إلى بابها يقول: (السَّلامَ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ، الصَّلَاةُ رَحِمَكُمْ اللهُ، إِنَّمَا يُرِيدُ اللهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيراً، انا حَرْبٌ لِمَنْ حَارَبْتُمْ، أَنَا سَلَمٌ لِمَنْ سَأَلْتُمُ).

И извежда ибн Мердауейх от ебї Се'ид ел-Худрї رحمته الله, който казва: Когато 'Али влезе [омъжи се] при Фатима Пратеникът на Аллах ﷺ идваше при вратата и в продължение на четиридесет утрини, казвайки: "Приветствие за вас семейство, и милост от Аллах, и благодат! [Време за] молитва, Аллах да ви помилва! **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка], и напълно да ви пречисти.** Аз съм във война с онзи, който воюва с вас и в мир с онзи, който е в примирие с вас."

وأخرج ابن جرير، وابن مردويه، عن أبي الحمرّاء رضي الله عنه قال: حفظت من رسول الله صلى الله عليه وسلم ثمانيناً أشهر بالمدينة، ليس من مرة يخرج إلى صلاة الغداة إلا أتى إلى باب علي رضي الله عنه، فوضع يده على جنبتي الباب ثم قال: (الصَّلَاةُ الصَّلَاةُ، إِنَّمَا يُرِيدُ اللهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيراً).

И извеждат ибн Джерїр, и ибн Мердауейх, от ебї ел-Хамрā' رحمته الله, който казва: Спомням си от Пратеника на Аллах ﷺ осем месеца, които прекарах в Медина. Не пропускаше нито веднъж, когато излизаше за сутрешната молитва [феджр] без да мине през вратата на 'Али رحمته الله, като поставяше ръцете си на страните на вратата, после казваше: "Молитвата, молитвата, **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка], и напълно да ви пречисти.**"

وَأَخْرَجَ ابْنُ مَرْدَوَيْهِ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: شَهِدْنَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تِسْعَةَ أَشْهُرٍ يَأْتِي كُلَّ يَوْمٍ بَابَ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عِنْدَ وَقْتِ كُلِّ صَلَاةٍ فَيَقُولُ: (السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَهْلَ الْبَيْتِ، إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا، الصَّلَاةُ رَحِمَكُمُ اللَّهُ). كُلَّ يَوْمٍ خَمْسَ مَرَّاتٍ.

И извежда ибн Мердауейх от ибн ‘Аббас رحمهما, който казва: Бяхме свидетели как Пратеникът на Аллах ﷺ всеки ден в продължение на девет месеца отиваше при вратата на ‘Али ибн еби Талиб, когато настъпваше време за всяка молитва и казваше: “Приветствия за вас, и милостта на Аллах, и Неговата благодат, о, семейство. **Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка], и напълно да ви пречисти.** [Време за] молитва, Аллах да ви помилва.” [И така] всеки ден по пет пъти.

وَأَخْرَجَ الطَّبْرَانِيُّ عَنِ أَبِي الْحَمَرَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَأْتِي بَابَ عَلِيٍّ وَفَاطِمَةَ سِتَّةَ أَشْهُرٍ فَيَقُولُ: (إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا).

И извежда ет-Таберани от еби ел-Хамра’ رحمهما, който казва: Видях Пратеникът на Аллах ﷺ да отива при вратата на ‘Али и Фатима в продължение на шест месеца, казвайки: “**Наистина Аллах иска да премахне от вас всяка мърсотия, о, семейство [на Пророка], и напълно да ви пречисти.**”

Айета за “любовта към ближните” [ел-ме’удде фи ле-қурба]

ذَٰلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهُ عِبَادَهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ۖ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا ۖ إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ ۖ وَمَن يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدَ لَهُ فِيهَا حُسْنًا ۖ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٢٣﴾

С това Аллах благовества Своите раби, които вярват и вършат праведни дела. Кажи [о, Мухаммед]: “Не искам от вас отплата за това, освен любов към ближните.” А който стори добрина, ще му въздадем с по-добро за нея. Наистина Аллах е Многоопрощаващ, Признателен. [еш-Шура: 23]

Знай, че след като Всевишният низпосла на Мухаммед ﷺ тази знатна и извисена Книга [Қур’ана] и постави в нея три неща: 1) различните видове доказателства и категории задължения; 2) отреди награда за покорството; 3) и отреди наказание за непокорството. Тогава Той ﷺ нареди на своя Пратеник ﷺ да поясни на хората: “Не искам да се възползвам от вас или да ви карам изпълнявате желанията ми, заради всичките неща, за които ви известих [от вашия Създател].” Та да не им се стори на невежите, че целта от призова на Мухаммед ﷺ е да се сдобие с богатство и високо положение. Затова казва: “**Кажы: Не искам от вас отплата за това, освен любов към ближните.**” Този айет съдържа в себе си няколко въпроса.

Първи въпрос: По отношение на този айет има три различни категории предания.

Първата категория: Казва еш-Шеа’би: “Хората ни разпитваха много по отношение на този айет, затова писахме на ибн ‘Аббас за да го питаме за него. А ибн ‘Аббас ни писа в отговор, Наистина родословието на Пратеника на Аллах ﷺ заемаше централно място сред Қурайш. И

нямаше род с който да не е роднина. И Алла̄х каза: **Кажу: Не искам от вас** заради призова ми към вас **отплата за това, освен** да ме обичате заради роднинската ми връзка с вас.” Кое то значи: “Вие сте моя народ и на вас се полага най-много да ми се подчините и да ми отговорите. И щом отказвате да го сторите спазвайте роднинските ми права и не ми причинявайте страдание, и не въставайте против мен.”

Втората категория: Предава ел-Келб̄и от ибн ‘Аббас رضي الله عنه, който казва: Когато Пророка ﷺ се настани в Медина бе затрупан от проблеми и задължения, а нямаше с какво да се отплати. Тогава помощниците [ел-ен̄сар] казаха [по между си]: “Алла̄х ви напъти в ръцете на този човек и той е син на вашата сестра и ваш съсед във вашия град, затова съберете му част от вашите богатства.” И го направиха и го дадоха [събраното] на него ﷺ, но той ﷺ го отказа. Тогава бяха низпослани словата на Всевишния [по смисъл]: **“Кажу: Не искам от вас отплата за това...”** т.е. [отплата] за вярата, освен да обичате близките ми. И ги подбуди да обичат близките му.

Третата категория: А тя е споменатото от ел-Хасен, който пояснява: “Освен да обичате заради Алла̄х онова, което ви доближава до Него, като добрите дела.”

И така, според първата категория **“любов към ближните”** означава опазване на роднинските връзки. Според втората категория означава любов към близките [на Пророка ﷺ]. А според третата категория означава извършване на добрини [приближаващи към Алла̄х ﷻ].

Някой може да каже, че смисълът на този а̄йет е проблемен, защото търсенето на отплата заради оповестяването на откровението не е позволено поради следните причини:

Първо: Всевишният е посочил, чрез думите на повечето от пророците, които категорично са отrekli търсенето на отплата. Например в разказа за Нұх عليه السلام: **“И не искам от вас отплата. Моята отплата е единствено от Господа на световите.”** [еш-Шуа‘рā’: 109]. По същия начин това е известно и в разказите за Хūd и Сāлих и в разказите за Лүт и Шу‘айб عليه السلام. А нашият Пророк ﷺ е по превъзходен от всичките пророци عليه السلام и на него се полага повече да не търси отплата заради пророчеството и посланието си.

Второ: Самият той ﷺ е отрекъл търсенето на награда в останалите āйети, като казва: **“Кажу: “Не искам от вас отплата. Тя е за вас самите.”** [ес-Себе: 47] И казва: **“Кажу [о, Мухаммад]: “Не моля от вас отплата за това и не съм от онези, които добавят от себе си.”**” [ес-Себе: 86]

Трето: Самият разум също посочва това нещо, защото оповестяването беше задължение за него [за Пророка ﷺ], по думите на Всевишния: **“О, Пратенико, оповести какво ти бе низпослано от твоя Господ! А не го ли сторил, ти не ще си оповестил Неговото послание.”** [ел-Мā’иде: 67] А търсенето на награда за нещо, което е задължение не подобава дори и на най-обикновените хора, камо ли на най-учения сред учените.

Четвърто: Пророчеството е по-превъзходно от мъдростта, а Всевишният описва мъдростта по следния начин: **“А който е дарен с мъдростта, е дарен с голямо добро.”** [ел-Бақара: 269] И казва ﷺ по отношение на този свят: **“Кажу: Насладата на земния живот е мимолетна.”** [ен-Нисā: 77] И разума не може да допусне, че най-превъзходното творение ще приеме най-нищожното творение.

Пето: Търсенето на отплата предизвиква подозрение, а то от своя страна премахва категоричната убеденост в истинността на пророчеството.

Чрез тези примери установихме, че не е позволено на Пророка ﷺ да търси дори и най-нищожната отплата за своето оповестяване и своето послание. Но привидното значение на айета [за любовта към ближните] е именно търсенето на отплата заради оповестяването и посланието, и тази отплата е любовта към ближните. Това привидно противоречие се разрешава по следния начин. Наистина не е позволено да се търси отплата за оповестяването и посланието [на пророците ﷺ]. А що се касае до айета за “любовта към ближните”, привидното противоречие в него се разрешава по следните два начина:

Първия: Че айетът значи: “Не искам нищо друго от вас освен това.” А то в действителност не е отплата, защото обичта между мюсюлманите е задължение за тях. Казва Всевишният: “**А вярващите мъже и жени са покровители един на друг.**” [ет-Теўбе: 71] И казва [Пророкът] ﷺ: “Вярващите са като [тухлите на] сграда. Подсилват се една друга.” Като айетите и хадисите на тази тема са много. И след като любовта между всички мюсюлмани е задължение за тях, то любовта към най-знатните и най-достойните мюсюлмани е още по-голямо задължение. И айетът “**Кажу: Не искам от вас отплата за това, освен любов към ближните.**” пояснява точно този факт. И така изяснихме, че “любовта към ближните” в действителност не представлява отплата, а съответно Пророкът ﷺ не получава и прашина отплата.

Вторият: Че айетът се състои от две отделни по смисъл изречения. Първото от тях завършва при думите на Всевишния: “**Кажу: Не искам от вас отплата за това.**” А второто:

“Освен любов към ближните.” Което значи: “Не искам от вас никаква отплата, но ви напомням за любовта към ближните.” И което прилича на търсене на отплата, а в действителност не е.

Втори въпрос: Авторът на “ел-Кешшāф” [имām ез-Земахшери от му‘атезиле] пренася следните думи от Пророка ﷺ: “Който умре с обич към рода на Мухаммед умира шехид. И наистина, който умре с обич към рода на Мухаммед умира опростен. И наистина, който умре с обич към рода на Мухаммед умира покаян. И наистина, който умре с обич към рода на Мухаммед умира вярващ с пълноценна вяра. И наистина, който умре с обич към рода на Мухаммед мелā’икетата [ангелите] го известяват с Дженнета [Рая], а после [го известяват с Дженнет] и Мункир е Некир. И наистина, който умре с обич към рода на Мухаммед ще се приближи към Дженнета така, както невестата се приближава към дома на своя съпруг. И наистина, който умре с обич към рода на Мухаммед в гроба му се отварят две врати към Дженнета. И наистина, който умре с обич към рода на Мухаммед Аллах прави гроба му обиталище на мелā’икетата на милостта. И наистина, който умре с обич към рода на Мухаммед умира [последовател] на Суннета и Джемā’ата. И наистина, който умре с ненавист към рода на Мухаммед ще дойде на Съдния ден с изписано отчаяние от милостта на Аллāх между очите му. И наистина, който умре с ненавист към рода на Мухаммед умира безверник. И наистина, който умре с ненавист към рода на Мухаммед няма да помирише уханието на Дженнета.”

Това е предадено от автора на “ел-Кешшāф”, а аз [имām Феҳруддīн ер-Рāзī] казвам: Родът на Мухаммед ﷺ са онези, които отнасят⁷² своите дела към него ﷺ. И колкото повече даден

⁷² Може да се разбира като онези, които извършват своите дела според наставленията на Пророка ﷺ.

човек отнася своите дела към него ﷺ, толкова по-голямо право има да се смята от рода на Мухаммед. И няма съмнение, че връзката между Фатима и 'Али, и ел-Хасен, и ел-Хусейн и Пратеника на Аллах ﷺ бе най-силната връзка. И това го знаем от източници, чиято сила достига степената на мутеу'атир. Така стигаме до заключението, че те са рода [на Мухаммед ﷺ]. Също така някои хора казват, че родът са неговите близки роднини, а други казват, че това е цялата му общност. И ако ние приемем, че това са неговите роднини, тогава те са значението на думата "род". А ако приемем, че това е цялата му общност, която е отговорила на неговия призив, тогава тя също влиза в значението на думата "род". Т.е. и при двете положения неговите близки роднини влизат в значението на думата "род". Дали обаче останалите хора влизат в него? За тях вече има разногласие.

Авторът на "ел-Кешшаф" предава, че когато този айет бива низпослан, хората попитали: "О, Пратенико на Аллах, кои са твоите приближени, за които е наше задължение да ги обичаме?" Каза ﷺ: "Али и Фатима, и двете им деца." По този начин установяваме, че те четиримата са приближените на Пророка ﷺ. А след като е така, те заслужават още по-голяма почит от останалите хора и доказателство за това са следните [три] неща:

Първо: Думите на Всевишния [по смисъл] **"освен любов към ближните"** и гореспоменатите доказателства, които се съдържат в тях.

Второ: Няма съмнение, че Пророкът ﷺ обичаше Фатима, мирът да бъде над нея. Той ﷺ казва: "Фатима е част от мен. Онова, което я наранява – наранява и мен!" И също така чрез предания достигащи степената на мутеу'атир знаем за обичта на Пратеника на Аллах ﷺ към 'Али и

ел-Хасен, и ел-Хусейн. И след като това е установено с толкова висока степен на сигурност, същото нещо става дълг за цялата мюсюлманска общност, заради думите на Всевишния: **“И го последвайте за да бъдете напътени!”** И заради думите Му: **“И да се страхуват онези, които се противят на неговата повеля!”** И също заради думите Му: **“Наистина за вас има прекрасен образец в Пратеника на Аллāх!”**

Трето: Дуата [молитвата] за рода [на Мухаммед] има много високо положение, затова тази дуа се чете след тешеххуд по време на петкратната молитва-намаз. А именно думите: “О, Аллāх, благослови Мухаммед и рода на Мухаммед и помилвай Мухаммед и рода на Мухаммед.” А това е велика почит и голямо достойнство, което не се среща при никой друг извън рода [на Мухаммед ﷺ]. И така всички тези неща са доказателство, че обичта към рода на Мухаммед ﷺ е задължение [фард за всеки мюсюлманин].

Казва [имām] еш-Шāфи‘и, Аллāх да е доволен от него:

О, ездачо, спри при ел-Мухаџсаб в Мина,

и се радвай на онзи, който е притихнал в [месджид] ел-Хайф, и на онзи - деен.

Призори, когато хаджиите се устремят към Мина,

като вълни в преливащ залив, които се разбиват...

Ако обичта към семейството на Мухаммед бе рафд [ши‘изъм],

тогава двете тежести [джинове и хора] нека засвидетелстват, че аз съм рафиди [ши‘ит].

Също така в думите Му [на Всевишния]: **“освен любов към ближните”** са велика почит и голямо достойнство за сподвижниците – ес-сахаба – [Аллāх да е доволен от всички тях], защото

Всевишният казва [думи със смисъл]: *“И първенците [в богобоязливостта], - те са първенците [в Рая] - тези са приближените [на Аллах].”* А всеки, който се покорява на Аллах е Аллахов приближен и попада под категорията на айета *“освен любов към ближните”*.

И така стигаме до извода, че този айет е доказателство за задължението ни [фард] да обичаме рода на Пратеника на Аллах ﷺ и да обичаме неговите сподвижници – сахаба. И никой не притежава тази умерена позиция освен нашите другари от *Ехли Сунна ъе-л-Джема'а*, които носят в себе си едновременно обичта към семейството [на Пратеника на Аллах ﷺ] и обичта към неговите сподвижници.

Чух някои от хората на напомнянето да казват, че Пратеникът на Аллах ﷺ казва: *“Примерът със семейството ми е като примера с кораба на Нух - който се покачи на него се спасява.”* И казва ﷺ: *“Моите сподвижници са като звездите. Към която и от тях да се придържате ще се напътите.”* А ние сега се намираме в морето на непосилните затруднения, където ни удрят вълните на съмненията и страстите, а човека, който е нагазил в това море се нуждае от две неща:

Първо: Кораб, който няма дефекти и пробойни.

Второ: Ясни, ярки и сияещи звезди.

И когато човек се покачи на този кораб и насочи погледа си към тези ясни звезди, го обзема надеждата за спасение.

По същия начин нашите другари от *Ехли Сунна [ъе-л-Джема'а]* плуват в кораба на обичта към рода на Мухаммед [ﷺ] и са насочили погледа си към звездите на сподвижниците [на Пратеника на Аллах ﷺ]. И така се надяват от Всевишния Аллах да бъдат избавени благополучно и щастливо на този свят и на отвъдния – ахирета.

وَأَخْرَجَ أَحْمَدُ، وَعَبْدُ بْنُ حَمِيدٍ، وَالْبُخَارِيُّ، وَمُسْلِمٌ، وَالتِّرْمِذِيُّ، وَابْنُ جَرِيرٍ، وَابْنُ مُرْدَوَيْهِ، مِنْ طَرِيقِ طَاوُسٍ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، أَنَّهُ سُئِلَ عَنْ قَوْلِهِ: (إِلَّا الْمَوَدَّةُ فِي الْقُرْبَى). فَقَالَ سَعِيدُ بْنُ جُبَيْرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: قَرَّبَى آلَ مُحَمَّدٍ. فَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: عَجَلْتُ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَمْ يَكُنْ بَطْنٌ مِنْ قُرَيْشٍ إِلَّا كَانَ لَهُ فِيهِمْ قَرَابَةٌ، فَقَالَ: إِلَّا أَنْ تَصْلُوا مَا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ مِنَ الْقَرَابَةِ.

И извеждат Ахмед, и ‘Абд ибн Хумейд, и ел-Бухарӣ, и Муслим, и ет-Тирмизӣ, и ибн Джерӣр, и ибн ел-Мунзир, и ибн Мердауейх, по пътя на Тауус, от ибн ‘Аббас رضي الله عنه, че бил попитан за думите Му [на Всевишния]: “**освен любов към ближните**”. И каза Се’ид ибн Джубейр: Ближните са родът на Мухаммед ﷺ. И каза ибн ‘Аббас: Избърза! Наистина нямаше род от племето Қурайш, с който Пророкът ﷺ да не е роднина. И казваше ﷺ: “Освен да почитате роднинската връзка между мен и вас.”

وَأَخْرَجَ ابْنُ أَبِي حَاتِمٍ، وَالطَّبْرَانِيُّ، وَابْنُ مُرْدَوَيْهِ، مِنْ طَرِيقِ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا أَنْ تُودُونِي فِي نَفْسِي لِقَرَابَتِي مِنْكُمْ، وَتَحْفَظُوا الْقَرَابَةَ الَّتِي بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ).

И извеждат ибн еби Хатим, и ет-Таберанӣ, и ибн Мердауейх, по пътя на Се’ид ибн Джубейр, от ибн ‘Аббас رضي الله عنه, който казва: Пратеникът на Аллах ﷺ им каза: “Не искам от вас отплата за това, освен да ме обичате като човек, заради роднинската ми връзка с вас и да почитате родствената връзка между нас.”

وَأَخْرَجَ سَعِيدُ بْنُ مَنْصُورٍ، وَابْنُ سَعْدٍ، وَعَبْدُ بْنُ حَمِيدٍ، وَالْحَاكِمُ وَصَحَّحَهُ، وَابْنُ مُرْدَوَيْهِ، وَالْبَيْهَقِيُّ فِي الدَّلَائِلِ، عَنْ

الشَّعْبِيُّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَكْثَرُ النَّاسِ عَلَيْنَا فِي هَذِهِ الْآيَةِ: (قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى). فَكَتَبْنَا إِلَى ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ نَسْأَلُهُ، فَكَتَبَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ وَاسِطَ النَّسَبِ فِي قُرَيْشٍ، لَيْسَ بَطْنٌ مِنْ بَطُونِهِمْ إِلَّا وَقَدْ وَلَدُوهُ، فَقَالَ اللَّهُ: (قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا). عَلَى مَا أَدْعُوكُمْ إِلَيْهِ، (إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى) تَوَدُّونِي لِقَرَابَتِي مِنْكُمْ، وَتَحْفَظُونِي بِهَا.

И извеждат Се'ид ибн Менсѹр, и ибн Се'ад, и 'Абд ибн Хумейд, и ел-Хаким и го определя за достоверен, и ибн Мердаѳейх, и ел-Бейхаќи в "ед-Деля'ил", от еш-Ше'аби, който казва: Хората ни разпитваха много за този ајет: **Кажу [о, Мухаммад]: "Не искам от вас отплата за това, освен любов към ближните."** Затова писахме на ибн 'Аббас, и го попитахме, а той ни писа в отговор: Наистина родословието на Пратеника на Аллаћ ﷺ заемаше централно място сред Қурайш. И нямаше род с който да не е роднина. И Аллаћ каза: **"Кажу: Не искам от вас отплата за това"** т.е. за онова, към което ви призовавам **"освен любов към ближните."** т.е. да ме обичате заради роднинската ми връзка с вас и да ме пазите заради нея.

وَأَخْرَجَ ابْنُ جُرَيْرٍ، وَابْنُ الْمُنْذَرِ، وَابْنُ أَبِي حَاتِمٍ، وَالطَّبْرَانِيُّ، مِنْ طَرِيقِ عَلِيٍّ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا فِي قَوْلِهِ: (إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى). قَالَ: كَانَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَرَابَةٌ مِنْ جَمِيعِ قُرَيْشٍ، فَلَمَّا كَذَّبُوهُ، وَأَبَوْا أَنْ يِيَاْعُوهُ، قَالَ: (يَا قَوْمِ، إِذَا أُبْيِئْتُمْ أَنْ تُبَايَعُونِي فَاحْفَظُوا قَرَابَتِي فِيكُمْ، وَلَا يَكُنْ غَيْرُكُمْ مِنَ الْعَرَبِ أَوْلَى بِحَفْظِي، وَنَصْرَتِي مِنْكُمْ).

И извеждат ибн Джерѳр, и ибн ел-Мунзир, и ибн еби Хатим, и ет-Таберанѳи, и ибн Мердаѳейх, по пътя на 'Али, от ибн 'Аббас رضي الله عنه, за думите му [на Всевишния]: **"освен любов към ближните"**. Казва: Пратеникът на Аллаћ ﷺ беше роднина с всички в Қурайш. И когато го взеха

за лъжец и отказаха да го последват каза: “О, народе мой, след като отказвате да ме последвате, поне спазвайте роднинската ми връзка с вас, защото няма други хора сред арабите, на които се полага да ме пазят и да ме подкрепят повече от вас.”

وَأَخْرَجَ ابْنَ أَبِي حَاتِمٍ، وَابْنَ مُرْدَوَيْهِ، مِنْ طَرِيقِ الضُّحَاكِ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: نَزَلَتْ هَذِهِ الْآيَةُ بِمَكَّةَ، وَكَانَ الْمُشْرِكُونَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى: (قُلْ لَهُمْ يَا مُحَمَّدُ: (لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ). يَعْنِي: عَلَى مَا أَدْعُوكُمْ إِلَيْهِ، (أَجْرًا): عَوْضًا مِنَ الدُّنْيَا، (إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى): إِلَّا الْحِفْظَ لِي فِي قَرَابَتِي فِيكُمْ. قَالَ: الْمَوَدَّةُ إِنَّمَا هِيَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي قَرَابَتِهِ، فَلَمَّا هَاجَرَ إِلَى الْمَدِينَةِ أَحَبَّ أَنْ يُلْحَقَهُ بِأَخُوتهِ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ فَقَالَ: (لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا فَهُوَ لَكُمْ إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ) (سَبَأُ الْآيَةُ 47). يَعْنِي: ثَوَابِهِ وَكَرَامَتِهِ فِي الْآخِرَةِ كَمَا قَالَ نُوحٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ: (وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ) (الشُّعَرَاءُ الْآيَةُ 109). وَكَأَمَّا قَالَ هُودٌ، وَصَالِحٌ، وَشُعَيْبٌ، لَمْ يَسْتَشْنُوا أَجْرًا كَمَا اسْتَشْنَى النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَردَهُ عَلَيْهِمْ، وَهِيَ مُنْشُوخَةٌ.

И извеждат ибн еби Хатим, и ибн Мердауейх, по пътя на ед-Даххак, от ибн ‘Аббас رحمهما الله, който казва: Този аят бе низпослан в Мекка, когато многобожниците причиняваха страдание на Пратеника на Аллах ﷺ, а Аллах низпосла: “**Кажу**” им, о, Мухаммед, “**Не искам от вас за това**”, т.е. за онова, към което ви призовавам “**отплата**” т.е. компенсация от земните блага, “**освен любов към ближните.**” т.е. освен да ме пазите, заради роднинската ми връзка с вас. Казва: Любовта е към Пратеника на Аллах ﷺ, заради роднинството му. А когато се пресели в Медина обичаше да бъде заедно със своите братя от пророците, казвайки: “**Кажу: “Не искам от вас отплата. Тя е за вас самите. Моята отплата е единствено от Аллах.”**” [Себе’: 47] Т.е.

неговата награда и неговата почит са на отвъдния свят [на āхирета]. И както казваше Нұх: **“И не искам от вас отплата. Моята отплата е единствено от Господа на световите.”** [еш-Шу‘арā’: 109] И както казваха Хūd, и Сāлих, и Шу‘айб. Те не получиха награда, както и Пророкът ﷺ не получи награда. И им отговори чрез този āйет, който е менсūх.

وَأَخْرَجَ أَحْمَدَ، وَابْنَ أَبِي حَاتِمٍ، وَالطَّبْرَانِيَّ، وَالْحَاكِمَ وَصَحَّحَهُ، وَابْنَ مَرْذُوقٍ، مِنْ طَرِيقِ مُجَاهِدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي الْآيَةِ (قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَى مَا أُتَيْتُمْ بِهِ مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَى أَجْرًا، إِلَّا أَنْ تَوَدُّوا اللَّهَ وَأَنْ تَتَقَرَّبُوا إِلَيْهِ بِطَاعَتِهِ).

И извеждат Ахмед, и ибн еби Хатим, и ет-Таберāнī, и ел-Хāким и го определя за достоверен, и ибн Мердаўейх, по пътя на Муджāхид, от ибн ‘Аббас رضي الله عنه, от Пророка ﷺ, за този āйет. Каза [ﷺ]: **“Не искам заради наставленията и напътствието, които ви дадох награда, освен да обичате Аллāх и да се доближавате до Него, като Му се подчинявате.”**

وَأَخْرَجَ عَبْدُ بْنُ حَمِيدٍ، وَابْنُ الْمُنْذِرِ، عَنْ مُجَاهِدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي قَوْلِهِ: (قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى). قَالَ: أَنْ تَتَّبَعُونِي، وَتَصَدَّقُونِي، وَتَصَلُّوا رَحْمِي.

И извеждат ‘Абд ибн Хумейд, и ибн ел-Мунзир, от Муджāхид за думите му [на Всевишния]: **“Кажи: Не искам от вас отплата за това, освен любов към ближните.”** Казва: Да ме последвате, да ми повярвате и да пазите роднинската ми връзка с вас.

وَأَخْرَجَ عَبْدُ بْنُ حَمِيدٍ، وَابْنُ مَرْذُوقٍ، مِنْ طَرِيقِ يَوْسُفَ بْنِ مَرْهَانَ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ فِي قَوْلِهِ: (إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى). قَالَ: إِلَّا أَنْ تَوَدُّونِي فِي قَرَابَتِي، وَلَا تُؤْذُونِي.

И извеждат ‘Абд ибн Хумейд, и ибн Мердаѳейх, по пътя на Йѳсуф ибн Мирх̄ан, от ибн ‘Аббас رحمته, за думите Му [на Всевишния]: **“освен любов към ближните”**. Казва: Да ме обичате, заради родствената ни близост и да не ми причинявате страдание.

وَأَخْرَجَ ابْنُ جَرِيرٍ، وَابْنُ مَرْدَوَيْهِ، مِنْ طَرِيقِ الْعَوْفِيِّ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا فِي الْآيَةِ قَالَ: إِنْ مُحَمَّدًا قَالَ لَقَرِيشٍ: (لَا أَسْأَلُكُمْ مِنْ أَمْوَالِكُمْ شَيْئًا، وَلَكِنْ أَسْأَلُكُمْ أَنْ تَوَدُونِي لِقَرَابَةِ مَا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ، فَإِنَّكُمْ قَوْمِي وَأَحَقُّ مِنْ أَطَاعَنِي وَأَجَابَنِي).

И извеждат ибн Джерѳир, и ибн Мердаѳейх, по пътя на ел-‘Аѳф̄и, от ибн ‘Аббас رحمته, за този а̄йет. Казва: Наистина Мух̄аммед каза на Қурайш: *“Не искам нищо от вашите богатства, а искам да не ми причинявате страдание, заради родствената близост между мен и вас. Защото вие сте моя народ и на вас се полага най-много да ми се подчините и да ми отговорите.”*

وَأَخْرَجَ ابْنُ مَرْدَوَيْهِ، مِنْ طَرِيقِ أَبِي مَالِكٍ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ فِي قَوْلِهِ: (إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى). قَالَ: تَحْفَظُونِي فِي قَرَابَتِي.

И извежда ибн Мердаѳейх, по пътя на еб̄и М̄алик, от ибн ‘Аббас رحمته, за думите Му [на Всевишния]: **“освен любов към ближните”**. Казва: Да ме пазите заради роднинската ми близост с вас.

وَأَخْرَجَ ابْنُ مَرْدَوَيْهِ، مِنْ طَرِيقِ عِكْرِمَةَ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا فِي الْآيَةِ قَالَ: إِنْ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَمْ يَكُنْ فِي قُرَيْشٍ بَطْنٌ إِلَّا وَلَهُ فِيهِمْ أُمٌّ حَتَّى كَانَتْ لَهُ مِنْ هَذَا أُمٌّ، فَقَالَ اللَّهُ: (قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا). إِلَّا أَنْ تَحْفَظُونِي فِي قَرَابَتِي، إِنْ كَذَبْتُمُونِي فَلَا تَوَدُونِي.

И извежда ибн Мердаѳейх, по пътя на ‘Икриме رحمته, от ибн ‘Аббас رحمته за този а̄йет.

Казва: Наистина нямаше род от племето Құрайш, в който Пратеникът на Алла̣х ﷺ да няма прародител [буквално “майка”], та дори и в [рода] Хузейл имаше прародител. И Алла̣х каза: **“Кажу: Не искам от вас отплата за това.”** Освен да ме пазите, заради роднинската ми близост. След като не ми вярвате, поне не ми причинявайте страдание.

وَأَخْرَجَ ابْنَ جَرِيرٍ، وَابْنَ أَبِي حَاتِمٍ، وَابْنَ مَرْذَوَيْهِ، مِنْ طَرِيقٍ مَقْسَمٍ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَتْ الْأَنْصَارُ: فَعَلْنَا، وَفَعَلْنَا. وَكَأَنَّهُمْ فَخَرُوا، فَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: لَنَا الْفَضْلُ عَلَيْكُمْ. فَبَلَغَ ذَلِكَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَتَاهُمْ فِي مَجَالِسِهِمْ، فَقَالَ: (يَا مَعْشَرَ الْأَنْصَارِ، أَلَمْ تَكُونُوا أَذَلَّةً فَأَعَزَّكُمْ اللَّهُ؟) قَالُوا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ. قَالَ: (أَفَلَا تُجِيبُونِي؟) قَالُوا: مَا نَقُولُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: (أَلَا تَقُولُونَ: أَلَمْ يَخْرِجْكَ قَوْمُكَ فَأَوَيْنَاكَ؟ أَوْ لَمْ يَخَذُلُوكَ فَنَصَرْنَا؟). فَمَا زَالَ يَقُولُ حَتَّى جَثَا عَلَى الرِّكْبِ، وَقَالُوا: أَمْوَالَنَا وَمَا فِي أَيْدِينَا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ. فَتَزَلَّتْ: (قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى).

И извеждат ибн Джерир, и ибн еби Хатим, и ибн Мердауейх, по пътя на Миқсем, от ибн ‘Аббас رضي الله عنه, който казва: Казаха помощниците [ел-енṣār]: Сторихме това и това. И като че ли се възгордяха. А ибн ‘Аббас каза: Ние имаме превъзходство над вас. И това достигна до Пратеникът на Алла̣х ﷺ, а той дойде при тях и каза: “О, помощници, не бяхте ли унизени, а Алла̣х ви стори могъщи?” Каза: Да, Пратенико на Алла̣х. Каза: “Не отговорихте ли [на призова ми]?” Казаха: А ние какво [друго] казваме, о, Пратенико на Алла̣х? Каза: “Нима не казвате: Нима твоя народ не те прогони, а ние ти помогнахме? Нима не те взеха за лъжец, а ние ти повярвахме? Нима не те унизиха, а ние те подкрепихме?” И не престана да го повтаря, докато не застанаха на коленете си и

казаха: Нашите богатства и онова, което е в ръцете ни принадлежи на Алла̄х и Неговия Пратеник. И бе низпослан айета: **“Кажу [о, Мухаммед]: “Не искам от вас отплата за това, освен любов към ближните.”**”

وَأَخْرَجَ أَبُو نَعِيمٍ، وَالدَّيْلَمِيُّ، مِنْ طَرِيقِ مُجَاهِدٍ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى، أَنْ تَحْفَظُونِي فِي أَهْلِ بَيْتِي وَتُدَّوِّهُمْ بِي).

И извеждат ебу Нуйм, и ед-Дейлемй, по пътя на Муджахид, от ибн ‘Аббас رضي الله عنه, който казва: Каза Пратеникът на Алла̄х ﷺ: **“Не искам от вас отплата за това, освен любов към ближните. Да пазите моето семейство и да ги обичате заради мен.”**

وَأَخْرَجَ ابْنُ الْمُثَنَّرِ، وَابْنُ أَبِي حَاتِمٍ، وَالتَّبْرَانِيُّ، وَابْنُ مَرْدَوَيْهِ، بِسَنَدٍ ضَعِيفٍ، مِنْ طَرِيقِ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: لَمَّا نَزَلَتْ هَذِهِ الْآيَةُ: (قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى). قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ مِنْ قَرَابَتِكَ هَؤُلَاءِ الَّذِينَ وَجِبَتْ مَوَدَّتُهُمْ؟ قَالَ: (عَلَيَّ وَفَاطِمَةُ وَوَلَدَاهَا).

И извеждат ибн ел-Мунзир, и ибн ебй Хатим, и ет-Таберанй, и ибн Мердауейх, със слаба верига, по пътя на Се’йд ибн Джубейр, от ибн ‘Аббас رضي الله عنه, който казва: Когато бе низпослан този айета: **“Кажу: Не искам от вас отплата за това, освен любов към ближните.”** Казаха: О, Пратенико на Алла̄х, кои са твоите ближни, за които е наше задължение да ги обичаме? Каза: **“Али и Фатима и децата им.”**

وَأَخْرَجَ سَعِيدُ بْنُ مَنْصُورٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ: (إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى). قَالَ: قَرَّبَنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.

И извежда Се’йд ибн Менсур от Се’йд ибн Джубейр: **“освен любов към ближните”**.

Каза: Роднините на Пратеника на Алла̀х ﷺ.

وَأَخْرَجَ ابْنُ جُرَيْرٍ عَنْ أَبِي الدِّلَيْمِ قَالَ: لَمَّا جِيءَ بِنِيعِ بْنِ الْحُسَيْنِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَسِيرًا، فَأَقِيمَ عَلَى دَرَجٍ دِمَشْقَ، قَامَ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ الشَّامِ فَقَالَ: الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي قَتَلَكَمُ وَاسْتَأْصَلَكَم. فَقَالَ لَهُ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَقْرَأْتُ الْقُرْآنَ؟ قَالَ: نَعَمْ. قَالَ: أَقْرَأْتُ أَلْ حَمَّ؟ قَالَ: لَا. قَالَ: أَمَا قَرَأْتَ (قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى)؟ قَالَ: فَإِنَّكُمْ لَأَنْتُمْ هُمْ؟ قَالَ: نَعَمْ.

И извежда ибн Джерир от еби ед-Дейлем, който казва: Когато ‘Али ибн ел-Хусейн бе доведен като пленник и бе изправен по пътищата на Дамаск, дойде един човек от хората на еш-Шам и каза: Слава на Алла̀х, който ви изстреби и ви изкорени. А ‘Али ибн ел-Хусейн му каза: Четеш ли Қур’ан? Каза: Да! Каза [‘Али]: Не си ли чел за родът на Ха Мйм? Каза: Не! Каза [‘Али]: А не си ли чел: “**Кажу: Не искам от вас отплата за това, освен любов към ближните.**”? Каза: Та нима това сте вие? Каза [‘Али]: Да!

وَأَخْرَجَ ابْنُ أَبِي حَاتِمٍ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ فِي قَوْلِهِ: (وَمَنْ يَقْتَرِفْ حَسَنَةً). قَالَ: الْمَوَدَّةُ لَأَلِّ مُحَمَّدٍ.

И извежда ибн еби Хатим от ибн ‘Аббас رضي الله عنه за думите Му [на Всевишния]: “**А който стори добрина...**” Каза: [Добрината е] любовта към рода на Мухаммед.

وَأَخْرَجَ أَحْمَدُ، وَالتِّرْمِذِيُّ وَصَحَّحَهُ، وَالتَّسَائِيُّ، وَالْحَاكِمُ، عَنْ الْمُطَّلِبِ بْنِ رَبِيعَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: دَخَلَ الْعَبَّاسُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: إِنَّا لَنُخْرِجُ فَرَى قُرَيْشًا تَحْدُثُ، فَإِذَا رَأَوْنَا سَكْتُوا. فَغَضِبَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَدَرَّ عِرْقَ بَيْنَ عَيْنَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: (وَاللَّهِ لَا يَدْخُلُ قَلْبُ امْرِئٍ مُسْلِمٍ إِيمَانًا، حَتَّى يَحِبَّكُمْ لِلَّهِ وَلِقَرَابَتِي).

И извеждат Ахмед, и ет-Тирмизи и го определя за достоверен, и ен-Ниса’и, и ел-Хаким,

от ел-Мутталиб ибн Раби'а رحمته الله, който казва: Влезе ел-'Аббас при Пратеника на Аллах ﷺ и каза: Когато излезем [навън] виждаме Қурайш да говорят, а когато ни видят замлъкват. А Пратеникът на Аллах ﷺ се разгневи и почервеняха вените между очите му, после каза: *“Кълна се в Аллах, вярата не ще влезе в сърцето на мюсюлманина, докато не ви обикне заради Аллах и заради близостта ви към мен.”*

وَأُخْرِجَ مُسْلِمٌ، وَالتَّزْمِذِيُّ، وَالنَّسَائِيُّ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمٍ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: (أَذْكُرْكَ اللَّهُ فِي أَهْلِ بَيْتِي).

И извеждат Муслим, и ет-Тирмизи, и ен-Неса'и, от Зейд ибн Ерқам رحمته الله, че Пратеникът на Аллах ﷺ е казал: *“Помнете Аллах [бойте се от Аллах] по отношение на моето семейство!”*

وَأُخْرِجَ التَّزْمِذِيُّ وَحَسَنَهُ، وَابْنُ الْأَثْبَارِ فِي الْمَصَاحِفِ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (إِنِّي تَارِكٌ فِيكُمْ مَا إِنْ تَمَسَّكْتُمْ بِهِ لَنْ تَضِلُّوا بَعْدِي، أَحَدُهُمَا أَعْظَمُ مِنَ الْآخَرِ، كِتَابُ اللَّهِ حَبْلٌ مَمْدُودٌ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ، وَعِزَّتِي أَهْلُ بَيْتِي، وَلَنْ يَتَفَرَّقَا حَتَّى يَرِدَا عَلَيَّ الْخَوْضُ، فَانظُرُوا كَيْفَ تَخْلَفُونِي فِيهِمَا).

И извеждат ет-Тирмизи и го определя за добър, и ибн ел-Енбарі в “ел-Меṣаḥиф”, от Зейд ибн Ерқам رحمته الله, който казва: Каза Пратеникът на Аллах ﷺ: *“Наистина оставям сред вас две неща, към които ако се придържате никога няма да се заблудите след мен. Едното от тях е по-велико от другото. Книгата на Аллах, която е въже протегнато от небето към земята. И моето семейство – ехлю бейти. И те двете никога не ще се разделят едно от друго, докато не се срещнат с мен при [басейна] ел-Хаўд. Затова внимавайте по какъв начин ще ме заместите в отношението си към тях!”*

وَأَخْرَجَ التِّرْمِذِيُّ وَحَسَنَهُ، وَالطَّبْرَانِيُّ، وَالْحَاكِمُ، وَابْنُ أَبِي شَيْبَةَ فِي الشَّعْبِ، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (أَحِبُّوا اللَّهَ لَمَا يَغْذُوكُمْ بِهِ مِنْ نِعَمِهِ، وَأَحِبُّونِي لِحُبِّ اللَّهِ، وَأَحِبُّوا أَهْلَ بَيْتِي لِحَبِّي).

И извеждат ет-Гирмиз̄и и го определя за добър, и ет-Табер̄ани, и ел-Х̄айкм, и ел-Бейхақ̄и в “еш-Шу‘аб”, от ибн ‘Аббас رضي الله عنه, който казва: Каза Пратеникът на Аллāх ﷺ: “Обичайте Аллāх, заради богатата с които ви препитава, и ме обичайте, заради обичта ви към Аллāх, и обичайте семейството ми, заради обичта ви към мен.”

وَأَخْرَجَ الْبُخَارِيُّ عَنْ أَبِي بَكْرٍ الصَّدِيقِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: ارْقُبُوا مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي أَهْلِ بَيْتِهِ.

И извежда ел-Бухарӣ от ебӣ Бекр ес-Сиддӣق رحمته الله عليه, който казва: “Съблюдавайте [бойте се от] Мухаммед, по отношение на неговото семейство.”

وَأَخْرَجَ ابْنُ عَدِي عَنْ أَبِي سَعِيدٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (مَنْ أَبْغَضَنَا أَهْلَ الْبَيْتِ فَهُوَ مُنَافِقٌ).

И извежда ибн ‘Адй от ебй Се‘йд عليه السلام, който казва: Каза Пратеникът на Аллах ﷺ:
“Който изпитва ненавист към семейството ми е лицемер!”

وَأَخْرَجَ الطَّبْرَانِيُّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (لَا يَبْغِضُنَا أَحَدٌ، وَلَا يَحْسُدُنَا أَحَدٌ إِلَّا ذِيْدُ يَوْمِ الْقِيَامَةِ بَسِيْاطٍ مِنْ نَارٍ).

И извежда ет-Таберāнī от Хасен ибн ‘Алī عليه السلام, който казва: Каза Пратеникът на Аллāх ﷺ: “Никой не ще изпита ненавист към нас и никой не ще ни завиди, без да бъде подгонен в Кияметския ден с камшици от огън.”

وَأَخْرَجَ أَحْمَدُ، وَابْنُ حَبَّانَ، وَالْحَاكِمُ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخَدْرِيِّ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (وَالَّذِي

نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يَغْضُنَا أَهْلُ الْبَيْتِ رَجُلٌ إِلَّا أَدْخَلَهُ اللَّهُ النَّارَ).

И извеждат Ахмед, и ибн Хиббан, и ел-Хаким, от ебї Се'ид ел-Худри, който казва: Каза Пратеникът на Алла̄х ﷺ: “Кълна се в Онзи, в Чиято ръка е душата ми, никой човек не ще изпита ненавист към нас – ехл ел-бейт, без да бъде вкаран в Огъня от Алла̄х.”

وأُخْرِجَ الطَّبْرَانِيُّ، وَالْخَطِيبُ، مِنْ طَرِيقِ أَبِي الضُّحَى، عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: جَاءَ الْعَبَّاسُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: إِنَّكَ قَدْ تَرَكْتَ فِينَا ضِعَاثَيْنِ مُنْذُ صَنَعْتَ الَّذِي صَنَعْتَ. فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (لَا يَبْلُغُوا الْخَيْرَ أَوْ الْإِيمَانَ حَتَّى يَحْبُوكُمْ لِلَّهِ وَلِقْرَابَتِي، أَتَرْجُو سُلَيْمٌ - حَيٌّ مِنْ مُرَادٍ - شَفَاعَتِي وَلَا تَرْجُو بَنُو عَبْدِ الْمُطَّلِبِ شَفَاعَتِي؟!).

И извеждат ет-Таберани, и ел-Хатиб, по пътя на ебї ед-Духа, от ибн 'Аббас رضي الله عنه, който казва: Дойде ел-'Аббас при Пратеника на Алла̄х ﷺ и каза: “Ти остави ненавист сред нас откакто стори онова, което стори.” А Пророка ﷺ каза: “Не ще достигнат доброто, нито вярата, докато не ви обикнат заради Алла̄х и заради близостта ми [към вас]. Нима Сулейм [квартал или род от Мурад] очакват моето застъпничество, а синовете на 'Абдилмутталиб да не го очакват?”

وأُخْرِجَ الْخَطِيبُ، مِنْ طَرِيقِ أَبِي الضُّحَى، عَنْ مَسْرُوقٍ، عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: أَتَى الْعَبَّاسُ بْنَ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّا لَنَعْرِفُ الضُّعَاثَيْنِ فِي أَنْاسٍ مِنْ قَوْمِنَا، مِنْ وَقَائِعِ أَوْقَعْنَاهَا. فَقَالَ: (أُمَا وَاللَّهِ إِنَّهُمْ لَنْ يَبْلُغُوا خَيْرًا حَتَّى يَحْبُوكُمْ لِقْرَابَتِي، تَرْجُو سُلَيْمٌ شَفَاعَتِي، وَلَا يَرْجُوهَا بَنُو عَبْدِ الْمُطَّلِبِ!).

И извежда ел-Хатиб, по пътя на ебї ед-Духа, от Месруқ, от 'А'ише رضي الله عنها, която казва: Дойде ел-'Аббас ибн 'Абдилмутталиб при Пратеника на Алла̄х ﷺ и каза: О Пратенико на Алла̄х,

ние усещаме злобата сред хората от нашия народ, заради битките, които водихме. И каза [ﷺ]: “Кълна се в Алла̄х, те не ще постигнат добро, докато не ви обикнат, заради близостта ми [към вас]. Нима Сулейм очакват моето застъпничество, а синовете на ‘Абдилмутталиб да не го очакват?”

وَأَخْرَجَ ابْنُ النُّجَارِ فِي تَارِيخِهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (لِكُلِّ شَيْءٍ أَسَاسٌ، وَأَسَاسُ الْإِسْلَامِ حُبُّ أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَحُبُّ أَهْلِ بَيْتِهِ).

И извежда ибн ен-Неджджар в своята “Тарих” от Хасен ибн ‘Али عليه السلام, който казва: Каза Пратеникът на Алла̄х ﷺ: “Всяко нещо има основи, а основите на Исляма са обичта към сподвижниците на Пратеника на Алла̄х ﷺ и обичта към неговото семейство.”

وَأَخْرَجَ عَبْدُ بْنُ حَمِيدٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي قَوْلِهِ: (قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى). قَالَ: مَا كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَسْأَلُهُمْ عَلَى هَذَا الْقُرْآنِ أَجْرًا، وَلَكِنَّهُ أَمَرَهُمْ أَنْ يَتَقَرَّبُوا إِلَى اللَّهِ بِطَاعَتِهِ، وَحُبِّ كِتَابِهِ.

И извежда ‘Абд ибн Хумейд от ел-Хасен за думите Му [на Всевишния]: “**Кажу: Не искам от вас отплата за това, освен любов към ближните.**” Казва: Пророкът на Алла̄х ﷺ не искаше отплата за този Қур’ан, а вместо това им повеляваше да се доближават до Алла̄х, чрез покорство към Него и обич към Неговата Книга.

وَأَخْرَجَ الْبَيْهَقِيُّ فِي شُعَبِ الْإِيمَانِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي الْآيَةِ قَالَ: كُلُّ مَنْ تَقَرَّبَ إِلَى اللَّهِ بِطَاعَتِهِ، وَحَبَّتْ عَلَيْهِ مَحَبَّتُهُ.

И извежда ел-Бейхақи в “Шу‘аб ел-Иман” от ел-Хасен за този айет. Казва: Всеки, който

се приближава към Аллах, чрез покорство към Него, става задължение за теб да го обичаш.
وَأَخْرَجَ عَبْدُ بْنُ حَمِيدٍ عَنِ الْحَسَنِ فِي قَوْلِهِ: (إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى). قَالَ: إِلَّا التَّقَرُّبَ إِلَى اللَّهِ بِالْعَمَلِ الصَّالِحِ.

И извежда ‘Абд ибн Хумейд от ел-Хасен за думите Му [на Всевишния]: **“Освен любов към ближните.”** Казва: Освен да се доближавате към Аллах чрез праведни дела.

وَأَخْرَجَ عَبْدُ بْنُ حَمِيدٍ، وَابْنُ جَرِيرٍ، وَابْنُ الْمُنْذَرِ، عَنْ قَتَادَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي قَوْلِهِ: (إِنْ اللَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ). قَالَ: غَفُورٌ لِلذُّنُوبِ، شَكُورٌ لِلْحَسَنَاتِ يُضَاعَفُهَا.

И извеждат ‘Абд ибн Хумейд, и ибн Джерйр, и ибн ел-Мунзир, от Қатаде, за думите Му [на Всевишния]: **“Наистина Аллах е Многоопрощаващ, Признателен.”** Казва: Многоопрощаващ за греховете, Признателен за добрините, като ги умножава.

Айета за “въжето на Аллах” [хабл Аллах]

وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ۚ وَادْكُرُوا اللَّهَ عَلَيْهِمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءَ فَأَلْفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ
فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُم مِّنْهَا ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

И се дръжте здраво за въжето на Аллах всички заедно, и не се разединявайте. И помнете благодатта на Аллах към вас, когато бяхте врагове, а Той помири сърцата ви и станахте братя чрез Неговата благодат! И бяхте върху ръба на ров от огън, а Той ви спаси от него. Така Аллах ви разяснява Своите знамения, за да бъдете напътени. [Али ‘Имрāн: 103]

Казва Всевишният: **“И се дръжте здраво за въжето на Аллах всички заедно.”**

Знай, че след като Всевишният им повели да се предпазват от забранените неща, също им повели да се придържат здраво към онова, което е в основата всички добрини и покорства, а то е придържането към въжето на Аллах.

И знай, че всеки, който ходи по тесен път се страхува да не се подхлъзнат краката му. И ако той се придържа към въжета, които са вързани в двата си края и се намират от двете страни на пътя се избавя от страха. И няма съмнение, че пътят на истина е тесен път, а краката на много от творенията се подхлъзват по този път. И който се придържа към указанията на Аллах и явните Му доводи, той се избавя от страха. Затова значението на думата “въже” в този āйет е всяко нещо, което позволява на човек да стигне до истината в религията. А тези неща са много и всеки тълкувател споменава различно нещо от тях.

Казва ибн ‘Аббас رضي الله عنه: Значението на думата въже тук е договорът споменат в думите Му [на Всевишния]: **“И спазвайте своя обет към Мен, за да спазвам и Аз Своя обет към**

вас. [ел-Бақара: 40] И казва още [Всевишния ﷻ]: **“Освен ако са под закрила от Аллах и под закрила от хората.”** [Али ‘Имрāн: 112] [Буквално: “Освен [ако се придържат] към вѣже [подадено] от Аллāх или вѣже [подадено] от хората.”] Като думата “вѣже” в този āйет значи договор. А договора е наречен вѣже, защото чрез него чрез него се премахва страха от ходене по всички пътища по същия начин, както и в горния пример с вѣжето.

Други казват: Това е Қур’ана. Предава се от ‘Али عليه السلام от Пророка ﷺ, който казва: “Ще настане смут.” Казаха: “Какъв е изхода от него?” Каза ﷺ: “Книгата на Аллāх. В нея са вестите за онова, преди вас и известие за онова, след вас, и отсъждане за онова, между вас, и той е здравето вѣже на Аллāх.” И се предава от ибн Мес’уд رضي الله عنه от Пророка ﷺ, който казва: “Този Қур’ан е вѣжето на Аллāх.” И се предава от ебў Се’ид ел-Худрī رضي الله عنه от Пророка ﷺ, който казва: “Оставям сред вас две тежести. Книгата на Аллāх, която е вѣже протегнато между небето и земята. И моето семейство – ехлю бейти.”

Други казват: Това е религията на Аллāх.

Други казват: Това е покорството към Аллāх.

Други казват: Това е искреността в покаянието.

Други казват: Това е джема’ата, като словореда на āйета е в подкрепа на това тълкуване, защото продължава с думите: **“И не се разединявайте!”**

Всички тези тълкувания са близки по смисъл, а същността е онова, което споменахме, че когато човек се спуска в кладенец се държи за вѣже за да не падне в него. И Книгата на Аллāх, и договорът с Него ﷻ, и религията, и покорството към Него ﷻ, и съгласието с джема’ата на вярващите предпазват своя собственик от пропадане в дупката на Джехеннема. Затова тълкувателите са ги посочили за “вѣжето на Аллāх” и са повелили да се придържаме към тях.

أُخْرِجَ سَعِيدُ بْنُ مَنْصُورٍ، وَابْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَابْنُ جُرَيْرٍ، وَابْنُ الْمُنْذَرِ، وَالطَّبْرَانِيُّ بِسَنَدٍ صَحِيحٍ، عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ فِي قَوْلِهِ: (وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ). قَالَ: حَبْلُ اللَّهِ الْقُرْآنُ.

Извеждат Се'ид ибн Менсӯр, и ибн ебӣ Шейбе, и ибн Джерӣр, и ибн ел-Мунзир, и ет-Таберанӣ с достоверна верига, от ибн Мес'уд رحمته الله за думите Му [на Всевишния]: **“И се дръжете здраво за въжето на Аллах...”**. Казва: Въжето на Аллах е Қур'ана.

وَأُخْرِجَ الْفَرَيَّابِيُّ، وَعَبْدُ بْنُ حَمِيدٍ، وَابْنُ الضَّرِيرِ، وَابْنُ جُرَيْرٍ، وَابْنُ الْأَنْبَارِيِّ فِي الْمَصَاحِفِ، وَالطَّبْرَانِيُّ، وَابْنُ مَرْذُوقٍ، وَابْنُ أَبِي شَيْبَةَ، عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ قَالَ: إِنَّ هَذَا الصِّرَاطَ مُحْتَظَرٌ تَحْضُرُهُ الشَّيَاطِينُ يَنَادُونَ: يَا عَبْدَ اللَّهِ، هَلَمْ، هَذَا هُوَ الطَّرِيقُ. لِيَصْدُوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ، فَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ، فَإِنَّ حَبْلَ اللَّهِ الْقُرْآنُ.

И извеждат ел-Фирийабӣ, и Абд ибн Хумейд, и ибн ед-Дурайс, и ибн Джерӣр, и ибн ел-Енбарӣ в “ел-Меṣахиф”, и ет-Таберанӣ, и ибн Мердаѳейх, и ел-Бейхақӣ в “еш-Шу'аб”, от ибн Мес'уд رحمته الله, който казва: Този път е обладан. Обладават го шейтаните, които казват: “Ей, рабе на Аллах, обърни се по този път!” – за да отклоняват от пътя на Аллах. Затова се дръжете здраво за въжето на Аллах – Қур'ана.

وَأُخْرِجَ ابْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَابْنُ جُرَيْرٍ، عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْخُدْرِيِّ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (كِتَابُ اللَّهِ هُوَ حَبْلُ اللَّهِ الْمَمْدُودُ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ).

И извеждат ибн ебӣ Шейбе, и ибн Джерӣр, от ебӣ Се'ид ел-Худрӣ رحمته الله, който казва: Каза Пратеникът на Аллах ﷺ: **“Книгата на Аллах е въже протегнато от небето към земята.”** وَأُخْرِجَ ابْنُ أَبِي شَيْبَةَ عَنْ أَبِي شُرَيْحٍ الْخُزَاعِيِّ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ سَبَبٌ،

طرفه بيد الله وطره بأيديكم، فتمسكوا به، فَإِنَّكُمْ لَنْ تَضِلُّوا وَلَنْ تَهْلِكُوا بَعْدَهُ أَبَدًا).

И извежда ибн ебī Шейбе от ебī Шурайх ел-Хузā'и رحمته الله, който казва: Каза Пратеникът на Аллāх ﷺ: “Този Қур’āн е връзка, единият и край е в ръката на Аллāх⁷³, а другият и край е в ръцете ви. Затова се дръжете здраво за него, защото вие никога не ще се заблудите и не ще бъдете погубени, ако го следвате.”

وَأَخْرَجَ ابْنُ أَبِي شَيْبَةَ، وَالطَّبْرَانِيُّ، عَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمٍ قَالَ: خَطَبَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: (إِنِّي تَارِكٌ فِيكُمْ كِتَابَ اللَّهِ، هُوَ حَبْلُ اللَّهِ، مَنْ اتَّبَعَهُ كَانَ عَلَى الْهُدَى، وَمَنْ تَرَكَهُ كَانَ عَلَى الضَّلَالَةِ).

И извеждат ибн ебī Шейбе, и ет-Таберāнī, от Зейд ибн Ерқам رحمته الله, който казва: Пратеникът на Аллāх ﷺ ни даваше проповед и каза: “Оставям сред вас Книгата на Аллāх, тя е въжето на Аллāх, който го следва се намира в напътствие, а който го изостави се намира в заблуда.”

وَأَخْرَجَ أَحْمَدُ عَنْ زَيْدِ بْنِ ثَابِتٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (إِنِّي تَارِكٌ فِيكُمْ خَلِيفَتَيْنِ: كِتَابَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، حَبْلَ مَمْدُودٍ مَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ، وَعِزَّتِي أَهْلَ بَيْتِي، وَأَنْهُمَا لَنْ يَتَفَرَّقَا حَتَّى يَرِدَا عَلَيَّ الْحَوْضَ).

И извежда Ахмед от Зейд ибн Сāбит رحمته الله, който казва: Каза Пратеникът на Аллāх ﷺ: “Оставям сред вас двама заместника [букв. двама халифа – халифетейн]: Книгата на Аллāх, Всемогъщия и Превеликия, тя е въже протегнато между небето и земята. И моето семейство – ехлю бейти. И наистина те двете не ще се отделят едно от друго, докато не се срещнат с мен при

⁷³ “Ръката на Аллāх” не трябва да се разбира буквално. Пречист е Аллāх от всякакво подобие с творенията.

[басейна] ел-Хаўд.”

وَأَخْرَجَ الطَّبْرَانِيُّ عَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (إِنِّي لَكُمْ فَرَطٌ، وَإِنَّكُمْ وَارِدُونَ عَلَيَّ الْحَوْضِ، فَانظُرُوا كَيْفَ تَخْلَفُونِي فِي الثَّقَلَيْنِ). قِيلَ: وَمَا الثَّقَلَانِ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: (الْأَكْبَرُ كِتَابُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ سَبَبُ طَرَفِهِ بِيَدِ اللَّهِ وَطَرَفُهُ بِأَيْدِيكُمْ، فَتَمَسِكُوا بِهِ، لَنْ تَزَالُوا وَلَا تَضِلُّوا، وَالْأَصْغَرُ عِزَّتِي، وَأُنْهَمَا لَنْ يَتَفَرَّقَا حَتَّى يَرْدَا عَلَيَّ الْحَوْضِ، وَسَأَلْتُ لِهَمَّا ذَاكَ رَبِّي، فَلَا تَقْدَمُوهُمَا لِهَلَكُوا، وَلَا تَعْلَمُوهُمَا فَإِنَّهُمَا أَعْلَمُ مِنْكُمْ).

И извежда ет-Таберанī от Зейд ибн Ерқам رحمته الله, който казва: Каза Пратеникът на Аллāх عليه السلام: “Аз съм ваш предшественик в āхирета”⁷⁴, а вие ще дойдете да се пиете при мен от [басейна] ел-Хаўд. Затова внимавайте по какъв начин ще ме заместите в отношението си към двете тежести [ес-секалейн].” Казаха: А кои са двете тежести, о, Пратенико на Аллāх? Каза: “По-голямата от тях е Книгата на Аллāх, Всемогъщия и Превеликия. Тя е връзка единия край на която е в ръката на Аллāх, а другия в ръцете ви. Затова се дръжете здраво за него и не ще бъдете погубени, нито ще се заблудите. А по-малката е моето семейство. И наистина те не ще се отделят едно от друго докато не се срещнат с мен при [басейна] ел-Хаўд. И помолих моя Господар за тях двете, затова не ги изпреварвайте, защото ще бъдете погубени, нито ги поучавайте, защото те са по-учени от вас!”
وَأَخْرَجَ ابْنُ سَعْدٍ، وَأَحْمَدُ، وَالتَّبْرَانِيُّ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (أَيُّهَا النَّاسُ، إِنِّي تَارِكٌ فِيكُمْ مَا إِنْ أَخَذْتُمْ بِهِ لَنْ تَضِلُّوا بَعْدِي، أَمْرَيْنِ أَحَدُهُمَا أَكْبَرُ مِنَ الْآخَرِ، كِتَابُ اللَّهِ حَبْلٌ مَمْدُودٌ مَا بَيْنَ السَّمَاءِ

⁷⁴ Думата “*фeрат*” означава награда и откуп за вярващите. Когато починае дете в ду‘ата по време на дженāзе са казва: “О, Аллāх, стори го фeрат [т.е. откуп и надграда] за нас!”

وَالْأَرْضُ، وَعِترتي أَهْل بَيْتِي، وَأَنْهُمَا لَنْ يَتَفَرَّقَا حَتَّى يَرِدَا عَلَيَّ الْخَوْضَ).

И извеждат ибн Се'ад, и Ахмед, и ет-Таберанӣ, от ебӣ Се'ид ел-Худрӣ رحمته الله, който казва: Каза Пратеникът на Аллах ﷺ: “О, хора, оставям сред вас две неща, ако ги последвате не ще се заблудите след мен. Две неща, едното от които е по-велико от другото. Книгата на Аллах, която е въже протегнато между небето и земята. И моето семейство – ехлю бейти. И наистина те двете не ще се отделят едно от друго, докато не се срещнат с мен при [басейна] ел-Хајд.”

وَأَخْرَجَ سَعِيدُ بْنُ مَنْصُورٍ، وَعَبْدُ بْنُ حَمِيدٍ، وَابْنُ جُرَيْرٍ، وَابْنُ الْمُنْذِرِ، وَالطَّبْرَانِيُّ، مِنْ طَرِيقِ الشَّعْبِيِّ، عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ: (واعتصموا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا). قَالَ: حَبْلُ اللَّهِ الْجَمَاعَةُ.

И извеждат Се'ид ибн Менсӯр, и 'Абд ибн Хумейд, и ибн Джерӣр, и ибн ел-Мунзир, и ет-Таберанӣ, по пътя на еш-Ше'абӣ, от ибн Мес'ӯд رحمته الله: **И се дръжете здраво за въжето на Аллах всички заедно...** Казва: Въжето на Аллах е джема'ата.

وَأَخْرَجَ ابْنُ جُرَيْرٍ، وَابْنُ أَبِي حَاتِمٍ، مِنْ طَرِيقِ الشَّعْبِيِّ، عَنْ ثَابِتِ بْنِ فِطْنَةَ الْمُزْنِيِّ قَالَ: سَمِعْتُ ابْنَ مَسْعُودٍ يَخْطُبُ وَهُوَ يَقُولُ: أَيُّهَا النَّاسُ، عَلَيْكُمْ بِالطَّاعَةِ وَالْجَمَاعَةِ، فَإِنَّهُمَا حَبْلُ اللَّهِ الَّذِي أَمَرَ بِهِ.

И извеждат ибн Джерӣр, и ибн ебӣ Хатим, по пътя на еш-Ше'бӣ, от Сабит ибн Қутбе ел-Музенӣ, който казва: Чух ибн Мес'ӯд رحمته الله да дава проповед, казвайки: О, хора, съблюдавайте на всяка цена покорството и джема'ата, защото наистина те двете са въжето на Аллах, което ни е повелено [да се придържаме към него].

وَأَخْرَجَ ابْنُ أَبِي حَاتِمٍ عَنْ سَمَاءِ بْنِ الزُّلَيْدِ الْخَنْفِيِّ، أَنَّهُ لَقِيَ ابْنَ عَبَّاسٍ فَقَالَ: مَا تَقُولُ فِي سُلَاطِينَ عَلَيْنَا يَظْلِمُونَنَا

ويشتموننا ويعتدون علينا في صدقاتنا، أَلانمنعهم؟ قَالَ: لَا. أعطهم، الْجَمَاعَةُ الْجَمَاعَةُ، إِنَّمَا هَلَكْتَ الْأُمَمُ الْخَالِيَةَ بِتَفْرِقِهَا، أَمَا سَمِعْتَ قَوْلَ اللَّهِ: (وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا).

И извежда ибн ебī Хатим от Семмак ибн ел-Ўелид ел-Ханефī, че е срещнал ибн ‘Аббас رضي الله عنه и го попитал: Какво ще кажеш по отношение на султāн [човек властващ над нас], който ни угнетява [несправедлив, тиранин], и ни ругае, и злоупотребява със садақата [милостинята] ни? Да го възпрем ли? Каза: Не! Давайте им! Джема‘ата! Джема‘ата! Наистина предишните общности бяха погубени, защото се разединиха. Не си ли чувал думите на Аллаҳ: **“И се дръжте здраво за въжето на Аллах всички заедно, и не се разединявайте.”**?

وَأَخْرَجَ ابْنَ مَاجَةَ، وَابْنَ جَرِيرٍ، وَابْنَ أَبِي حَاتِمٍ، عَنْ أَنَسٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: (افْتَرَقَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ عَلَى إِحْدَى وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، وَإِنْ أُمْتِي سَتَفْتَرِقُ عَلَى اثْنَتَيْنِ وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، كُلُّهُمْ فِي النَّارِ إِلَّا وَاحِدَةً). قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَمَنْ هَذِهِ الْوَاحِدَةُ؟ قَالَ: (الْجَمَاعَةُ). ثُمَّ قَالَ: (وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا).

И извеждат ибн Мадже, и ибн Джерīр, и ибн ебī Хатим, от Енес رضي الله عنه, който казва: Каза Пратеникът на Аллаҳ ﷺ: “Синовете на Исра‘ил се разделиха на седемдесет и една групи, а моята общност ще се раздели на седемдесет и две групи. Всички ще са в Огъня с изключение на една.” Казаха: О, Пратенико на Аллаҳ, и коя е тя? Каза: “Джема‘ата!” А после каза: **“И се дръжте здраво за въжето на Аллах всички заедно, и не се разединявайте.”**

وَأَخْرَجَ مُسْلِمٌ، وَابْنُ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: (أَنَّ اللَّهَ يَرْضَى لَكُمْ ثَلَاثًا وَيَسْخَطُ لَكُمْ ثَلَاثًا، يَرْضَى لَكُمْ أَنْ تَعْبُدُوهُ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا، وَأَنْ تَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا، وَإِنْ تَنَاصَحُوا مِنْ بَيْنِهِمْ)

الله أَمْرُكُمْ، وَيَسْخَطُ لَكُمْ، قِيلَ وَقَالَ، وَكَثَّرَ السُّؤَالَ، وَإِضَاعَةَ الْمَالِ).

И извеждат Муслим, и ел-Бейхақи, от ебї Хурайра رضي الله عنه, че Пратеникът на Алла́х ﷺ казва: “Наистина Алла́х одобрява за вас три неща, и ненавижда за вас други три. Одобрява да му служите и да не съдружавате с него нищо, и да се дръжете здраво за въжето на Аллах всички заедно, и да не се разединявате, и да давате наставление на онзи, комуто Алла́х е поверил вашите дела. И ненавижда за вас “Каза и бе казано...” [т.е. сплетни и клюки], и многото въпроси, и погубването на богатствата.”

وَأَخْرَجَ أَحْمَدُ، وَأَبُو دَاوُدَ، عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ أَبِي سُفْيَانَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: (إِنَّ أَهْلَ الْكِتَابَيْنِ افْتَرَقُوا فِي دِينِهِمْ عَلَى اثْنَتَيْنِ وَسَبْعِينَ مِلَّةً، وَإِنَّ هَذِهِ الْأُمَّةَ سَتَفْتَرِقُ عَلَى ثَلَاثٍ وَسَبْعِينَ مِلَّةً - يَعْني الْأَهْوَاءَ - كُلُّهَا فِي النَّارِ إِلَّا وَاحِدَةً وَهِيَ الْجَمَاعَةُ).

И извеждат Ахмед, и ебу Даўуд, от Му‘аўийе ибн ебї Суфйāн, че Пратеникът на Алла́х ﷺ казва: “Наистина хората на двете писания се разделиха по отношение на религията им на седемдесет и две общности. И наистина тази общност ще се раздели на седемдесет и три общности [с различни пристрастия]. Всички те ще бъдат в Огъня с изключение на една и тя е джема‘ата.”

وَأَخْرَجَ الْحَاكِمُ وَصَحَّحَهُ عَنْ ابْنِ عَمْرٍو، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: (مَنْ خَرَجَ مِنَ الْجَمَاعَةِ قِيدَ شِبْرٍ فَقَدْ خَلَعَ رِبْقَةَ الْإِسْلَامِ عَنْ عُنُقِهِ حَتَّى يُرَاجِعَهُ، وَمَنْ مَاتَ وَلَيْسَ عَلَيْهِ إِمَامُ جَمَاعَةٍ فَإِنْ مَوْتَهُ مِيتَةُ جَاهِلِيَّةٍ).

И извежда ел-Хаким и го определя за достоверен, от ибн ‘Умер رضي الله عنه, че Пратеникът на

Аллах ﷻ казва: “Който излезе извън рамките на джема‘ата дори и на педя разстояние, той е свалил възела на Исляма от своя врат до тогава, докато не си го сложи отново. И който умре и над него няма имам, който да води джема‘ата умира както по време на невежеството.”

وَأُخْرِجَ ابْنُ جَرِيرٍ، وَابْنُ أَبِي حَاتِمٍ، عَنْ أَبِي الْعَالِيَةِ: (واعتصموا بِحَبْلِ اللَّهِ). قَالَ: بِالْإِخْلَاصِ لِلَّهِ وَحْدَهُ (وَلَا تَفَرَّقُوا). يَقُولُ: لَا تَعَادُوا عَلَيْهِ. يَقُولُ: عَلَى الْإِخْلَاصِ، وَكُونُوا عَلَيْهِ إِخْوَانًا.

И извеждат ибн Джерир, и ибн еби Хатим, от еби ел-‘Алийе: **“И се дръжте здраво за възето на Аллах...”** Казва: Това е искреността изцяло към Аллах. **“И не се разединявайте.”** Казва: Не се отвръщайте от нея! [или: Не враждувайте против нея!] Казва: От искреността. И бъдете братя заради нея.

وَأُخْرِجَ ابْنُ أَبِي حَاتِمٍ عَنْ الْحَسَنِ: (واعتصموا بِحَبْلِ اللَّهِ). قَالَ: بِطَاعَتِهِ.

И извежда ибн еби Хатим от ел-Хасен: **“И се дръжте здраво за възето на Аллах ...”** Казва: Към покорството към Него [Аллах ﷻ].

وَأُخْرِجَ عَنْ قَتَادَةَ: (واعتصموا بِحَبْلِ اللَّهِ). قَالَ: بِعَهْدِ اللَّهِ وَبِأَمْرِهِ.

И извежда от Қатаде: **“И се дръжте здраво за възето на Аллах ...”** Казва: За договора с Аллах и за Неговата повеля.

وَأُخْرِجَ ابْنُ جَرِيرٍ عَنْ ابْنِ زَيْدٍ: (واعتصموا بِحَبْلِ اللَّهِ). قَالَ: الْإِسْلَامَ.

И извежда ибн Джерир от ибн Зейд رحمته الله: **“И се дръжте здраво за възето на Аллах ...”** Казва: Ислямът!

Съдържание

Транскрипция на буквите	2
Предисловие в задължението да обичаме Ал ел-Бейт	3
Стремежа на сподвижниците, Аллах да е доволен от тях, да почитат Ехл ел-Бейт и обичта им към тях	9
Обичта на предците и уважението им към почтените Ал ел-Бейт	11
Някои айети, които посочват превъзходствата на Ехл ел-Бейт и тяхното тълкуване	15
Четиридесет хадиси относно превъзходствата на Ал ел-Бейт	20
Тълкуване на четиридесетте хадиси от ел-‘алляме ел-мухаддис Мухаммед Ибрахим ‘Абдулба‘ис ел-Кеттани	52
Първи урок	52
Втори урок	69
Трети урок	92
Четвърти завършващ урок	120
Някои извадки от тълкуванията на имам Джелялюддин ес-Суйути и имам Феҳруддин ер-Рази,	
Аллах да е доволен от тях, на айетите, касаещи Ехл ел-Бейт	145
Айета за “пречистването на Ехл ел-Бейт” [ел-Ехзаб: 33]	145
Айета за “любовта към ближните” [еш-Шура: 23]	159
Айета за “въжето на Аллах” [Али ‘Имран: 103]	180

Всевишният Аллāх казва думи със смисъл: ***“И се дръжте здраво за въжето на Аллах всички заедно, и не се разединявайте.”***

[Али ‘Имрāн: 103]

Във връзка с този āйет имām Джа‘афер ес-Ѕадик عليه السلام казва: *“Ние [Ехл ел-Бейт] сме въжето на Аллāх.”*

А Пратеникът на Аллāх صلوات الله عليه казва: *“Наистина оставям сред вас две неща, към които ако се придържате никога няма да се заблудите след мен. Едното от тях е по-велико от другото. Книгата на Аллāх, която е въже протегнато от небето към земята. И моето семейство – Ехл ел-Бейт. И те двете никога не ще се разделят едно от друго, докато не се срещнат с мен при [басейна] ел-Хаўд. Затова внимавайте по какъв начин ще ме заместите в отношението си към тях!”* [достоверен хадīs достигащ степента на мутеўāтир]